

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران

راهنمای امنیت روزنامه‌نگاران

پوشش اخبار در جهانی
خطرناک و در حال تغییر

تهیه شده توسط فرنک اسمیت / مشاور ارشد در امور امنیت روزنامه‌نگاری

با فصلی درمورد امنیت اطلاعات، تهیه شده توسط کارشناس تکنولوژی کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران تام لونتال و دنی اوبراین

CPJ

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران

فهرست مطالب

۲	مقدمه: دنیای جدید خبر
۳	۱. آمادگی اولیه
۱۱	۲. ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن
۱۹	۳. امنیت در تکنولوژی
۳۰	۴. درگیری مسلحانه
۳۶	۵. جنایت و فساد سازمان یافته
۴۲	۶. امور مدنی و اغتشاشات
۴۶	۷. بلایای طبیعی
۴۹	۸- خطرات بهداشتی بیماری های همه گیر و جمعی
۵۲	۹. خطرات پایدار
۵۶	۱۰. واکنش های عصبی
۵۷	نتیجه گیری: دنیای پیش رو
۶۰	پیوست الف: فهرست نیازها
۶۳	پیوست ب: آموزش امنیت
۶۵	پیوست پ: شرکتهای بیمه
۶۶	پیوست ت: منابع و دفترچه های راهنمای روزنامه نگاری
۶۸	پیوست ث: سازمان های روزنامه نگاری
۷۷	پیوست ج: سایر منابع
۷۹	پیوست چ: ارزیابی ایمنی پیش از ماموریت
۸۳	تشکر و قدردانی
۸۴	درباره نویسندگان

مقدمه: دنیای جدید خبر

جهان به طور روز افزون مکانی خطرناک برای روزنامه‌نگاران است. سالانه به طور میانگین، بیش از ۳۰ روزنامه‌نگار به **قتل** می‌رسند، و از هر ۱۰ مورد، قاتلان ۹ مورد آن به سزای اعمال خود نمی‌رسند. هر ساله صدها نفر از روزنامه‌نگاران مورد حمله، تهدید یا آزار و اذیت قرار می‌گیرند. بسیاری از آنان تحت تعقیب قرار گرفته یا مکالمات تلفنی و اینترنتی آنها شنود می‌شود. بیش از ۱۵۰ روزنامه‌نگار در هر مقطع زمانی **بیشتر میله‌های زندان** قرار دارند، برخی از آنها تفهیم اتهام نشده‌اند. از محل نگهداری حداقل ۳۵ روزنامه‌نگار **اطلاعی در دست نیست**. روزنامه‌نگاران در طول کار حرفه‌ای خود، هنگام پوشش دادن داستان‌های مربوط به رنج یا مرگ، از آزار جنسی کودکان گرفته تا حملات تروریستی علیه غیرنظامیان، با اضطراب روحی روبرو می‌شوند.

جهان برای روزنامه‌نگاران نیز کوچکتر شده است. فن‌آوری دیجیتال نه تنها امکان پیگیری رویدادهای در حال وقوع جهان را فراهم کرده بلکه به افراد امکان دنبال کردن روزنامه‌نگاران خاص و رسانه‌های خاص را نیز میدهد. شخصیت‌های خشن و فاسد در سراسر دنیا نه تنها تاثیر اطلاعات بر روی اذهان عمومی را به درستی دریافته‌اند، بلکه به خوبی می‌دانند که چگونه کار روزنامه‌نگاران خاصی می‌تواند تهدیدی جدی برای فعالیت‌های آنان به شمار آید. در برخی کشورها، روند بی سابقه حزب‌گرایی در رادیو، تلویزیون، و رسانه‌های خبری اینترنتی سبب مخدوش شدن تفاوت‌های بین خبرنگاران و فعالان شده و فشار بیشتری روی تشخیص روزنامه‌نگاران به عنوان افرادی بی‌طرف و یا ناظرانی حرفه‌ای گذاشته است. در نتیجه، یک محیط خصمانه‌تر برای مطبوعات، چه در شهرهای کوچک آرام و چه در مناطق جنگی بین‌المللی به وجود آمده است. روزنامه‌نگاران در هر جای دنیا، باید بیش از هر زمان دیگری مراقب خود و یکدیگر باشند.

شرایط حرفه‌ی خبری نیز تغییر یافته است. کاهش پرسنل ثابت اتاق خبر باعث شده تا گزارشگران آزاد بیشتری در خط مقدم از سونامی در کشورهای خارجی گرفته تا تصادفات در بزرگراه‌های محلی، نشست نفت در اقیانوس تا اعتراضات سیاسی، درگیری‌های مسلحانه تا جنایات سازمان‌یافته را گزارش دهند. اگر چه بسیاری از این خبرنگاران آزاد یا پاره وقت دارای سوابق کاری مطبوعاتی در رسانه‌های بزرگ هستند اما به دلیل نوع استخدام قراردادی شان، ممکن است مسئولیت تهیه مقدمات کار، تجهیزات، بیمه، و مراقبت با خودشان باشد. به احتمال زیاد، روزنامه‌نگاران شهروند^۱ در هر رده‌ای با چالش‌های مشابهی دست و پنجه نرم می‌کنند. آنها بدون دریافت پول، در نبود یا کمبود حمایت و آموزش برای شبکه‌های رسانه‌ای جدیدی که در حال تحول هستند خبررسانی می‌کنند. امروزه بیش از هر زمان دیگر، روزنامه‌نگاران خود تصمیم می‌گیرند چه داستان‌هایی را و از طریق چه رویکردهایی پوشش دهند. به عبارت دیگر، آنها تا حد زیادی به تنهایی کار می‌کنند.

این راهنما به جزئیات آنچه روزنامه‌نگاران باید در دنیای جدید و در حال تغییر از آن آگاه باشند، می‌پردازد. مخاطبین این راهنما روزنامه‌نگاران محلی و بین‌المللی در سطوح مختلف تجربیات حرفه‌ای هستند. این دفترچه راهنما برای روزنامه‌نگاران تازه کار و آماده انجام اولین مأموریت‌های کاری خود در هر جای دنیا آمادگی‌های عمومی را شرح داده، برای روزنامه‌نگاران مجربی که دوباره به میدان کار بازگشته‌اند اطلاعات تازه‌ای عرضه نموده، و برای همه روزنامه‌نگاران در هر رده مختلف حرفه‌ای توصیه‌هایی را در مورد مسائل پیچیده‌ای مانند ایمنی دیجیتال و ارزیابی خطر ارائه می‌دهد.

^۱ Citizen journalists. شهروندان عادی که نقش فعالی را در فرایند جمع‌آوری، گزارش، تجزیه و تحلیل، و اشاعه اطلاعات و اخبار ایفاء می‌کنند. (توضیحات از مترجم است.)

۱. آمادگی اولیه

در هیچ زمانی این همه روزنامه‌نگار گوناگون روی سکویای مختلف خبررسانی نکرده‌اند. با این حال، بدون توجه به نوع فعالیت روزنامه‌نگاری — از تحقیقات گرفته تا گزارشگری موضوعات تخصصی، خبرنگاری خارجی تا پوشش داخلی، از وبلاگ نویسی تا عکاس خبرنگاری — داشتن آمادگی کامل نقطه شروع کار است.

با دقت در مورد مأموریت و موضوع تخصصی خود تحقیق کنید. زمینه، تاریخ، شخصیت‌ها، متغیرها، و روندها را با برداشت از دیدگاه‌های مختلف مورد مطالعه قرار دهید. (به بخش‌های زیر در قسمت خبرنگاری خارجی و روزنامه‌نگاری داخلی رجوع کنید.) با فرهنگ، آداب و رسوم، و اصطلاحات هر گروه تحت پوشش‌تان آشنا شوید. مهارت‌های زبان بسیار مفید است، به ویژه آشنایی با اصطلاحات و عبارات پایه. یک فهرست از منابع خبری بالقوه با دیدگاه‌های مختلف تهیه کنید. برنامه‌های احتمالی دقیق برای مواقع اضطراری تنظیم کنید، که در آن به شناسایی مسیرهای خروجی و افراد قابل اعتمادی که آنها را مرتباً از موقعیت مکانی، برنامه‌ها و جزئیات کار خود مطلع می‌سازید، پرداخته باشید. (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن رجوع کنید.) دیگر گام‌های مقدماتی ارزشمند شامل اخذ بیمه درمانی مناسب و همچنین واکسیناسیون (همان‌طور که در بخش‌های مربوط به پوشش بیمه و مراقبت‌های پزشکی و واکسیناسیون توضیح داده شده است)، درک امنیت اطلاعات و ارتباطات (توضیح داده شده در فصل ۳ امنیت اطلاعات)، و دریافت آموزش و تجهیزات مناسب در صورت درگیری (همان‌طور که در فصل ۴ درگیری مسلحانه شرح داده شده است) می‌باشد.

فرهنگ را بشناسید و نسبت به محیط اطراف خود هوشیار باشید. با همکاران و کادر پشتیبانی خود مسافرت کنید. نزدیک حاشیه جمعیت قرار گرفته و راه خروجی را به خاطر داشته باشید.

خبرنگاری خارجی

برای ایمن ماندن، انجام تحقیقات وسیع و جامع در مورد کشور خارجی پیش از مسافرت به آنجا ضروری است. گزارشات خبری حاوی نظرات مختلف، منابع دانشگاهی متنوع، توصیه‌های مسافرتی و بهداشتی سازمان بهداشت جهانی و سایر ادارات دولتی یا سازمانهای چندجانبه، و گزارش‌های مربوط به وضعیت حقوق بشر و آزادی مطبوعات از منابع دولتی و غیر دولتی را به دقت بررسی و مطالعه کنید. دفترچه‌های راهنمای عمومی مسافرتی اطلاعات ضروری درباره خصوصیات و فرهنگ کشورها را ارائه می‌دهند. پیش از سفر به یک مکان، به ویژه برای نخستین بار، با روزنامه‌نگاران دارای تجربه در خصوص آن مکان مشورت کنید. به‌کارگیری توصیه‌های مرتبط با شرایط از طرف همکاران مورد اعتماد در برنامه‌ریزی یک مأموریت و ارزیابی خطرات بسیار حیاتی است. اگر در حرفه خود بی تجربه‌اید یا با محل خاصی ناآشنا هستید، می‌توانید از همکاران با تجربه خود بخواهید که در صورت امکان برای مدتی آنها را در حین انجام کار همراهی کنید.

تمام تلاش خود را برای یادگیری اصطلاحات پایه زبان‌های بومی به منظور توانایی انجام کارهای روزمره و نشان دادن احترام به کار گیرید، چرا که این دو موضوع می‌توانند باعث افزایش امنیت شما شوند. مسیرهای خروج از محل را یاد گرفته و در مورد وضعیت مراکز پزشکی قابل دسترس پرس‌وجو کنید. شبکه خبرنگاری خارجی دانشگاه آمریکایی یک فهرست از [منابع مختلف](#) دارد که به آمادگی شما کمک می‌کند.

همیشه پیش از انجام یک مأموریت بالقوه خطرناک یک ارزیابی امنیتی آماده کنید. پیش از عزیمت، نقاط تماس با سردبیران، همکاران، و اقوام یا دوستان را به طور روشن مشخص کنید. مخاطبین شما در میدان کار باید بدانند که چگونه به اعضای خانواده و سردبیران شما دسترسی پیدا کنند و همین‌طور بالعکس؛ اعضای خانواده و سردبیران شما باید از نحوه دسترسی یافتن به مخاطبین محلی شما آگاهی داشته باشند. از پیش در مورد محل اقامت مورد نظر، وضعیت نوع وسایل ارتباطی، و احتمال تحت نظارت بودن خود تحقیق کنید. تصمیم بگیرید که چگونه می‌خواهید با سردبیران و افراد در نقطه مبدا ارتباط برقرار کنید — از طریق خط تلفن ثابت، مکالمه تلفنی اینترنتی، چت یا ایمیل — و آیا می‌خواهید از نام مستعار در کنار سیستم کد، انواع رمزگذاری، یا سایر وسایل امن ارتباطات الکترونیکی استفاده کنید. (به فصل ۳ امنیت اطلاعات مراجعه کنید.) قبل از عزیمت برنامه‌های خاص مربوط به هماهنگ‌کنندگان محلی، رانندگان و مترجمان را تهیه یا برنامه‌ریزی کنید.

در صلاحیت کادر پشتیبانی محلی دقت و تلاش بسیار به خرج دهید، و حتما در این مورد با همکاران خود مشورت کنید. چون مسئله ایمنی شما غالبا در دست آنان خواهد بود، ضرورت دارد که افراد قابل اعتماد و مطلعی را انتخاب کنید. روزنامه‌نگارانی که قصد همراهی با یگان‌های نظامی دارند، باید پیش از رفتن تماس‌ها و تمهیدات لازم را انجام دهند.

در بسیاری از کشورها، عاقلانه است که فردی شما را در فرودگاه ملاقات کرده و تا محل اقامت اولیه‌تان شما را همراهی نماید. بدین وسیله شما فرصت آگاهی از محیط را داشته و از خطرات ناآشنایی مانند مسیرهای ناامن و جنایتکاران دور خواهید بود. محل اقامت خود را از قبل تعیین کنید. انتخاب هتل یا اقامتگاه تا حدودی بستگی به تمایل شما به قابل دسترس عموم بودن یا نبودن دارد. غالبا در هتل‌های بزرگ سطح تامین امنیت مشتریان بالاست اما احتمال آگاه شدن عموم از محل اقامت شما نیز وجود دارد. همچنین هتل‌های بزرگ خدماتی مانند اینترنت بی‌سیم دارند، هر چند در کشورهای سرکوبگر امکان کنترل ارتباطات وجود دارد. انتخاب هتل کوچکتر یا اقامتگاه خصوصی شما را در معرض دسترسی کمتری قرار داده و باعث افزایش توانایی شما در انجام یک مأموریت خواهد شد. هر چند چنین اقامتگاه‌هایی معمولا دارای سطح امنیت پایینی بوده یا اصلا امنیت ندارند. از اتاق‌هایی که بالکن یا پنجره دارند و امکان ورود افراد از این طریق وجود دارد پرهیز کنید. همیشه راه خروجی را برای مواقع اضطراری به خاطر داشته باشید.

پیش از مأموریت باید نسبت به کسب آموزش امنیتی توصیه شده یا تجهیزاتی مانند زره بدن اقدام شود. (توضیحات فصل ۴ درگیری مسلحانه را مطالعه کنید). طبق توصیه **سازمان بهداشت جهانی** داروهای تجویزی باید در بسته‌های اصلی برچسب‌دار در ساک یا چمدان همراه حمل شوند. ممکن است بخواهید داروهای اضافه‌ای (همراه با اطلاعات تماس پزشک خود) را در چمدان دیگری قرار دهید تا در صورت گم شدن یا به سرقت رفتن ساک دستی‌تان به دارو دسترسی داشته باشید. در بیشتر فرودگاه‌ها مقررات بازرسی امنیتی حکم می‌کند که ظروف مایعات بیشتر از سه اونس یا ۸۵ میلی لیتر بایستی در چمدان تحویلی قرار بگیرند. همچنین باید یک کارت واکسیناسیون بین‌المللی و مدارک رسمی حاوی نوع گروه خونی، هر نوع آلرژی یا دیگر وضعیت پزشکی به همراه داشته باشید. خدمات پزشکی مورد دسترسی در اطراف محل گزارشگری خود شامل موقعیت مکانی بیمارستان‌ها، درمانگاه‌ها، و پزشکان عمومی را شناسایی کنید.

همچنین بایستی پیش از سفر لباس‌های مناسب از جمله لباس‌های مخصوص آب و هوای بد تهیه شوند. روزنامه‌نگاران فعال در کشورهای خارجی برای عدم جلب توجه از فاصله دور باید لباس‌شان به رنگ خاکی یا تیره باشد و قابل تمایز با رنگ آبی مورد استفاده نیروهای پلیس یا رنگ‌های سبز نظامی یا رنگ‌های استتار مورد استفاده نیروهای یگان نظامی باشد. هر روزنامه‌نگاری که پیش‌بینی پوشش دادن به یک داستان در حال حرکت با پای پیاده را می‌کند باید کفش مناسب، کوله پشتی محکم، و کیسه خواب راحت داشته باشد. اگر کفشتان نو است چند روز قبل از سفر آن را بپوشید تا جا بیفتد. وسایلی که در کشورهای کمتر پیشرفته به آسانی یافت نمی‌شود را بسته بندی کنید، چنین اقلامی می‌تواند شامل باتری، چراغ قوه، دفترچه‌های یادداشت، نوار بهداشتی، نخ دندان، یک جعبه کوچک کمک‌های اولیه، داروی ضد عفونی، و کرم قارچ انگشتان پا و همچنین کیسه‌ها یا وسایل مخصوص مخفی کردن پول باشد. (برای یک لیست جامع از وسایل به پیوست الف فهرست نیازها مراجعه کنید). روزنامه‌نگاران باید اطمینان حاصل کنند که به پول نقد دلار یا یورو دسترسی داشته باشند. فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران همراه داشتن یک **کیف پول ساختگی** حاوی تعدادی کارت شناسایی به ظاهر رسمی با مقداری پول را پیشنهاد می‌کند تا در صورت سرقت کیف واقعی‌شان در امان بماند.

گذرنامه و ویزاهای مورد نیاز باید معتبر باشند. گذرنامه شما باید حداقل دارای شش ماه اعتبار و صفحات سفید کافی برای مهر ویزا باشد. ممکن است مایل باشید از یک سازمان معتبر گواهی‌نامه بین‌المللی رانندگی اخذ کنید. در برخی کشورها داشتن یک گواهی‌نامه بین‌المللی، در کنار داشتن یک گواهی‌نامه قانونی از کشورتان، ضروری است و ممکن است در برخی نقاط اجاره کردن اتومبیل راحت‌تر صورت بگیرد.

روزنامه‌نگاری داخلی

در حالی که روزنامه‌نگاران خارجی با چالش‌های لجستیکی و امنیتی قابل توجه‌ای مواجه هستند، روزنامه‌نگاران داخلی با تهدیدات جانی و عدم آزادی بیان جدی‌تری روبرو هستند. طبق تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، از سال ۱۹۹۲ تا کنون از هر **ده مورد، نه مورد** از مرگومیرهای کاری به روزنامه‌نگاران در حال پوشش دادن اخبار محلی در کشورهای خود تعلق دارد. بر اساس همین تحقیقات، **بیشتر از ۹۵ درصد** روزنامه‌نگاران زندانی در سراسر دنیا خبرنگاران، روزنامه‌نگاران عکاس، وبلاگ‌نویسان و سردبیران محلی هستند. نیاز به داشتن آمادگی کامل و برنامه‌ریزی ایمنی برای خبرنگاران محلی به ویژه حیاتی‌تر است.

اگر حرفه، موضوع تخصصی، یا یک نوع مأموریت ویژه برای شما جدید است، ممکن است از همکاران مجرب خود درخواست مشاوره کنید یا از آنها بخواهید که تحت نظارت بالقوه آنها قرار گیرید. از همکاران با تجربه اجازه بخواهید که برای مدتی هنگام کار آنها را همراهی کنید؛ با نظارت یک کهنه کار، شما به یکسری درس‌های عملی با ارزش دست خواهید یافت. باید در مورد همه قوانین مطبوعات جاری تحقیق کنید، از جمله قوانین حاکم بر دسترسی به اطلاعات عمومی، دسترسی به ملک خصوصی، تهمت و افتراء، و محدودیت‌هایی که بسیاری از کشورهای سرکوبگر بر روی محتوای مطالب تحمیل می‌کنند. برای نمونه، در کشورهایمانند **اتیوپی** صرفاً پوشش دادن خبری گروه‌های مخالف دولت یک اقدام ضد دولتی به شمار می‌آید. **چین** نویسندگانی که از دولت مرکزی یا حزب کمونیست انتقاد کنند را زندانی می‌کند. همه ساله، دهها روزنامه‌نگار در سراسر جهان به دلیل چنین اتهامات ضد دولتی زندانی می‌شوند. حتی اگر عاقدانه تصمیم بگیرید که در گزارش‌های خود پا را از حد قانون فراتر بگذارید، بایستی از محدودیت‌ها و پیامدهای بالقوه‌ای که میتواند متوجه چنین اقدامی شود آگاه باشید.

تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران نشان می‌دهد که خبرنگاران تخصصی که موضوعات سیاست، فساد، جنایت، و اختلافات را پوشش می‌دهند، به ویژه در معرض خطرات مورد **حمله** قرار گرفتن یا زندانی شدن هستند. اگر یک موضوع تخصصی را پوشش می‌دهید، باید برای درک پیامدهای امنیتی آن موضوع وقت بگذارید؛ شخصیت‌های کلیدی را شناسایی کرده و به انگیزه‌های آنها پی ببرید؛ و پیامدهای گذشتن از خطوط قرمز که از مجرای ابزارهای قانونی یا خشونت‌آمیز و فراتر از قانونی اعمال می‌شود را درک کنید. سردبیران باید زمان کافی برای آماده سازی در اختیار روزنامه‌نگاران ناآشنا با یک موضوع تخصصی بگذارند تا آنها فرصت ملاقات با منابع، مصاحبه با همکاران مجرب، و فراگیری شیوه‌ها و اصطلاحات مربوط به موضوع را داشته باشند. به ویژه، یک موضوع جنایی به فهم مراحل اجرای قانون نیاز دارد. (به فصل ۵ جنایت و فساد سازمان‌یافته و فصل ۶ مسائل داخلی و اغتشاشات نگاه کنید.) در مورد موضوع جنایی و سایر مأموریت‌های بسیار خطرناک، باید با مشورت سردبیران خود یک ارزیابی امنیتی انجام دهید. (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن مراجعه کنید.)

اگر شما به عنوان یک روزنامه‌نگار آزاد قصد انجام مأموریتی برای یک رسانه داخلی یا بین‌المللی را دارید، باید درک روشنی از خطرات بالقوه و میزان توانایی و تمایل سازمان خبری ذیربط در حمایت از شما در صورت روبرو شدن با خطر را داشته باشید. همیشه پیش از شروع یک مأموریت بالقوه خطرناک یک ارزیابی امنیتی تدوین نمایید، از افراد امنیتی قابل اعتماد تقاضای کمک کنید، و یک رویه دقیق برای خبر دادن از خود ترتیب دهید. (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن نگاه کنید.) روزنامه‌نگاران آزاد نباید در رد کردن یک مأموریت بسیار خطرناک لحظه‌ای تردید کنند. در برخی از کشورهای بسیار سرکوبگر، ممکن است به طور قانونی کار کردن به عنوان یک روزنامه‌نگار برای یک سازمان خبری بین‌المللی ممنوع باشد. مقررات و پیامدهای کار برای رسانه‌های خبری خارجی را بیاموزید. در برخی دیگر از کشورها، شاید نخواهید نام خود را در قسمت نام نویسنده اعلام کنید. متوجه عواقب چاپ نام خود در یک داستان تهیه شده توسط یک سازمان خبری مستقر در کشوری که از آن به عنوان دشمن یاد می‌شود، باشید. خواسته‌های خود مبنی بر شناسایی نامتان را به طور واضح به رسانه‌های ذیربط اعلام کنید.

همه خبرنگاران محلی باید بدانند به چه حمایت‌های شغلی دسترسی دارند. شماری از کشورها، سازمان‌های صنفی تأثیرگذاری دارند که توانایی ارائه راهنمایی‌های لازم در مورد قوانین مربوط به مطبوعات، همراه با توصیه‌های عملی برای مأموریت‌های ویژه را دارند. همچنین در صورت مواجه شدن با دردسر، برخی از سازمان‌های ملی از طرف شما قادر به مداخله یا رسانه‌ای کردن مورد شما هستند. اطلاع داشته باشید که گروه‌های بین‌المللی مانند کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران و گزارشگران بدون مرز نیز در صورت آزار و اذیت یا تهدیدات می‌توانند به جلب توجه و حمایت جهانی بپردازند. (برای مشاهده لیست گروه‌های محلی و بین‌المللی، به پیوست ۳ سازمان‌های روزنامه‌نگاری مراجعه کنید. یک لیست جامع از این گروه‌ها در **سازمان بین‌المللی تبادل آزادی بیان** موجود است.)

اگر از شما درخواست شده است که به عنوان مترجم یا هماهنگ‌کننده برای یک روزنامه‌نگار بین‌المللی کار کنید، درک روشنی نسبت به خطرات نهفته در مأموریت خود داشته باشید. از پیش اطمینان حاصل کنید که چه کسی را ملاقات کرده و به کجا می‌روید. روزنامه‌نگار بین‌المللی که با وی کار خواهید کرد را مورد ارزیابی قرار دهید، تجارب کاری، سوابق، و میزان تحمل پذیرش در برابر خطر را برآورد نمایید. اذهان عمومی در مورد ظاهر شدن با خبرنگار خارجی از کشوری که از آن به عنوان دشمن یاد می‌شود، در یک

محیط خصمانه را در نظر داشته باشید. شما باید بدانید که می‌توانید مأموریت را نپذیرید، و تحقیق کنید که در صورت مواجه شدن با خطر، چه میزان حمایت از طرف روزنامه‌نگار خارجی مورد نظر یا رسانه‌اش دریافت خواهید کرد. درک روشنی از نقش خود در این مأموریت پیدا کنید. آیا وظیفه شما ترجمه کردن و فراهم نمودن تدارکات است؟ یا گزارش هم تهیه می‌کنید؟ مورد آخری پیامدهای امنیتی بیشتری دارد که بایستی حتما نسبت به آنها آگاه باشید.

رسانه‌های خبری و سردبیران‌شان باید برای همه انواع خبرنگاران و هماهنگ‌کنندگان محلی نقشی که تک تک آنها بایستی ایفا کنند، و حمایت‌های امنیتی و قانونی که سازمان در قبال آنان در صورت مواجه شدن با مشکل بر عهده دارد را به طور روشن توضیح دهند. سردبیران باید درک کنند که ممکن است یک روزنامه‌نگار محلی یک مأموریت خطرناک را نپذیرد، و آنها نیز بایستی بدون تنبیه کردن افراد نظر آنها را قبول کنند. رسانه‌های خبری باید در واگذاری یک وظیفه خطرناک به یک خبرنگار آزاد محلی تعهد اخلاقی داشته باشند.

وبلاگ‌نویسان، فیلم‌برداران، و شهروند-روزنامه‌نگاران مستقل به عنوان تهیه‌کنندگان مهم اخبار، به ویژه طی دوران خیزش عربی که در سال ۲۰۱۱ آغاز شد، پدیدار شده‌اند. در لیبی و سوریه، جایی که در آن مسئولین حکومتی دسترسی رسانه‌های بین‌المللی را مسدود کردند، شهروندان محلی به عنوان روزنامه‌نگاران مستقل شروع به فعالیت کردند. برخی سرکوبگری‌های رژیم را فیلم‌برداری کرده و آن را به صورت فیلم آنلاین در اینترنت منتشر کردند، در حالی که برخی دیگر آخرین اخبار روز را از طریق وبلاگ‌های مستقل، میکروبلگ‌ها، و رسانه‌های اجتماعی منتشر کردند. در مناطق به شدت تحت کنترل، چنین اعمالی باعث گشودن پنجره‌ای شد که از طریق آن سایر نقاط جهان قادر به مشاهده درگیری‌های منطقه بودند. تعدادی از این نوع روزنامه‌نگاران به همین خاطر جان خود را از دست دادند. در سوریه، فیلم‌برداران مستقل **فرزاد جربان**^۲ و **بسیل السید**^۳ آشکارا در قتل‌های برنامه‌ریزی شده جان خود را فدا نمودند؛ در لیبی، بنیانگذار یک وب‌سایت مستقل، **محمد النبوس**^۴، در حال گذاشتن برنامه اینترنتی صوتی زنده از جنگ در بنغازی^۵ به ضرب گلوله کشته شد.

وبلاگ‌نویسان و فیلم‌برداران مستقل باید شبکه‌ای از افراد مورد تماس صنفی و خانوادگی ایجاد کنند که در مواقع اضطراری بتوان آنها را بسیج کرد. **موسسه گزارشگری جنگ و صلح**، مستقر در لندن، به روزنامه‌نگاران شهروند کمک کرده است تا شبکه‌های محلی را در بالکان و خاورمیانه سازماندهی کنند. در بسیاری از کشورها، ایجاد چنین شبکه‌هایی باید به گونه‌ای باشد که از هویت اعضای خود محافظت کند. (برای جزئیات بیشتر در مورد چگونگی برقراری ارتباط امن به فصل ۳ امنیت اطلاعات نگاه کنید.) یک ارزیابی امنیتی طبق توضیحات داده شده در فصل ۲ آماده کنید. وبلاگ‌نویسان، فیلم‌برداران، و دیگر شهروندان مستقلی که کار روزنامه‌نگاری را در زمان بحران انجام می‌دهند، باید متوجه خطرات شدید کار کردن بدون داشتن حمایت سازمانی و انجام عملیات تا حدود زیادی به تنهایی باشند. برنامه‌ریزی امنیتی دقیق، شامل به‌کارگیری وسایل ارتباطی امن و برقراری تماس منظم با همکاران و بستگان، بسیار حیاتی است.

اعتبارنامه‌های مطبوعاتی

پیش از شروع کار گزارشگری اعتبارنامه‌های مطبوعاتی تهیه کنید، چرا که در صورت تقاضا نیاز به ثابت کردن وضعیت خود دارید. بسیاری از سازمان‌های خبری در صورت تقاضا برای کارکنان قراردادی و سایر خبرنگاران آزاد اعتبارنامه صادر می‌کنند. خبرنگاران آزاد دست کم باید از سازمان خبری ذریبط خود نامه‌ای روی سربرگ سازمان مبنی بر اثبات وابستگی شغلی خود به آنها داشته باشند. همچنین انجمن‌های روزنامه‌نگار و گروه‌های صنفی مختلف به افراد واجد شرایطی که سازمان‌های مربوطه‌شان به آنها پیوسته‌اند، شامل **اتحادیه ملی نویسندگان**^۶ و **انجمن ملی عکاسان مطبوعاتی**^۷، هر دو مستقر در ایالات متحده، و **فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران**، مستقر در بلژیک، اعتبارنامه‌های مطبوعاتی صادر می‌کنند. بسیاری از انجمن‌های مطبوعاتی در کشورهای دیگر کار مشابهی انجام می‌دهند، هر چند وبلاگ‌نویسان مستقل

^۲ Ferzat Jarban

^۳ Basil al-Sayed

^۴ Mohammed al-Nabbous

^۵ Benghazi

^۶ National Writers Union

^۷ National Press Photographers Association

هنوز هم در گرفتن اعتبارنامه با مشکل مواجه هستند. با این حال آنها ممکن است دریابند که گردآوری ی مجموعه‌ای از کارهای روزنامه‌نگاری شان می‌تواند به اخذ اعتبارنامه‌های مطبوعاتی کمک کند.

همچنین بایستی در مورد دریافت اعتبارنامه‌های مطبوعاتی از مسئولین شهرداری، منطقه‌ای، یا ملی تحقیق کنید، البته متوجه باشید که مقامات ممکن است چنین مدارکی را فقط به صورت گزینه‌ای در جهت تلاش برای نفوذ بر مطالب مطبوعات صادر کنند. (به فصل ۶ مسائل داخلی و اغتشاشات رجوع کنید.) داشتن اعتبارنامه‌های مطبوعاتی از یک اداره پلیس محلی می‌تواند به هنگام پوشش یک تظاهرات محلی مفید باشد. همچنین ممکن است داشتن اعتبارنامه‌های مطبوعاتی در زمان عکسبرداری یا ثبت رویدادها در بناهای عمومی مانند ساختمان‌های دولتی یا مجامع ملی لازم باشد.

روزنامه‌نگارانی که سفرهای بین‌المللی می‌کنند نیز باید در مورد ضرورت داشتن یا نداشتن ویزای روزنامه‌نگاری برای تهیه گزارش در یک کشور تحقیق نمایند. پاسخ همیشه روشن نیست. در چنین مواردی، روزنامه‌نگاران باید با سایر خبرنگاران و مقامات رسمی دولتی در مورد بهترین شیوه اقدام صحبت کنند. در بسیاری از موارد، روزنامه‌نگارانی با ویزای مسافرتی یا انواع دیگری از ویزاهای غیر روزنامه‌نگاری به عنوان روشی برای دور زدن سانسور و انجام مأموریت خود وارد خاک کشورهای با فضای سیاسی محدود شده‌اند. در هر صورت، روزنامه‌نگاران باید پیامدهای احتمالی قانونی چنین اقداماتی را بسنجند.

مایکل کالینز^۸، روزنامه‌نگار در **انجمن صنفی روزنامه‌نگاران**^۹، مستقر در ایالات متحده در برگه خلاصه خود درباره اعتبارنامه مطبوعاتی می‌گوید "در کشورهایی که دولت ممکن است محدودیت‌هایی را برای خبرنگاران خارجی وضع کند، شما باید آن محدودیت‌ها و عواقب گرفتار شدن بدون داشتن مجوز رسمی مناسب را بسنجید." "در پایان این تصمیمی است که فقط شما می‌توانید بگیرید، اما وقتی پای پلیس، نیروهای مسلح، یا دیگر مقامات رسمی در میان است، تقریباً همیشه بهتر است که مجوز رسمی فعالیت داشته باشید".

در برخی مواقع مسئولین نظامی اعتبارنامه مخصوص خود را برای روزنامه‌نگاران صادر می‌کنند. نیروهای نظامی دولت و همچنین گروه‌های مسلح شورشی ممکن است از روزنامه‌نگار برای رد شدن از ایستگاه‌های بازرسی مسلح بخواهند اجازه نامه کتبی از افسر ارشد تهیه کنند. این مجوزها می‌تواند از یک نامه امضا شده به مهر رسمی یک گروه تا یک یادداشت کوتاه از یک فرمانده نوشته شده روی پشت کارت ویزیتش باشد. هوشیار باشید که چه اعتبارنامه و اجازه‌نامه‌هایی را در زمان مورد نیاز ارائه می‌دهید. یک گروه ممکن است داشتن مجوز از رقیب را نشانه‌ای از همکاری با دشمن تلقی کند.

روزنامه‌نگاران شاغل در سطح بین‌المللی باید در هنگام سفر همیشه چندین نسخه کپی از صفحات گذرنامه خود، اعتبارنامه‌ها، و هر گونه مدارک معتبر دیگر و همچنین چندین عکس اضافی ساینز پاسپورتنی همراه خود داشته باشند.

پوشش بیمه درمانی

تهیه بیمه درمانی و از کار افتادگی مکفی یکی از چالش‌های مشکل آفرین برای بسیاری از روزنامه‌نگاران است. کارمندان روزنامه نگار داخلی بایستی هر بیمه‌نامه عرضه شده توسط کارفرمایان خود را در رابطه با شرایط و محدودیت‌ها طور کامل بررسی کنند. روزنامه‌نگاران قراردادی باید درباره پوشش بیمه درمانی خود با سازمان خبری ذیربط خود مذاکره نمایند. اما روزنامه‌نگاران آزاد ممکن است خود مجبور به اقدام شخصی برای تهیه پوشش بیمه درمانی و پرداخت هزینه آن گردند؛ آنها باید زمان کافی برای بررسی طرح‌های بیمه متناسب با نیازهای ویژه خودشان صرف نمایند. (دهها تن از روزنامه‌نگاران شاغل به کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران اظهار داشته‌اند که تعداد قابل توجهی از روزنامه‌نگاران، از خبرنگاران رادیوهای محلی شاغل در کشورهای کمتر توسعه یافته گرفته تا روزنامه‌نگاران عکاس جنگی مشغول فعالیت برای رسانه‌های بزرگ غربی، معمولاً با پوشش بیمه درمانی محدود یا بدون بیمه درمانی مشغول فعالیت هستند.)

^۸ Michael Collins

^۹ Society of Professional Journalists

انجمن‌های روزنامه‌نگاری در کشورهای مرفه‌تر ممکن است انواع مختلف بیمه درمانی و عمر عرضه کنند. انجمن روزنامه‌نگاران حرفه‌ای، تعدادی از **طرح‌های بیمه** شامل بیمه درآمد در حال بستری بودن بیمه شونده، بیمه پزشکی برای صدمات شدید و طولانی مدت، مزایای مرگ تصادفی یا قطع عضو بدن، و بیمه درآمد از کارافتادگی را عرضه می‌کنند. طرح‌های بیمه این انجمن برای همه ایالات آمریکا و روزنامه‌نگاران شاغل در خارج از ایالات متحده قابل دسترس نیست. **اتحادیه ملی نویسندگان و انجمن ملی عکاسان مطبوعاتی** نیز به اعضای خود طرح‌های بیمه عرضه می‌کنند.

اگر به مأموریت خارج از کشور یا مناطق دوردست می‌روید، مراقب سلامت خودتان بودن مهم است. پیش از رفتن، به پزشک عمومی خود و سایر متخصصان پزشکی مراجعه کنید.

روزنامه‌نگاران شاغل در سطح بین‌المللی چندین گزینه پیش رو دارند. گروه آزادی مطبوعات **گزارشگران بدون مرز**، مستقر در پاریس، با همکاری شرکت خصوصی **بیمه مسافرتی جهانی اسکپیو**¹⁰ مستقر در کبک، کانادا، طرح‌های بیمه خود را با نرخ‌های رقابتی در اختیار روزنامه‌نگاران، شامل روزنامه‌نگاران آزاد، شاغلین غیر مقیم و ساکن در خارج از کشور محل اقامت خود، می‌گذارد. این بیمه‌نامه‌ها، روزنامه‌نگاران مشغول فعالیت در مناطق خصمانه، از جمله مناطق جنگی در سراسر جهان را پوشش می‌دهند. نرخ بیمه‌ها، با توجه به مقصد فعالیت، متفاوت است. ممکن است پوشش بیمه از روزانه تا ۳۶۵ روز خریداری شود. پوشش بیمه بیشتری برای وضعیت‌های از پیش موجود هم وجود دارد. برای واجد شرایط بودن این طرح‌های بیمه، روزنامه‌نگاران باید با پرداخت هزینه‌ای عضو گزارشگران بدون مرز شوند. این طرح‌ها شامل حمایت مساعدت اضطراری، تحت پوشش بیمه بودن در طی سفر یا هنگام "روزنامه‌نگار همراه" بودن با یگان‌های نظامی (مشارکت فعال به عنوان یک رزمنده باعث ساقط شدن اعتبار بیمه می‌شود)، و مزایای مربوط به مرگ تصادفی و قطع عضو بدن می‌شوند.

تعدادی از کارگزاران و شرکت‌های خصوصی بیمه نیز بیمه‌های درمانی، از کارافتادگی، و عمر به مسافران، از جمله روزنامه‌نگاران شاغل در سطح بین‌المللی، عرضه می‌کنند؛ پوشش و هزینه‌های بیمه به عوامل بسیاری بستگی دارد. (به لیستی از بیمه دهندگان بالقوه در پیوست پ بیمه دهندگان مراجعه کنید.) درباره گزینه‌های مورد نظرتان کاملاً تحقیق کنید و قسمت‌های بیمه‌نامه مربوط به اعمال محدودیت‌های احتمالی مانند استثنائات برای آسیب‌های ناشی از جنگ یا تروریسم را مرور کنید. **سازمان بهداشت جهانی** توصیه می‌کند که مسافران بین‌المللی اطمینان حاصل کنند که در صورت تغییر در برنامه سفر، انتقال اورژانسی فرد مصدوم، و بازگرداندن فرد به وطن در صورت فوت، تحت پوشش بیمه هستند. به خاطر داشته باشید که پوشش بیمه در مواقع آسیب‌دیدگی دراز مدت یا از کارافتادگی ممکن است از مهم‌ترین بخش‌های هر طرح بیمه‌ای باشد. پوشش بیمه برای پیشامدهایی مانند انتقال اورژانسی فرد مصدوم بسیار گران تمام می‌شود، و انتقال اورژانسی به‌خود ممکن است در مناطق بزرگ جنگی یا مناطق بسیار دور غیرممکن باشد. در چنین مواردی، روزنامه‌نگاران ممکن است چاره‌ای جز اکتفا کردن به درمان پزشکی قابل دسترس محلی نداشته باشند.

مراقبت‌های پزشکی و واکسیناسیون

حفظ تناسب اندام و حفظ رژیم غذایی سالم از اقدامات اولیه پیشگیرانه است. روزنامه‌نگارانی که برای مدت زمان قابل توجهی قصد مأموریت خارج از کشور یا مناطق دوردست دارند، باید پیش از عزیمت به پزشکان متخصص از جمله پزشک عمومی خود، دندانپزشک، چشم پزشک، متخصص زنان، یا فیزیوتراپیست مراجعه کنند. تمام کارهای ضروری دندانپزشکی، به ویژه، باید پیش از عزیمت انجام شود.

اگر قصد دارید در سطح بین‌المللی کار کنید، با یک پزشک یا درمانگاه واجد شرایطی که به امور پزشکی مسافران بین‌المللی رسیدگی می‌کنند، مشورت کنید و اطمینان حاصل نمایید که پیش از سفر تمام واکسن‌های توصیه شده را دریافت

¹⁰ World Escapade Travel Insurance

کرده‌اید. برای اثبات دریافت واکسن‌های مورد نیاز، یک فتوکپی از کارت زرد رنگ بین‌المللی واکسیناسیون دارای مهر و امضا و مورد تایید سازمان بهداشت جهانی تهیه و آن را همراه خود داشته باشید؛ این کارت تقریباً در همه درمانگاه‌های واجد شرایط قابل دسترس است. سازمان بهداشت جهانی می‌گوید برخی از شرکت‌های بیمه دهنده ممکن است عرضه پوشش بیمه فوریت‌های پزشکی یا بازگرداندن فوری فرد به وطن را مشروط به ارائه برگه تاییدیه واکسیناسیون نمایند. شرایط ورود به خاک برخی کشورها نیز ممکن است منوط به ارائه برگه تاییدیه واکسیناسیون باشد؛ در مورد شرایط و مدارک مورد نیاز کشورهای خاص تحقیق کنید. برای مثال، از شرایط ورود به کشور بولیوی دریافت واکسن تب زرد است.

بیشتر پزشکان تزریق یک واکسن کزاز ۱۰ ساله را برای بزرگسالان بین ۱۹ تا ۶۴ ساله توصیه می‌کنند. پزشکان ممکن است به روزنامه‌نگارانی که به مناطق دارای شیوع بیماری مالاریا سفر می‌کنند، داروی پیشگیری ضد مالاریا به منظور محافظت در برابر عفونت تجویز کنند. برای برخی از مناطق، همچنین ممکن است واکسیناسیون در برابر فلج اطفال، هپاتیت A و B، تب زرد، و تیفوئید توصیه شود. برای تزریق واکسن هپاتیت B باید از شش ماه قبل برنامه‌ریزی شود چرا که بایستی سه واکسن به طور جداگانه در طی یک دوره شش ماهه تزریق گردد. دریافت واکسن تب زرد برای سفر به کشورهای آفریقای غربی و مرکزی الزامی است. واکسن مننژیت و فلج اطفال برای سفر به مکه در عربستان سعودی اجباری است. سازمان بهداشت جهانی **نقشه‌های توزیع بیماری** به صورت به‌روزرشده را فراهم می‌کند.

به طور عادی، دیگر واکسن ویا برای مسافرت‌های بین‌المللی توصیه نمی‌گردد، هر چند ممکن است برای امدادگران، روزنامه‌نگاران، و دیگر افرادی که به مناطق خطرناک سفر می‌کنند، یک واکسن خوراکی توصیه شود. یک واکسن خوراکی وبا تایید شده توسط بسیاری از کشورها جهت استفاده، فقط باید به مقدار دو دوز در یک دوره دو تا حداکثر شش هفته‌ای مصرف شود.

بعید نیست که برخی از واکسن‌ها شما را به طور موقت بیمار کند، اما در صورت داشتن تب شدید یا طولانی مدت باید بلافاصله به پزشک گزارش دهید. به یاد داشته باشید که هیچ واکسنی ۱۰۰ درصد موثر نیست. همچنین هیچ واکسنی جایگزین سایر اقدامات محتاطانه عاقلانه و ضروری در برابر عدم ابتلا به بیماری یا مرض نمی‌شود.

احتیاط‌های بهداشت فردی

نوشیدن آب آشامیدنی پاک در هر زمانی ضروری است. بطری‌های آب در ظروف در بسته در مناطقی که آب لوله آلوده یا مشکوک به آلودگی است، می‌تواند گزینه مناسبی باشد. (**فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران** توصیه می‌کند که در بسیاری از کشورها فقط آب گازدار داخل بطری بنوشید؛ چرا که هنوز هم آب داخل بطری می‌تواند آلوده باشد.) طبق توصیه **سازمان بهداشت جهانی**، اگر چاره‌ای جز آب کثیف نداشتید، موثرترین راه برای کشتن جرم‌های بیماری‌زای آن این است که آب را به مدت یک دقیقه به حالت جوش در بیاورید. قبل از قرار دادن آب در یخچال، اجازه دهید آب جوشیده در دمای اتاق سرد شود. بسته به میزان آلاینده‌های مشکوک آب، راه‌های دیگری برای میکروبی‌زدایی آب وجود دارد. استفاده از قرص‌های ید یا کلر باعث از بین رفتن بسیاری از انگل‌ها می‌شود. اما در مناطقی مانند آسیای جنوبی و بسیاری از کشورهای جنوب صحرائی، آفریقا، سیستم‌های فیلتر ساخته شده از سرامیک، غشاء، یا کربن ممکن است تنها راه موثر فیلتر کردن عوامل بیماری‌زا مانند عناصر ریز فضولات انسانی باشد. روزنامه‌نگاران باید درباره مناسب‌ترین روش‌های تصفیه آب در کشور مقصدشان تحقیق و بررسی کنند.

در مناطق دارای پتانسیل آب آلوده، تنها غذاهای کاملاً پخته شده را مصرف کنید. باید پوست میوه‌ها را کنده یا با آب تمیز بشویید. از دست فروشان خیابانی غذا نخرید، افزون بر این از خریداری محصولات تهیه شده با شیر خام، آب، یا تخم مرغ خودداری کنید. هنگام دوش گرفتن از بلعیدن آب اجتناب نمایید، برای مسواک زدن دندان‌های خود از آب تمیز استفاده کنید، و پیش از غذا خوردن دست و کارد و چنگال خود را بشویید. استفاده از ضدعفونی‌کننده دست توصیه می‌شود. همچنین از قرار گرفتن در معرض آب‌های سطحی دوری کنید. سازمان بهداشت جهانی خاطر نشان می‌کند که آب‌های ساحلی و داخلی، و حتی استخرها و حوضچه‌های هتل، ممکن است خطر ابتلا به عفونت‌های منتقله از آب داشته باشند. نباید بدون کفش مناسب و مقاوم در برابر آب، در مسیرهای حاشیه رودخانه و زمین گل آلود قدم گذاشت.

در آب و هوای گرم، به ویژه هنگام فعالیت بدنی، اضافه کردن نمک به غذا یا نوشیدنی می‌تواند در از دست دادن الکترولیت‌ها، کم آبی بدن، و سکنه بر اثر گرما جلوگیری کند. سازمان بهداشت جهانی همراه داشتن یک محلول نوشیدنی

آبرسانی را توصیه می‌کند. اگر به آن دسترسی نداشتید، ترکیبی از شش قاشق چای‌خوری شکر و یک قاشق چای‌خوری نمک حل شده در یک لیتر آب آشامیدنی سالم می‌تواند به عنوان **یک جایگزین** مورد استفاده قرار گیرد. در مناطق مالاریا خیز، اطمینان حاصل نمایید که پشه بند دارید و لباس‌های آستین بلند و شلوار ببوشید.

هر گونه بریدگی یا خراش باید بلافاصله با یک کرم یا پماد ضد عفونی‌کننده درمان شود. باید به خراش یا پوسته پوسته شدن بین انگشتان پا نیز با داروهای ضد عفونت قارچ پا رسیدگی فوری شود. (کرم غیر تجویزی قوی ضد عفونت قارچ پا از گسترش انواع دیگر قارچ‌ها جلوگیری می‌کند.) محل آسیب‌دیده را روزانه بشویید، حتی اگر فقط با یک پارچه مرطوب یا حوله باشد. از پودر پودر بچه نیز می‌توان برای مناطق حساس پوست استفاده کرد. اگر به نیش زنبور یا گزش حشرات دیگر حساسیت دارید، یک جعبه تزریقات خود یا سایر پادزهرهای تجویزی به همراه داشته باشید. داروهای با تاریخ مصرف معتبر و به مقدار کافی، لنزهای چشم و عینک، شامل قطعات یدکی آن را با خود حمل کنید.

نوع گروه خونی خود را بدانید و یک کارت اهدا کننده خون یا کارت پزشکی دیگر مشخص‌کننده نوع گروه خونی‌تان همراه خود داشته باشید. کسانی که در مناطق خصمانه فعالیت می‌کنند، ممکن است تمایل به پوشیدن یک دستبند یا آویختن یک کارت روکش‌دار به گردن خود حاوی اطلاعات گروه خونی و آلرژی‌هایشان داشته باشند. افرادی که به داروهایی مانند پنی سیلین حساسیت دارند، باید همیشه یک کارت، دستبند، یا دیگر وسایل شناسایی مشخص و هشدار دهنده به پرسنل کادر پزشکی مبنی بر وجود آلرژی خاص را با خود حمل کنند. برخی از سفارتخانه‌های غربی در کشورهای با نرخ بالای ابتلا به عفونت اچ‌آی‌وی برای کارکنان سفارت و بازدیدکنندگان اتباع دیگر کشورها بانک‌های خون نگهداری می‌کنند. روزنامه‌نگاران می‌توانند گزینه اهدا مقداری از خون خود را انتخاب کنند، با این تفکر که در صورت ضرورت بانک خون در دسترس آنها خواهد بود. نسبت به خطرات امراض مقاربتی، از جمله ایدز آگاه باشید.

۲. ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن

تصمیم‌گیری‌های شما در میدان کار بر روی ایمنی شما و دیگران تاثیر مستقیم می‌گذارد. خطرات ذاتی مربوط به پوشش اخبار جنگ، ناآرامی‌های سیاسی، و جرم و جنایت هرگز از بین رفتنی نیست، با این حال برنامه‌ریزی دقیق و ارزیابی ریسک می‌تواند مقداری از خطرات را کاهش دهد.

در مورد محدودیت‌های جسمی و روحی خود واقع‌بینانه عمل کنید. سودمند خواهد بود چنانچه پیش از هر اتفاقی به این فکر کنید که اگر، به فرض، از کار افتاده یا کشته شوید این مسئله بر روی چه کسانی تاثیر خواهد گذاشت. همچنین به هزینه‌های روحی و عاطفی تهیه گزارش داستان‌های پر از اضطراب و پریشانی به طور پی در پی توجه داشته باشید. در برخی موارد، تهیه گزارش یک قربانی دیگر جرم و جنایت، یک جسد دیگر، یک خانواده عزادار دیگر ممکن است بیش از حد توان یک فرد باشد. تصمیم‌گیری در مورد گزارش تهیه نکردن از داستانی باید به عنوان نشانه‌ای از رشد عقلی فرد و نه باعث خجالت و ننگ وی به شمار آید.

مدیران خبری باید هنگام تعیین مأموریت برای خبرنگاران میدانی ایمنی آنها را در درجه نخست اهمیت در نظر بگیرند. مدیران نباید هیچ خبرنگاری را به دلیل رد مأموریت بالقوه خطرناک تنبیه کنند. سازمان‌های خبری باید مسئولیت حمایت از خبرنگاران میدانی، خواه کارکنان ثابت و خواه پاره وقت، را بر عهده بگیرند. سردبیران بایستی در مورد تمایل سازمان خبری ذریع به حمایت‌های خاص، از جمله بیمه درمانی یا عمر یا خدمات مشاوره روانی، از خبرنگاران‌شان صادقانه برخورد کنند. مسائل حل نشده پیش از شروع گزارش توسط روزنامه‌نگار، می‌تواند بعدها منجر به عوارض عصبی گردد.

ارزیابی امنیت

همیشه پیش از یک مأموریت بالقوه خطرناک یک طرح ارزیابی امنیتی آماده کنید. در این طرح باید تماس با افراد و زمان و نوع تماس ارتباطی مشخص شود؛ تمام خطرات شناخته شده، از جمله پیشینه مشکلات در منطقه محل گزارشگری، را تشریح کنید؛ و برنامه‌های احتمالی طرح ریزی کنید که در آن به ادراک خطرات محتمل پرداخته شده باشد. باید از منابع گوناگون، از جمله روزنامه‌نگاران دارای تجربه در مورد منطقه یا موضوع مورد نظر، مشاوره‌های دیپلماتیک، گزارش‌های مربوط به آزادی مطبوعات و حقوق بشر و تحقیقات دانشگاهی مشاوره بگیرید. سردبیرانی که با کارکنان ثابت و روزنامه‌نگاران آزاد کار می‌کنند، باید سهم قابل توجهی را در تهیه این ارزیابی بر عهده گرفته، در طراحی سوالات امنیتی ابتکار عمل به خرج داده، و یک نسخه از طرح ارزیابی داشته باشند. آن دسته از روزنامه‌نگاران مستقلی که هیچ گونه رابطه‌ای با هیچ سازمان خبری ندارند، مخصوصاً بایستی در تدوین یک ارزیابی امنیتی سختگیر باشند، با همکاران مشورت کرده، خطرات را بررسی نموده، و یک شبکه تماس تنظیم کنند. نمونه یک فرم ارزیابی امنیتی برای آشنایی و بررسی در پیوست چ در دسترس می‌باشد.

بایستی نسبت به تغییر شرایط، خطرات نیز مورد ارزیابی مجدد قرار گیرند. تری اندرسون¹¹، خبرنگار پیشین آسوشیند پرس در بخش خاورمیانه که نزدیک به هفت سال در بیروت به گروگان گرفته شد، در اولین راهنمای امنیت روزنامه‌نگاران کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، منتشر شده در ماه مارس سال ۱۹۹۳ نوشت: "همیشه، به طور مداوم، به طور مداوم، هر دقیقه، ارزش و فواید ریسک در برابر خطرات را بسنجید. و به محض این که به نقطه‌ای رسیدید که در برابر آن معادله احساس ناراحت کننده‌ای به شما دست داد، از وضعیت موجود خارج شوید، بروید، آنجا را ترک کنید. ارزش آن را ندارد". وی همچنین نوشته است "هیچ داستانی ارزش کشته شدن را ندارد".

خطراتی که میباید شناسایی شوند شامل موارد زیر میباشند:

- خطرات میدان جنگ مانند تیراندازی، مین‌های زمینی، بمب‌های خوشه‌ای، تله کشنده، و حملات هوایی و توپخانه‌ای؛
- بمب‌گذاری‌های تروریستی؛
- آدمربایی برای گرفتن باج یا با اهداف سیاسی؛

¹¹ Terry Anderson

- خطرات ناشی از توده جمعیت، از جمله احتمال تجاوز جنسی، سرقت، حمله با گاز اشک آور یا خشونت؛
- خطرات عبور و مرور (علت اصلی مرگومیر غیر طبیعی در سراسر جهان)؛
- گذرگاه‌های مرزی و دیگر تعاملات با گروه‌های مسلح بالقوه خصمانه یا غیرقابل کنترل؛
- نظارت فیزیکی به منظور آدم‌ربایی یا شناسایی کردن منابع؛
- نظارت الکترونیکی و رهگیری اطلاعات یا منابع؛
- اعتماد و وفاداری بالقوه به منابع، رانندگان، هماهنگ‌کنندگان، شاهدان، و دیگران؛
- جرم و جنایت‌های رایج، از جمله انواع حوادث؛
- بلایای طبیعی مانند طوفان و سیل؛
- و خطرات بهداشتی اعم از بیماری‌های منتقله از راه آب تا ایدز.

(درباره این احتمالات خطر و موضوعات بیشتر در فصل‌های بعدی این راهنما به طور مفصل توضیح داده خواهد شد.)

همچنین در ارزیابی ریسک باید این احتمال در نظر گرفته شود که هر شرایطی — از وضعیت سیاسی متشنج گرفته تا یک فاجعه طبیعی — می‌تواند شدت بیشتری یابد. این ارزیابی باید شامل اطلاعاتی در مورد محل اقامت و محل درخواست پناهندگی در صورت لزوم؛ کجا و چگونه به دست آوردن اطلاعات به‌روز داخل کشور؛ نیاز داشتن یا نداشتن به تجهیزاتی از قبیل یک رادیوی مخصوص گزارش آب و هوا یا رادیوی موج کوتاه؛ برای دریافت اطلاعات ضروری با چه کسانی در داخل کشور، از گروه‌های محلی حقوق بشر گرفته تا سفارتخانه‌های خارجی، تماس گرفته شود؛ برنامه‌ها و روش‌های سفر در داخل کشور؛ و مسیرهای مختلف ورود و خروج باشد.

در این ارزیابی، به چگونگی برقراری تماس با سردبیران، همکاران، و عزیزان خود در محدوده خارج از منطقه خطر بپردازید. یک روزنامه‌نگار حتماً باید با یک سردبیر، همکار، اعضای خانواده، یا فرد قابل اعتماد دیگر در تماس منظم باشد. شما و افراد در لیست تماس شما باید از قبل تصمیم بگیرید که در چه فاصله زمانی، از چه طریقی، و در چه ساعت تعیین شده‌ای تماس برقرار کنید و اینکه آیا نیازی به اقدامات محتاطانه برای جلوگیری از استراق سمع گفت و شنود شما هست یا خیر. از همه مهم‌تر، شما و مخاطب شما باید از قبل تصمیم بگیرید که دقیقاً چه مرحله‌ای از غیبت کردن، حالت فوق العاده محسوب شده و برای واکنش گسترده جهت جابجایی مکانی و تامین امنیت خروج یا آزادی شما با چه فرد یا افرادی تماس گرفته شود. این واکنش در واقع به طور سیستماتیک مستلزم دستیابی به همکاران و دوستانی که قادر به ارزیابی وضعیت بوده، مسئولانی که توانایی انجام تحقیقات داشته، و جامعه سیاستمدارانی که پشتیبانی بالقوه و استفاده از قدرت نفوذ خود را فراهم می‌کنند می‌باشد.

در این ارزیابی باید به زیرساخت‌های وسایل برقراری ارتباط در محل گزارشگری اشاره شود، هر گونه تجهیزات احتمالی که ممکن است مورد نیاز شما باشد، بایستی شناسایی گردد. آیا برق، دسترسی به اینترنت، و خدمات تلفن همراه و ثابت موجود است؟ آیا دسترسی به آنها دائمی است؟ آیا برای روشن شدن رایانه به یک دستگاه مولد برق یا به یک باتری ماشین با یک آداپتور احتیاج است؟ آیا باید از تلفن ماهواره‌ای استفاده شود؟ در مورد نیازهای اساسی مانند تغذیه و مراقبت‌های پزشکی نیز باید توضیح داده شود. آیا غذا و آب آماده موجود است؟ آیا یک بیمارستان، درمانگاه، یا پزشک در دسترس قرار دارد؟ آیا یک جعبه ابزار پزشکی مورد نیاز است، و باید شامل چه چیزهایی باشد؟

هر ارزیابی خطری باید مشخصات مطلوب شما را مورد توجه قرار دهد. آیا می‌خواهید با خودرویی که بر روی آن "مطبوعات" یا "تلویزیون" علامت‌گذاری شده تردد کنید، یا ترجیح می‌دهید در بین افراد عادی رفت و آمد کنید؟ آیا باید از تنهایی کار کردن پرهیزید و با دیگران تشکیل تیم دهید؟ اگر با دیگران مسافرت می‌کنید، در انتخاب همراهان خود دقت نمایید. برای مثال ممکن است شما مایل نباشید با کسی مسافرت کنید که دارای تحمل‌پذیری بسیار متفاوتی در برابر خطرات است.

منابع و اطلاعات

حفاظت از منابع سنگ بنای روزنامه‌نگاری است. این امر به ویژه در هنگام پوشش موضوعاتی مانند جرم خشونت‌آمیز، امنیت ملی، و درگیری‌های مسلحانه، که در آن منابع می‌توانند در معرض خطر قانونی یا فیزیکی قرار بگیرند، اهمیت بیشتری پیدا می‌کند. روزنامه‌نگاران آزاد، به ویژه، باید بدانند که عمدتاً این بار بر روی دوش آنان است. تا زمانی که عواقب

احتمالی سنجیده نشده باشد، هیچ روزنامه‌نگاری نباید وعده محرمانه بودن اطلاعات را بدهد؛ اگر یک روزنامه‌نگار یا سازمان رسانه‌ای چنین قولی را به منابع بدهد، در واقع یک تعهد اخلاقی مهم را پذیرفته است.

بسیاری از سازمان‌های خبری برای استفاده از منابع محرمانه قواعدی را پایه ریزی کرده‌اند. در تعدادی از موارد، سازمان‌های خبری روزنامه‌نگاران میدانی را ملزم می‌کنند که هویت محرمانه یک منبع را با سردبیران‌شان در میان بگذارند. روزنامه‌نگاران میدانی باید پیش از وعده دادن به منابع محرمانه بالقوه، با این قوانین آشنا باشند. در ایالات متحده و بسیاری از کشورهای دیگر، دادگاه‌های مدنی و جنایی حق صدور احضاریه برای رسانه‌های خبری یا روزنامه‌نگاران به صورت انفرادی برای افشای هویت منابع محرمانه را دارند. گزینه‌های پیش روی آنان می‌تواند بین انتخاب افشای منابع یا جریمه و زندانی شدن باشد. سازمان‌های رسانه‌ای که احضاریه جداگانه دریافت کرده‌اند، خود تصمیمات مبنی بر چگونگی برخورد با موضوع را خواهند گرفت. مجله *تایم*، که با دورنمایی از جریمه‌های روزانه و زندانی شدن یک خبرنگار روبرو بود، نهایتاً در سال ۲۰۰۵ تصمیم گرفت که مطابق دستور دادگاه ایمیل‌ها و دفترچه‌های یادداشت خبرنگار تایم مربوط به افشای هویت یک عامل سازمان سیا را تحویل دهد، هر چند با موضع دادگاه **مخالف** بود.

طبق قرارداد یا پروتکل اموال سازمان خبری، شرکت‌های رسانه‌ای این حق قانونی را دارند که در صورت لزوم دفترچه‌های یادداشت یک روزنامه‌نگار را تحویل دادگاه بدهند. اگر روزنامه‌نگاری به صورت آزاد کار می‌کند، سازمان از حق قانونی کمتری برای درخواست شناسایی هویت یک منبع یا تحویل مطالب روزنامه‌نگار به دادگاه در صورت احضاریه یا حکم برخوردار است.

در برخی از کشورها، روزنامه‌نگاران محلی پوشش‌دهنده موضوعات جرم و جنایت سازمان‌یافته، امنیت ملی، یا درگیری‌های مسلحانه به دلیل استفاده از اطلاعات محرمانه به طور ویژه در معرض حبس، شکنجه، تهدید، یا حمله هستند. در سال ۲۰۱۰، کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران مستندی از **نمونه‌های متعددی در سراسر آفریقا** را تهیه کرد که در آن مقامات رسمی دولتی روزنامه‌نگارانی که از اسناد محرمانه استفاده کرده بودند را زندانی، تهدید، یا آزار و اذیت کردند. برای مثال، در کشور **کامرون**، مسئولین چهار روزنامه‌نگاری که به یک یادداشت مورد ادعای دولت دست یافته بودند و باعث طرح سوالاتی در باب ناشایستگی مالی شده بود را زندانی کرد. یکی از این روزنامه‌نگاران شکنجه شد؛ و دومی در زندان درگذشت. درک این مسئله حائز اهمیت است که مسئولیت اخلاقی شما در مناطق درگیری توسط شخصیت‌های زورگویی که ممکن است متوسل به تهدید یا زور شوند، به شدت مورد محک قرار می‌گیرد.

روزنامه‌نگاران باید در مورد روش‌های حفاظت از منبع مطالعه کرده و در مرادوات و گزارشات خود از آنها بهره بگیرند. زمان و چگونگی تماس با منابع را در نظر داشته باشید، آیا از تلفن ثابت یا همراه با آنها تماس گرفته شود، آیا آنها را در منزل یا در محل کار ملاقات کنید، آیا از ایمیل‌های امن یا عادی یا پیام چت استفاده شود. در مورد به کار بردن کد ساده یا نام مستعار در فایل‌های مکتوب یا الکترونیکی خود برای پنهان نمودن هویت یک منبع بیاندیشید. فایل‌های نوشتاری خود را در جای امن قرار دهید، و امنیت فایل‌های الکترونیکی را از طریق رمزگذاری و دیگر روش‌های شرح داده شده در فصل ۳ امنیت اطلاعات حفظ کنید.

هویت یک منبع هنوز هم می‌تواند زیر فشار و اجبار در معرض افشاء قرار گیرد. به همین خاطر، بسیاری از روزنامه‌نگاران در مناطق درگیری از یادداشت برداری یا حتی یادگیری نام کامل و واقعی منابعی که قرار نیست نامشان در گزارشات ذکر شود، دوری می‌کنند.

پروژه قانون رسانه‌های شهروند¹² در مرکز اینترنت و جامعه برکمن در دانشگاه هاروارد¹³ می‌نویسد که قوانین مربوط به حریم خصوصی، افتراء، و تهمت در میان کشورها و همین‌طور قواعد حاکم بر ضبط تماس‌های تلفنی، جلسات، و رویدادهای عمومی متفاوت است. در بسیاری از کشورها، گروه‌های آزادی مطبوعات محلی قادر به فراهم نمودن جزئیات اساسی قوانین حفظ حریم خصوصی و افتراء، و همین‌طور ارائه شیوه‌های عملی مسئولین در به‌کارگیری این قوانین هستند. (اسامی

¹² Citizen Media Law Project

¹³ Harvard University's Berkman Center for Internet & Society

بسیاری از این سازمان‌ها در پیوست سازمان‌های روزنامه‌نگاری ذکر شده است؛ لیست جامعی از گروه‌های آزادی مطبوعات در سراسر جهان از طریق وبسایت [شبکه بین‌المللی آزادی تبادلی بیان](#) قابل دسترسی است. به صرف روزنامه‌نگار بودن این حق به کسی داده نمی‌شود که برای به دست آوردن اطلاعات دست به دزدی، سرقت، یا نقض قوانین جاری کشور بزند.

امنیت و سلاح

اکثر روزنامه‌نگاران و کارشناسان امنیتی توصیه می‌کنند که هنگام پوشش دادن درگیری مسلحانه با خود اسلحه گرم و دیگر ابزار آلات مرتبط با مبارزه حمل نکنید. با چنین کاری وضعیت شما و، به طور کلی‌تری، سایر روزنامه‌نگاران مشغول به کار در منطقه درگیری در حد یک ناظر خواهد بود. در مناطق درگیری مانند سومالی در اوایل دهه ۱۹۹۰، و عراق و افغانستان در دهه ۲۰۰۰، رسانه‌های خبری پرسنل محافظ امنیتی مسلح و غیر مسلح را برای حفاظت از جان روزنامه‌نگاران شاغل در میدان درگیری استخدام کردند. با اینکه حضور نیروهای امنیتی مانع از موقعیت ناظر بودن نقش روزنامه‌نگاران می‌شود، بسیاری از سازمان‌های رسانه‌ای در موقعیت‌های غیرقابل کنترل، چاره‌ای جز تکیه بر پرسنل خصوصی برای حفاظت از جان کارکنان خود ندارند.

حمل یک سلاح گرم در سایر مأموریت‌ها نیز به هیچ وجه توصیه نمی‌شود. برخی از روزنامه‌نگاران در معرض خطر، در کشورهای با ضعف اجرای قانون، حمل سلاح را بر گزیده‌اند. باید در نظر داشته باشید که تصمیم به انجام چنین کاری، می‌تواند عواقب مرگباری را به دنبال داشته و موقعیت شما را به عنوان یک ناظر از بین ببرد.

خشونت جنسی

تجاوز جنسی به لارا لوگان¹⁴، خبرنگار سی بی اس و عضو هیئت مدیره کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، هنگام پوشش دادن ناآرامی‌های سیاسی در قاهره در فوریه ۲۰۱۱، باعث پر رنگ شدن این مسئله مهم امنیتی برای روزنامه‌نگاران شده است. در [گزارش ۲۰۱۱](#) کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در مصاحبه‌ای با بیش از چهار و هشت روزنامه‌نگار دیگر اذعان شد که آنها نیز در مأموریت‌های قبلی مورد تجاوز قرار گرفته بودند. اغلب این قربانیان زن بوده، اگر چه برخی نیز مرد بودند. روزنامه‌نگاران موارد بدرفتاری از دست‌مالی شدن تا تجاوز جنسی توسط مهاجمان متعدد را گزارش داده‌اند.

احاطه داشتن فرد بر محیط و درک ظاهر و چگونگی به نظر رسیدن وی در چنین محیطی، در جلوگیری از تهاجم جنسی حائز اهمیت می‌باشد. [موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار](#)، ی کنسرسیومی متشکل از سازمان‌های خبری و گروه‌های روزنامه‌نگار شامل کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، و [جویدیت متلاف](#)¹⁵، یک خبرنگار خارجی کهنه کار و استاد روزنامه‌نگاری، هر کدام فهرست نیازهایی را در مورد چگونگی به حداقل رساندن خطر در معرض تجاوز جنسی قرار گرفتن در حین کار میدانی منتشر کرده‌اند. شماری از این پیشنهادات به همراه توصیه تعدادی از روزنامه‌نگاران و کارشناسان امنیتی با مشاورت کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در اینجا گنجانیده شده است.

روزنامه‌نگاران باید لباس محافظه کارانه بپوشند و با لباس محلی منطقه هماهنگی داشته باشند؛ به عنوان مثال، پوشیدن روسری در برخی مناطق به روزنامه‌نگاران زن توصیه می‌شود. روزنامه‌نگاران زن صرف نظر از متاهل بودن یا نبودن‌شان بایستی پوشیدن حلقه ازدواج یا چیزی شبیه آن را مد نظر داشته باشند. آنها باید از آویختن گردنبند، درست کردن مو به صورت دم اسبی، یا هر چیز دیگری که قابل چنگ زدن باشد اجتناب کنند. کارشناسان متعددی به روزنامه‌نگاران زن توصیه می‌کنند که برای عدم جلب توجه ناخواسته از پوشیدن تی‌شرت و شلوار جین تنگ، آرایش، و جواهرات خودداری نمایند. پوشیدن کمر بند و چکمه‌های سنگین که به سختی از تن بیرون می‌آیند و لباس‌های گشاد را مد نظر داشته باشید.

¹⁴ Lara Logan

¹⁵ Judith Matloff

همچنین حمل محتاطانه تجهیزات در داخل کیف‌های معمولی، از جلب توجه ناخواسته جلوگیری می‌نماید. برای دفاع از خود در برابر متجاوزین به همراه داشتن اسپری فلفل یا حتی اسپری ضد بو توجه کنید.

روزنامه‌نگاران باید به دلایل گوناگون امنیتی با همکاران یا کادر پشتیبانی خود کار و مسافرت کنند. هماهنگ‌کنندگان، مترجمان، و رانندگان محلی می‌توانند در حفاظت از روزنامه‌نگاران بین‌المللی، به ویژه در حین مسافرت یا انجام مأموریت مرتبط با جمعیت یا در شرایط پر هرج و مرج نقش مهمی ایفا نمایند. در هنگام کار کردن روزنامه‌نگاران، کادر پشتیبانی می‌تواند امنیت کلی شرایط را تحت نظر داشته و خطرات بالقوه را شناسایی کند. دقت در بررسی صلاحیت کادر پشتیبانی محلی و به‌کارگیری توصیه‌های همکاران بسیار حائز اهمیت است. برخی از روزنامه‌نگاران موارد تجاوز جنسی توسط کادر پشتیبانی را گزارش داده‌اند.

کارشناسان پیشنهاد می‌کنند که روزنامه‌نگاران با چهره‌های آشنا و با اعتماد به نفس در محیط ظاهر شوند اما از مکالمه بیش از حد یا تماس چشمی با بیگانگان خودداری کنند. روزنامه‌نگاران زن باید آگاه باشند که رفتارهای صمیمانه، مانند بغل کردن یا لیخند زدن، حتی با همکاران خود، می‌تواند منجر به سوء تعبیر و جلب توجه ناخواسته شود. نظر کارشناسان این است که در نشست‌های غالباً مردانه اختلاط نکنید؛ و در کناره جمعیت قرار بگیرید و همیشه راه فرار را در ذهن‌تان داشته باشید. تا حد امکان یک هتل دارای گارد امنیتی انتخاب کنید، و از اتاق با پنجره یا بالکن قابل ورود به داخل خودداری نمایید. همه درب‌های هتل را قفل کرده و از قفل خود و زنگ خطر دستگیره در استفاده کنید. پیشنهاد موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار به روزنامه‌نگاران این است که اگر آنها توجه ناخواسته‌ای را احساس می‌کنند، داستانی را برای حفاظت از خود آماده نمایند. (برای مثال، "من منتظر رسیدن همکارم هستم".)

کارشناسان می‌گویند که به طور کلی از موقعیت‌هایی که باعث ایجاد خطر می‌گردد، برحذر باشید. از جمله این موقعیت‌ها می‌توان به، ماندن در مناطق دور افتاده بدون همراهی یک فرد قابل اعتماد؛ سوار تاکسی شخصی شدن یا با چندین غریبه در تاکسی بودن؛ استفاده از آسانسور یا راهروهایی که امکان تنها بودن با غریبه‌ها وجود دارد؛ تنها بیرون غذا خوردن، مگر اینکه به محیط آنجا اطمینان داشته باشید؛ و سپری کردن زمان طولانی با منابع یا کادر پشتیبانی مرد اشاره کرد. تماس منظم با سردبیران اتاق خبر و گردآوری و پخش اطلاعات تماس خود و کادر پشتیبانی به دلایل زیاد امنیتی همیشه اقدامی مناسب به شمار می‌آید. در تلفن همراه خود شماره تماس‌های امنیتی، شامل مخاطبین هم صنف و مخاطبین محلی مواقع اضطرار خود را ذخیره نمایید. در دادن هر گونه اطلاعات شخصی احتیاط کامل به خرج دهید.

کارشناسان توصیه می‌کنند که اگر روزنامه‌نگاری احساس خطر قریب الوقوع تجاوز جنسی کرد، وی بایستی کاری کند یا حرفی بزند که جو را عوض کند. جیغ کشیدن یا داد زدن برای درخواست کمک از مردمی که صدای او را می‌شنوند، یک راه حل است. با فریاد گفتن جمله غیرمنتظره‌ای مانند، "این یک ماشین پلیس است؟" می‌تواند یک گزینه دیگر باشد. پایین انداختن، شکستن، یا پرتاب کردن چیزی که ممکن است فرد متجاوز را وحشت زده کند، می‌تواند راه حل سومی باشد. ادرار کردن یا دفع مدفوع می‌تواند گام بعدی باشد.

شبکه امور بشردوستانه¹⁶، انجمنی برای فعالان و سیاست‌گذاران درگیر کارهای بشر دوستانه، یک راهنمای ایمنی تهیه نموده که شامل برخی توصیه‌های مرتبط با روزنامه‌نگاران می‌باشد. این شبکه، بخشی از موسسه توسعه خارج¹⁷ مستقر در بریتانیا، پیشنهاد می‌کند که افراد تا حدودی به زبان محلی آگاهی داشته و در صورت وقوع تجاوز از عبارات و جملات محلی به عنوان روشی برای هشدار دادن شرایط استفاده نمایند.

شبکه امور بشردوستانه و سایر کارشناسان بیان می‌کنند که حفاظت از جان و زندگی فرد در برابر تجاوز جنسی دستورالعملی فراگیر است. برخی از کارشناسان امنیتی توصیه می‌کنند که روزنامه‌نگاران مهارت دفاع از خود در برابر مهاجمان را یاد بگیرند. در مقابل، یک باور دیگر در میان برخی از کارشناسان وجود دارد که مبارزه با مهاجم می‌تواند سبب افزایش خطر خشونت مرگبار شود. عواملی مانند تعداد مهاجمان، مسلح یا غیر مسلح بودن آنها، و در محیط عمومی یا خصوصی واقع بودن را باید در نظر گرفت. برخی از کارشناسان پیشنهاد می‌کنند که در صورت قصد ضارب مبنی بر جابجایی فرد از صحنه حمله اولیه به یک مکان دیگر، مضروب باید با وی به مقابله برخیزد.

¹⁶ Humanitarian Practice Network

¹⁷ Overseas Development Institute

سوء استفاده جنسی می‌تواند هنگام بازداشت روزنامه‌نگار توسط نیروهای دولتی یا به اسارت گرفتن وی توسط نیروهای غیرمنظم نیز رخ دهد. برقراری رابطه با نگهبانان یا اسیر کنندگان ممکن است از خطر اشکال مختلف تجاوز بکاهد، در هر صورت روزنامه‌نگاران باید آگاه باشند که امکان رخ دادن سوء استفاده وجود دارد و ممکن است آنها فقط گزینه‌های اندکی در پیش رو داشته باشند. هدف اصلی محافظت از زندگی فرد است.

سازمان‌های خبری می‌توانند در دفترچه‌های راهنمای امنیتی خود، دستورالعمل‌هایی را در مورد خطر تجاوز جنسی به منظور راهکاری برای افزایش توجه و تشویق گفتگو در این مورد بگنجانند. در حالی که اسناد مربوط به تجاوزات جنسی علیه روزنامه‌نگاران محدود است، اما سازمان‌ها می‌توانند به شناسایی کشورهایی که به طور کلی از خطر بالایی برخوردارند، مانند مناطق درگیری که در آن تجاوز جنسی به عنوان یک سلاح به کار می‌رود، کشورهایی که قانون اجرایی ضعیفی دارند، و کشورهایی که در آن تجاوز جنسی عموماً شایع است، بپردازند. سازمان‌ها می‌توانند سیاست‌های روشنی در مورد چگونگی برخورد با تجاوزات جنسی تنظیم نمایند که در آن نیازهای روزنامه‌نگار به حمایت‌های پزشکی، قانونی، و روانی مشخص شده باشد. باید به چنین گزارش‌هایی به دید یک فوریت پزشکی و یک تهدید امنیتی کلی نگریست که بر روی سایر روزنامه‌نگاران نیز تاثیر خواهد گذاشت. مدیران در پرداختن به موارد تجاوز جنسی باید نسبت به خواسته روزنامه‌نگار مبنی بر محرمانه بودن موضوع با حساسیت برخورد کرده، و متوجه تاثیر عاطفی چنین تجربه‌ای باشند. نیازهای آنی روزنامه‌نگار شامل احساس همدلی، احترام، و امنیت است.

روزنامه‌نگاران مورد تجاوز جنسی قرار گرفته، می‌توانند به منظور دریافت کمک‌های پزشکی مناسب و مستند کردن خطر امنیت سایرین، مورد خود را گزارش دهند. برخی از روزنامه‌نگاران به کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران اذعان نمودند که تمایلی به گزارش دادن سوء استفاده جنسی خود نداشتند، زیرا نمی‌خواستند در مقابل مأموریت‌های خطرناک آسیب‌پذیر دیده شوند. مدیران سردبیر باید جوی را ایجاد نمایند که روزنامه‌نگاران بدون ترس از دست دادن مأموریت‌های بعدی و با اعتماد به دریافت نمودن کمک و پشتیبانی، موارد سوء استفاده جنسی خود را گزارش دهند.

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران متعهد به مستند سازی موارد تجاوز جنسی است. از روزنامه‌نگاران درخواست می‌شود که برای گزارش مورد خود با کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران تماس بگیرند؛ اطلاعات هر مورد، بسته به صلاحدید روزنامه‌نگار به صورت عمومی یا محرمانه نگهداری خواهد شد.

شرایط گروگانگیری

در طول سابقه ۳۱ ساله¹⁸ کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، بارها گروگانگیری روزنامه‌نگاران برای گرفتن باج یا منافع سیاسی رخ داده است. بنا بر تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، مواردی متعدد از کشورهایی مانند کلمبیا، فیلیپین، روسیه، عراق، پاکستان، افغانستان، مکزیک، و سومالی گزارش شده است. پژوهش این کمیته نشان می‌دهد که فقط در **افغانستان**، حداقل ۲۰ روزنامه‌نگار و کارکنان رسانه‌ها توسط شورشیان یا گروه‌های جنایتکار از سال ۲۰۰۷ تا سال ۲۰۱۱ ربوده شدند. حداقل دو نفر از آنها جان باختند.

بهترین پادزهر احتیاط است. در مناطق خطرناک به صورت گروهی سفر کنید، اطمینان حاصل نمایید که سردبیران و شاید یک فرد محلی مورد اعتماد از برنامه‌های شما آگاهی دارد. یک طرح احتمالی با اطلاعات تماس افراد و گروه‌ها جهت تماس گرفتن با آنها، در صورت ناپدید شدن‌تان آماده نمایید. باید در بحث‌های پیشین با سردبیران و مخاطبین قابل اعتمادتان، در مورد اینکه چه فاصله زمانی از عدم تماس شما بایستی وضعیت اورژانس تعبیر گردد، تصمیم‌گیری شده باشد.

از اولین کارهایی که گروگانگیران ممکن است بعد از به گروگان گرفتن شما انجام دهند، جستجوی نام شما بر روی اینترنت است. گروگانگیران همه مشخصات آنلاین شما را خواهند دید: اینکه در کجا کار کرده‌اید، چه داستان‌هایی را گزارش داده‌اید، تحصیلات شما، وابستگی‌های شخصی و صنفی، و احتمالاً ارزش خانه شما و ارزش خالص ثروت خانواده شما. شاید تمایل داشته باشید که اطلاعات شخصی یا گرایش‌های سیاسی خود را در مشخصات آنلاین خود محدود کنید. برای پاسخ‌گویی به سوالات دشوار در مورد خانواده خود، امور مالی، گزارشگری، و وابستگی‌های سیاسی آماده باشید.

¹⁸ کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در سال ۱۹۸۱ تأسیس شد. (توضیحات از مترجم است.)

آموزش محیط خصمانه شامل مکانیسم‌های کنار آمدن و فنون زنده ماندن میباشد. یکی از این درس‌ها برقراری رابطه با گروه‌گانیان خود است، گامی که می‌تواند شانس آسیب‌رسانی نگهبانان به شما را اندک کند. با نگهبانان همکاری کنید اما سعی نکنید آنها را دلجویی دهید. تلاش خود را به کار گیرید تا به بهترین نحو، نقش خود را به عنوان یک ناظر غیر مبارز توضیح داده و اینکه کار شما بیان همه طرف‌های یک داستان است. به سرعت خود را با موقعیت پیش آمده وفق دهید و تا حد امکان، خونسردی خود را حفظ کنید. ممکن است وعده آزادی در آینده به شما داده نشود و به اعدام تهدید شوید.

روزنامه‌نگاری که به صورت گروهی به گروهان گرفته شده‌اند باید به گونه‌ای عمل کنند تا نگهبانان آنها را به صورت گروهی و نه متفرق نگه دارند. این می‌تواند شامل پیروی از دستورات نگهبانان و متقاعد نمودن آنها مبنی بر راحت‌تر بودن نگهداری اسرا به صورت گروهی باشد. روزنامه‌نگاران باید در دوره اسارت از همدیگر حمایت عاطفی و اخلاقی کنند. حفظ انسجام می‌تواند به شانس آزادی موفقیت آمیز هر کدام از اسرا کمک کند.

در طول اسارت ممکن است فرصت‌هایی برای فرار پیش آید، اما بسیاری از روزنامه‌نگاران کهنه کار و کارشناسان امنیتی هشدار می‌دهند که شانس موفقیت بسیار اندک است و باید در مقابل عواقب مرگبار بالقوه شکست، تعادل برقرار شود. در سال ۲۰۰۹، در پاکستان، دیوید رود¹⁹، خبرنگار نیویورک تایمز، و طاهر لودین²⁰، خبرنگار محلی، که به مدت هفت ماه توسط طالبان حبس شده بودند، از زندان گریختند. رود **بعدها نوشت** که پس از سنجیدن خطرات، این دو نفر به این نتیجه رسیدند که گروه‌گانیان برای آزادی آنها به طور جدی وارد مذاکره نمی‌شوند و به همین خاطر آنها خواستند "برای رهایی تلاشی نکنند". با این حال، برخی از گروه‌گانیان ممکن است دارای سلسله مراتب منسجمی از دستورات باشند که در آن نهایتاً شما فرصت ارائه مورد خود به عنوان خبرنگاری که سزاوار آزادی است را خواهید داشت.

در طول شرایط گروه‌گانی، بهتر است سردبیران و اعضای خانواده با هم کار کنند. به محض اینکه مسئله گروه‌گانیی تأیید شد، آنها باید با نمایندگان دولت در کشور محل وقوع گروه‌گانیی، به همراه متصدیان سازمان‌های خبری کشور هر یک از روزنامه‌نگاران تماس برقرار کنند. آنها باید با دیپلمات‌های مجرب در این حیطه، کارشناسان امنیتی خصوصی، و گروه‌های مطبوعاتی مانند کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران مشورت کنند. موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار دارای یک **مرکز جهانی یاری رسانی به بحران گروه‌گانیی**²¹ است که می‌تواند در معرفی کارشناسان امور گروه‌گانیی کمک کند. **مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی داریت** می‌تواند طرف‌های درگیر را در چگونگی به دست آوردن مشاوره برای اعضای خانواده و دیگران راهنمایی کند. (به فصل ۹ واکنش‌های عصبی نگاه کنید.) اینکه آیا باید به خواسته‌های گروه‌گانیان تن داد، سوال دشواری است. با ادامه یافتن مصیبت، توانایی تحمل صبر و احساسات مورد سنجش قرار می‌گیرد.

سردبیران و خویشاوندان باید از هیچ تلاشی برای ارائه یک جبهه منسجم، با معرفی یک فرد به عنوان سخنگو و یک مجرا برای ارتباط با مسئولین دریغ نکنند. مسئولین ممکن است مستقل از (و برعکس) خواسته‌های خانواده و همکاران تصمیم‌گیری کنند، اما فرستادن یک پیام روشن و مداوم به مسئولین و مطبوعات شانس تأثیرگذاری بر روی تصمیم‌گیری مسئولین را به طور موثری افزایش می‌دهد.

اکثر دولت‌ها سیاست‌های عدم پرداخت درخواست‌های باج خواهی را اعلام کرده‌اند، اگر چه در عمل گزارش شده است که برخی از دولت‌ها، از جمله فرانسه و ژاپن، به پرداخت باج در ازای آزادی روزنامه‌نگاران گروهان کمک کرده‌اند. سردبیران و اعضای خانواده ممکن است قادر به نفوذ در تصمیم‌گیری برای به کار گرفتن یک عملیات نجات توسط دولت باشند یا نباشند. دولت بریتانیا با سردبیران صحبت کرد، اما بعد خود به تنهایی تصمیم به **دستور یک عملیات نجات** یک خبرنگار انگلیسی- ایرلندی شاغل در نیویورک تایمز در افغانستان در سال ۲۰۰۹ گرفت. خبرنگار تایمز، استفن فارل²²، نجات پیدا کرد، اما یک خبرنگار افغان، **سلطان محمد منادی**²³، که به عنوان هماهنگ‌کننده فارل مشغول به کار بود، کشته شد.

احتمال دارد گروه‌گانیان سعی بر اجبار یک سازمان خبری برای تبلیغات خود یا پوشش دادن دیدگاه‌های یک طرفه خود نمایند. در دهه ۱۹۹۰، چریک‌های چپی و شبه‌نظامیان دست راستی در کلمبیا غالباً روزنامه‌نگاران را ربوده تا رسانه‌های

¹⁹ David Rohde

²⁰ Tahir Ludin

²¹ Global Hostage Crisis Help Centre

²² Stephen Farrell

²³ Sultan Mohammed Munadi,

خبری را مجبور به پوشش دادن نارضایتی‌های سیاسی خود نمایند. در سال ۲۰۰۶، تلویزیون برزیلی گلوبو²⁴ پس از اینکه یک باند جنایتکار محلی یک خبرنگار و تکنیسین شبکه را ربود، یک ویدیوی خانگی پخش کرد که در آن به شرح کاستی‌های مشاهده شده در شرایط زندان پرداخته شده بود. این دو روزنامه‌نگار بعدها آزاد شدند. سردبیران باید تشخیص دهند که تن دادن به خواسته‌های گروگانگیران می‌تواند منجر به تلاش‌های بعدی برای پوشش دادن اجباری اخبار آنان شود.

نوع دیگری از اجبار، می‌تواند تقاضای گروگانگیران از روزنامه‌نگار برای بیان اظهارات تبلیغاتی به صورت ویدئویی باشد. برخی از روزنامه‌نگاران با این کار موافقت کرده‌اند، با این محاسبه که ممکن است چنین کاری باعث افزایش شانس آزادی بی‌خطرشان گردد. برخی دیگر مقاومت کرده‌اند، با این باور که مستقلانه عمل کردن ممکن است باعث دادن قدرت فشار به گروگانگیران شود. تصمیم‌گیری کاملاً به شرایط و افراد درگیر بستگی دارد.

واکنش در برابر تهدیدات

تهدید، تنها تاکتیکی طراحی شده برای ارباب روزنامه‌نگاران منتقد نیست؛ بلکه اغلب حملات واقعی نیز به دنبال دارد. طبق تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، سی و پنج درصد از روزنامه‌نگاران به قتل رسیده در دو دهه گذشته، از قبل مورد تهدید قرار گرفته بودند. شما باید تهدید را جدی گرفته، توجه ویژه‌ای به کسانی که شما را به خشونت فیزیکی تهدید کرده‌اند، داشته باشید.

بخشی از چگونگی واکنش در برابر تهدید، به شرایط محل بستگی دارد. گزارش دادن یک تهدید به پلیس در جاهایی با حاکمیت محکم قانون و مجریان قانون قابل اعتماد، همیشه راهکار مناسبی است. در کشورهایی با مجریان قانون فاسد، گزارش دادن یک تهدید جدی ممکن است بیهوده یا حتی نتیجه معکوس داشته باشد. این عوامل باید به دقت مورد سنجش قرار بگیرند.

به سردبیران و همکاران قابل اعتماد خود تهدید را گزارش دهید. اطمینان حاصل کنید که آنها از جزئیات تهدید، از جمله ماهیت و چگونگی و زمان وقوع تهدید با خبر هستند. برخی از روزنامه‌نگاران از طریق رسانه‌های خبری خود یا وبلاگ شخصی تهدید را علنی کرده‌اند. و حتماً به گروه‌های آزادی مطبوعات محلی و بین‌المللی از جمله کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران تهدید را گزارش دهید. کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران یک تهدید را مطابق میل شما به اطلاع عموم رسانده یا به صورت محرمانه نگه می‌دارد. بسیاری از روزنامه‌نگاران به کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران اظهار داشته‌اند که عمومی کردن تهدید به حفاظت از آنها کمک کرده است.

روزنامه‌نگاران در معرض خطر همچنین می‌توانند یک تغییر موقت یا دائم در موضوع تخصصی خود را در نظر داشته باشند. سردبیران باید با روزنامه‌نگار مورد تهدید واقع شده از نزدیک مشورت کرده و در صورت درخواست تغییر مأموریت به دلایل امنیتی توسط وی فوراً اقدام نمایند. برخی از روزنامه‌نگاران تهدید شده دریافته‌اند که با گذشت زمان از یک موضوع حساس، از شدت شرایط خصمانه کاسته شده است.

در موارد شدید، ممکن است روزنامه‌نگاران به نقل مکان در داخل یا خارج از کشور بیاورند. اگر جابجایی ضروری به نظر می‌رسد، روزنامه‌نگاران مورد تهدید واقع شده باید با عزیزان خود در مورد ارزیابی تغییر مکان احتمالی مشورت کرده، و به دنبال کمک از سازمان‌های خبری و گروه‌های صنفی خود باشند. برای مثال، سردبیر پژوهشگر کلمبیایی به نام دانیل کروئل²⁵، پس اینکه با یکسری تهدیدات، از جمله فرستادن تاج گل مراسم تشییع جنازه به در خانه‌اش، روبرو شد به همراه خانواده‌اش در اوایل سال ۲۰۰۵ به مدت دو سال به ایالات متحده نقل مکان کرد. کروئل به کلمبیا بازگشت و کار پژوهشگری را از سر گرفت، و گرچه تهدیدات ادامه داشت، اما از سرعت و شدت آنها کاسته شد. کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران می‌تواند به روزنامه‌نگاران در معرض تهدید مشاوره داده و در برخی موارد، حمایت‌های مستقیمی مانند یاری رسانی در تغییر مکان ارائه کند.

²⁴ Globo

²⁵ Daniel Coronell

۳. امنیت در تکنولوژی

هنگام گزارش‌گری، شما همیشه از ابزارهای فنی استفاده می‌کنید—یک کامپیوتر لپ‌تاپ که توسط آن گزارش‌های خود را می‌نویسید و پژوهش آنلاین می‌کنید؛ تلفن‌های همراهی که با آنها تلفن می‌زنید و ایمیل می‌فرستید؛ دوربین برای عکاسی؛ و ضبط صوت برای مصاحبه. ممکن است همه اینها در یک دستگاه ادغام شده باشند که کارهای متعددی را انجام می‌دهد. این دستگاه‌ها حاوی اطلاعات بسیار زیادی‌اند که برای گزارش‌گری شما ضروری می‌باشند.

این بخش به استفاده امن از این ابزارها می‌پردازد. این به معنای محافظت از اطلاعات خویش، حصول اطمینان از از دست ندادن چیزهای حیاتی برای یک گزارش و خصوصی نگاه داشتن اطلاعات محرمانه است. همچنین به معنای اطمینان از کار کردن ابزار در زمانی که به آن نیاز دارید، حتی هنگامی که کسی سعی کند در آن اختلال ایجاد کند، است.

اگر شما کار میدانی انجام می‌دهید، فایل‌های دیجیتالی احتمالاً گران‌بهارترین اقلای هستند که با خود حمل می‌کنید. گم کردن یادداشتها یا چیزهایی مثل عکس و ویدیو می‌تواند تهیه یک گزارش را از مسیر خارج کند. در صورتی که فهرست رابطان شما یا برنامه سفری شما به دست‌های نادرست برسد ممکن است باعث به خطر افتادن شما و منابعتان شود. اگر اجازه دهید که ابزارهای شما توقیف، تخریب، یا قطع شوند ممکن است از پیگیری یک گزارش کلاً بازمانید.

حملات دیجیتالی به روزنامه‌نگاران هم از نظر کمیت و هم از نظر پیچیدگی همچنان رو به افزایش است. در کشور چین، خبرنگاران خارجی کامپیوترهای شخصی خود را **آلوده به نرم افزارهای جاسوسی** یافته‌اند که در پیوست‌های (attachments) ایمیل‌هایی که به دقت ساخته شده بودند پنهان شده بودند. از اتیوپی گرفته تا کلمبیا، مقامات به مکالمات تلفنی، ایمیلی، و متون گزارش‌های خبرنگاران دسترسی یافته‌اند. مقامات دولتی تنها کسانی نیستند که به جاسوسی و خرابکاری دیجیتالی متوسل می‌شوند؛ سازمانهای بزرگ تبهکار نیز به طور فزاینده‌ای از فرصتهای فن‌آوری پیشرفته (High Tech) بهره‌برداری می‌کنند. تبهکاران کامپیوتری فرصت طلب یا "وطن پرست"، همچنین روزنامه‌نگارانی که اطلاعات ارزشمند یا بحث‌انگیز دارند را هدف قرار می‌دهند.

در خاتمه، امنیت اطلاعات مناسب به ندرت درباره‌ی دفع حملات پیچیده و هک‌های هالیوودی است. این بحث بیشتر درباره‌ی درک آنچه شما می‌باید محافظت کنید، و همچنین انگیزه‌ها و قابلیت‌های کسانی است که ممکن است بخواهند کار شما را مختل کنند، و سپس پرورش دادن عادت‌ها و روش‌هایی منطبق با آن یافته‌ها است.

برنامه ریزی برای ایمنی

چه چیزهایی را باید محافظت کرد

از چه چیزهایی میخواهید محافظت کنید و میخواهید آنها را در مقابل چه خطراتی محافظت کنید؟ چیزهایی که شما میخواهید از آنها محافظت کنید دارای‌های شما هستند؛ اتفاقاتی که ممکن است واقع شوند ریسک‌های شما هستند. در حال حاضر نگران اینکه چه کسی ممکن است به شما حمله کند یا چطور، نباشید—به جای آن فقط درباره‌ی دارای‌های و ریسک فکر کنید.

معمولاً سه ریسک وجود دارد که شما ممکن است درباره‌ی آن فکر کنید:

1. خسارت. وقتی هارد دیسک شما از کار بازماند، یا تلفن شما خرد میشود، یا فلش کارت دوربین عکاسی شما گم میشود.
2. افشاگری. شخصی به اطلاعاتی دست می‌یابد که شما ترجیح می‌دهید آن را خصوصی نگهدارید.
3. اختلال. اتصال شما به شبکه قطع میشود، نمیتوانید ایمیل بفرستید، یا تلفن همراه شما سیگنال ندارد.

وقتی چیزی که می‌خواهید محافظت کنید را در نظر بگیرید، تصور کنید چه چیزی برای شما مهم است تا بتوانید کارتان را انجام دهید، یا چه چیزی برای دشمن شما که می‌خواهد در کار شما اختلال ایجاد کند مهم است. ممکن است این موضوع آشکار نباشد، بنابراین تامل دقیق در این مورد ضروری است. حتی اگر کار شما تا حد زیادی شفاف باشد، با این وجود ابزارهای مورد استفاده شما و چیزهای دیگر می‌باید پنهان باقی بمانند.

در نظر داشته باشید که آیا فاش شدن اطلاعاتی که منابعتان به شما داده‌اند، ممکن است آنها را به خطر بیندازد؟ بعضی چیزها ممکن است در یک زمینه مشخص بی‌ضرر به نظر بیایند، ولی در زمینه دیگر تولید خطر کنند. به عنوان مثال دسترسی به اطلاعات رابطن اسراییلی شما، در زمانی که گزارشی را در یک کشور عربی پوشش می‌دهید (یا برعکس) می‌تواند برای همه اشخاص ذینفع مشکل ایجاد کند. حتی اطلاعات شخصی و اطلاعات سفر که بیشتر با دیگران به صورت آنلاین به اشتراک گذاشته‌اید، می‌تواند در شرایط دیگری شما را به دردمس بیندازد.

بعضی از دارایی‌ها واضح هستند. شما به احتمال زیاد نمی‌خواهید فایل‌های درون کامپیوتر و تلفن همراه خود را گم یا آنها را فاش کنید و وقفه‌های موقتی ارتباطی ممکن است باعث اختلال در کار شما شوند. بعضی از دارایی‌ها زودگذر هستند. شما (و منابع شما) احتمالاً ترجیح می‌دهید که محل کنونی و تاریخچه محل‌هایی که به آنها رفته‌اید فاش نشوند. همچنین نمی‌خواهید نام افرادی که با آنها تماس دارید و زمان این تماسها، یا وبسایت‌های مورد مراجعه‌تان در زمان پژوهش برای یک گزارش فاش شوند.

شما همچنین برای کارکرد موثر، به منابع فنی تکیه می‌کنید. قطع دسترسی به ایمیل‌تان یا قطع توانایی شما برای برقراری تماس تلفنی یا تحقیق در اینترنت، یا حتی قطع دسترسی کامل به شبکه اینترنتی چقدر باعث اختلال در کار شما خواهد شد؟ متوجه خدمات آنلاینی که شما به آن متکی هستید باشید. آیا شما در یک مرورگر اینترنتی روی یادداشتها، ایمیل‌ها، مدارک، و چیزهای مشابه کار می‌کنید؟ قطع دسترسی شما به این خدمات تا چه میزان در کار شما اختلال ایجاد می‌کند؟

اگر برای شما پیگیری همه ابزارها، داده‌ها، و منابعی که به آنها تکیه می‌کنید مشکل باشد، ممکن است مفید باشد که چیزهایی که طی یک هفته از آن استفاده می‌کنید را در یک دفتر وقایع روزانه یادداشت کنید.

درک تهدید

حال که میدانید چه چیزهایی را می‌خواهید امن نگهدارید، خوب است که "آنها"یی که ممکن است بخواهند این دارایی‌ها را به مخاطره بیندازند را بشناسید.

بعضی از تهدیدها بی‌خطر یا ناشی از محیط هستند. بعضی اوقات هارد دیسک لپ‌تاپ‌ها بدون اینکه یک پشتیبان‌گیری (بک‌آپ) منظم از محتوای آنها انجام شده باشد، از کار می‌افتند و باعث از دست دادن داده‌ها می‌شوند. برخی از تهدیدات از جانب افراد خبیث سرچشمه می‌گیرند—مانند یک مامور حکومتی که هارد دیسک شما را در یک پست مرزی کپی می‌کند یا یک کارآگاه خصوصی که شما را تعقیب می‌کند. مهم است که هر دو نوع تهدید را مورد توجه قرار بدهید، اگرچه تأثیرات هر دو شبیه هم هستند. این افراد سلامتی یکی از دارایی‌های شما را تهدید می‌کند.

وقتی سعی می‌کنید افراد بدسیرت را برشمارید، مهم است که انگیزه آنها را مورد توجه قرار دهید. چه کسی ممکن است بخواهد گزارشگری شما را مختل کند، یا منابع شما را شناسایی کند؟ شاید آنها می‌خواهند اطلاعات غیر عمومی‌ای که در اختیار شماست را مرور کنند. شاید تهدید واقعا راجع به خود شما نباشد. اگر کشوری ارتباطات اینترنت محلی را سانسور می‌کند، این ممکن است در زمان حضور شما در آن کشور، باعث مختل شدن توانایی شما در ارتباط با دیگران و تحقیق بشود.

به آسانی می‌توان یک کشور با سیستم نظارت و کنترل شدید (Orwellian) را تجسم کرد که هر خرده‌نان دیجیتالی را هم تحلیل می‌کند. ولی به هر جهت، این تنها تهدیدی نیست که ممکن است شما با آن مواجه شوید. سایر افراد ممکن است

تهدیدهای بسیار جدی‌تری را ارائه دهند. شما ممکن است از ناحیه یک بخش خاص یک حکومت، یا یک شخص به خصوص، مثل یک رییس پلیس محلی و یا یک مسئول حکومتی مورد ریسک بیشتری واقع شوید. آیا آنها به دستگاه‌های پیچیده جاسوسی مجهزند و یا آیا احتمال زیادی وجود دارد که آنها کسی را داشته باشند که در اتاق شما را با لگد باز کند و لپ‌تاپ شما را بدزدد؟

شما همچنین می‌بایست احتمال حمله از جانب طرفداران و حامیان کسانی که گزارش‌های شما را دوست ندارند را در نظر بگیرید. در بسیاری از مواردی که توسط کمیته حمایت از روزنامه نگاران مستند شده، حملات مستقیمی توسط حکومت‌ها یا احزاب سیاسی صورت نگرفته اند، بلکه توسط مزاحمان "وطن پرست" نامرتب‌تی که در کشان این است که مخالفان و رسانه‌های خارجی هدف‌های مشروعی هستند.

طرح یک برنامه

امنیت تکنولوژی نقطه ضعف‌های پیچیده‌ای دارد. خیلی مشکل است که بدانیم چه زمانی شخصی از میان داده‌های شما دزدی کرده است. اگر کسی کیف پول جیبی شما را بدزدد یا اتاق هتل شما در هم بریزد، شما حتما متوجه میشوید. ولی اگر هنگامی که شما بیرون از اتاق هتل خود مشغول صرف شام هستید، کسی از هارددیسک لپ‌تاپ شما یک کپی بگیرد، ممکن است هرگز متوجه نشوید. این خسارت ممکن است غیرقابل بازگشت باشد. وقتی داده‌های شما از دست بروند، یا کسی به رازی پی برده باشد، دیگر نمیتوانید آن را بازپس بگیرید.

پیچیدگی سیستم‌های تکنولوژی و قطعات متعدد و مختلف تشکیل دهنده و در حال تغییر آنان، این وضعیت را دشوارتر نیز می‌کند. بی‌درنگ حتی باهوش‌ترین و دقیق‌ترین تکنیسین‌های فنی هم نمیتوانند از نحوه کار همه برنامه‌های درون کامپیوترهای خود مطلع باشند، چه رسد به اینکه چطور این برنامه‌ها با سایر نرم افزارهای داخل شبکه فعل و انفعال میکنند و در کجا این فعل و انفعالات ممکن است بتوانند مورد سوء استفاده قرار بگیرند. حتی اگر شما متخصص جلیقه‌های ضدگلوله هم نباشید، می‌توانید اساسا بفهمید که چه عملی انجام می‌دهند و چگونه این کار را انجام می‌دهند. درک امنیت کامپیوتری به صورت غریزی بسیار سخت‌تر است. قیاس‌های دنیای واقعی به ندرت تصویر کاملی از این موضوع ترسیم می‌کنند.

این بدین معنی است که تاکید شما باید بر روی سادگی باشد. تعداد کمی ابزارها، تکنیک‌ها، و عادت‌های آسان همیشه امن‌ترین راه را تشکیل می‌دهند. فهم سیستم‌های پیچیده بسیار مشکل است؛ وقتی کارهای ضروری‌تری وجود دارد، ممکن است روش‌های دشوار به بیراهه بیانجامد. گاهی اوقات وقتی که یک ضعف امنیتی ساده در جایی وجود دارد، لازم نیست که تلاش زیادی صرف مستحکم کردن یک فعالیت دیگر شود.

بهتر است شما بر روی افرادی تمرکز کنید که به احتمال زیاد می‌خواهند کار شما را مختل کنند، و برای این اختلال به چه کارهایی حاضرند دست بزنند، و چقدر می‌توانند ماهرانه و تاثیرگذار این اقدامات را انجام دهند. از این آگاهی برای برنامه ریزی و محافظت از کارتان استفاده کنید.

وقتی که راجع به این که چه شخصی ممکن است خواستار اختلال در کار شما باشد، یا به اینکه وی چه کارهایی ممکن است انجام بدهد، و به میزان موثر بودن آن اعمال فکر کردید، آنگاه می‌توانید یک سری اقدامات فنی برنامه ریزی کنید که نقشه‌های آن‌ها را به هم بزنند. بقیه این پیشنهادها راهنمایی‌های کلی در مورد امنیت اطلاعات هستند. توصیه‌های فنی مشروح ممکن است تاریخ مصرفشان به سرعت تمام شود، به ویژه اگر یک آسیب‌پذیری جدید در یک بخش از تکنولوژی کشف شود.

محافظت از ارتباطات

ارتباطات وسیلهٔ امرار معاش روزنامه نگاری است. وقتی شما با کسی صحبت میکنید، چه از طریق ایمیل، پیامک، چت، تلفن، و یا هر یک از سایر خدمات متعدد ارتباطی دیگری که در دسترس هستند، شما ممکن است مایل باشید که جزئیات مختلف مکالمهٔ خود را محفوظ نگه دارید. به طور کلی، دو واقعیت مهم دربارهٔ یک گفتگو این است که با "چه کسی" صحبت میکنید و شما به او "چه" می‌گویید.

ابزاری که شما از آن استفاده میکنید می‌تواند حاوی جزئیات دیگری (و همچنین به طور بالقوه افشاء کنندهٔ آنها) نیز باشد. استفاده از تلفن همراه محل شما را برای شرکت تلفن فاش میکند و همچنین به هر شخص دیگری که شرکت تلفن بخواد که محل شما را برایشان فاش کند—که احتمالاً شامل پلیس و دولت میباشد. استفاده از یک ابزار ارتباطی که لیست افراد مورد تماس شما در آن ذخیره شده است ممکن است آن لیست را برای ارائه دهندهٔ خدمات فاش کند (و به هر کس دیگری که ارائه دهندهٔ خدمات بخواد). اطلاعات دربارهٔ گفتگوهای گذشته (مثل یک قیض تلفن با تاریخ تماس تلفنی و طول آن تماس) می‌تواند **فاش کنندهٔ اطلاعاتی** در مورد عادات و روال ارتباطی افراد باشد و این ممکن است برای مشکوک شدن نسبت به اینکه چه کسی گفتگو می‌کرده و بخشی از چیزهایی را که گفته شده فاش کند، مخصوصاً وقتی که با اطلاعات دیگر ترکیب شود.

حتی زمانی که شما علایق و قابلیت‌های دشمن را به خوبی درک کرده‌اید، ممکن است برای شما مشکل باشد که تصور کنید آنها چگونه ممکن است تعداد زیادی قطعات کوچک اطلاعات مربوط به ارتباطات شما را کنار هم بگذارند تا یک تصویر بزرگتر را نمایان سازند. در مواردی که بسیار مهم است که هویت یک منبع مخفی باقی بماند، ممکن است لازم باشد که شما به منظور جلوگیری از ردپا گذاشتن که ممکن است منجر به شناسایی آن فرد شود، گامهایی که تاحدودی ناخوشایندند بردارید.

ممکن است در گذشته تنها افراد بسیار خیره و یا اشخاصی که پول زیادی در اختیار داشتند دارای این قابلیت‌ها بودند. برخی از این قابلیت‌ها هنوز هم در اختیار دولت یا پلیس است، اما بسیاری از این ابزارها را می‌توان به قیمت ارزان خریداری کرد. پژوهشگران حرفه‌ای به انواع شیوه‌های حمله دسترسی دارند و همیشه در استفاده از آنها اخلاقیات را رعایت نمی‌کنند.

دستگاههای تلفن همراه

شنود تلفن یکی از آشناترین اشکال جاسوسی علیه روزنامه نگاران است. هر بار شما یک تماس تلفنی برقرار می‌کنید، شرکت تلفن توانایی آن را دارد که هم ببیند شما با چه کسی تماس گرفته‌اید و هم اینکه به محتوای تماس تلفنی شما گوش دهد. ردگیری پیامک‌های تلفنی حتی از این هم آسان‌تر است، چون پیامک‌ها کوچک هستند و ذخیره کردن آنها بدون استفاده از دستگاه‌های ضبط بسیار گرانقیمت نیز آسان است. کمیتهٔ حمایت از روزنامه نگاران مواردی را مستند کرده است که مقامات دولتی به عنوان یک تهدید ضمنی و یا به عنوان مدرکی دال بر فعالیت ضد دولتی، به روزنامه‌نگاران فهرست‌های پیامک‌هایشان را نشان داده‌اند.

شما میتوانید از طریق استفاده از ابزارهایی مانند **Signal** و **Redphone** که تماس تلفنی را به صورت رمزگذاری شده در می‌آورند و با استفاده از TextSecure برای پیامک‌ها، احتمال وقوع برخی از این تهدیدها را کمتر کنید. عاقلانه این است که فرض کنیم که این ابزارها تنها محتوای مکالمات—و نه شرکت کنندگان، زمان تماس، و محل‌های مختلف شما و یا جزئیات دیگر—را پنهان میکنند. تلفن‌ها و سیم کارت‌ها دارای شماره‌های سریال منحصر بفرده هستند و هرگاه تلفن شما روشن است هردوشماره به شرکت تلفن گزارش داده می‌شود. در واقع انتقال سیم کارت به یک تلفن همراه دیگر یا نگهداری همان تلفن و تغییر سیم کارت آن چیز زیادی را از شرکت تلفن پنهان نمی‌کند، زیرا آنها میتوانند این دو شماره سریال را با هم مقایسه کنند.

وقتی شما یک تلفن همراه با خود حمل می‌کنید، آن دستگاه تلفن دائماً در حال برقراری ارتباط با برجهای مخابراتی اطراف شما است تا تماسهای تلفنی ورودی بتوانند مسیر خود را به برج مناسب طی کنند و تماس با شما برقرار شود. این همچنین ردپایی از برجهایی که شما نزدیک آنها بوده اید باقی می‌گذارد و به شرکت تلفن اطلاعات جامعی راجع به محل تلفن همراه شما ارائه می‌دهد. برداشتن باتری تلفن همراه جلوی این کار را می‌گیرد، اما به این نکته آگاه باشید که وقتی چند نفر همگی باتریهای تلفن خود را درست قبل از گردهمایی یک جلسه در می‌آورند بالقوه ردپایی از خودشان به جا می‌گذارند. ممکن است عاقلانه تر باشد این افراد قبل از عزیمت باتری های تلفنشان را در بیاورند و یا اصلاً دستگاه تلفن همراه خود را در مبداء جا بگذارند.

شما می‌توانید از طریق خرید تلفن همراه پیش‌پرداخت شده با نام مستعار و دور انداختن آن پس از استفاده، احتمال وقوع بعضی از ریسک‌ها را کمتر کنید. گاهی اوقات به این تلفن "یک بار مصرف" می‌گویند. اگر برای خرید چنین تلفنی نیاز به مدارک شناسایی باشد، امکان خرید یک تلفن دست دوم را در نظر داشته باشید. این روش از خطای ایمن نیست—اگر شما در آن واحد یک تلفن موقتی و یک تلفن عادی همراه داشته باشید و یا تلفن موقتی شما شب‌ها در خانه شما و در طی روز در محل کارتان باشد، یک تجزیه و تحلیل دقیق اطلاعات شرکت تلفن ممکن است فاش نماید که تلفن متعلق به شماست. مگر اینکه کسانی که با شما تماس می‌گیرند نیز از تلفنهای موقتی استفاده نمایند و اقدامات احتیاطی لازمه را اجرا نمایند، وگرنه تماسهای تلفنی اولیه شما به شماره تلفنهای موجود دیگران ممکن است شماره جدید شما را فاش نماید. برخی تجزیه و تحلیل‌های پیچیده ممکن است قادر باشند تا از اطلاعات تماسهای تلفنی استفاده کرده تا شبکه‌هایی را شناسایی کنند—شبکه‌هایی که شامل تلفن‌هایی هستند که به صورت مشابه با یکدیگر تماس می‌گیرند و به هم پیغام می‌فرستند—و این ممکن است شما را لو بدهد، حتی اگر همه افراد گروه تلفنهای موقتی خود را در یک زمان تعویض کنند.

علاوه بر دستگاههای ردیابی، تلفن‌های همراه می‌توانند به عنوان دستگاه‌های شنود از راه دور مورد استفاده قرار گیرند. خاموش کردن تلفنهای همراه تضمین‌کننده این نیست که نتوان آن‌ها را به این ترتیب مورد استفاده قرار داد، برای اکثر دستگاه‌ها "خاموش" در واقع یک نوع حالت بسیار کم مصرف باتری است. تنها راه مطمئن شدن از اینکه تلفن همراه شما شنود نمی‌کند این است که باتری آن را خارج کنید یا تلفن را همراه خود نبرید.

ارتباطات اینترنتی

اگر شما در یک مکان عمومی از ارتباط اینترنتی بی‌سیم (wireless) استفاده می‌کنید، کسانی که در همان شبکه حضور دارند ممکن است بتوانند در مرورگر وب شما، ایمیل شما، پیامهای چت شما، آنچه که در وبسایتها تایپ می‌کنید، و هرکار دیگری که آنلاین انجام می‌دهید جاسوسی کنند. اگر شما در یک هتل یا مکانی شبیه آن هستید، آن موسسه نیز این فرصت را دارد که در مواردی که ذکر شد جاسوسی کند. اگر شما در حال استفاده از یک ارتباط اینترنتی خصوصی هستید (و شبکه بی‌سیم خود را امن کرده اید)، تنها ارائه دهنده خدمات اینترنت شما (ISP) است که از فعالیتهای اینترنتی شما مطلع است.

شما می‌توانید این اطلاعات را از جاسوسان و از ISP‌ها از طریق استفاده از یک شبکه مجازی خصوصی (VPN) مخفی نگهدارید. شبکه VPN همه داده‌های اینترنتی را رمزگذاری کرده و داده‌ها را با یک کامپیوتر به خصوص در جای دیگری در اینترنت ردوبدل میکند که این کامپیوتر مختص سرور VPN نامیده میشود. وقتی VPN به درستی پیکربندی شده باشد همه اطلاعات شما را از رهگیری‌های محلی امن می‌کند. اگر شما در استخدام یک خبرگزاری یا سازمان رسانه‌ای هستید، کارفرمای شما ممکن است به احتمال زیاد یک VPN را مورد استفاده قرار داده تا به کاربران راه دور خود اجازه دهد تا به شبکه اینترنتی شرکت دسترسی پیدا کنند. در روشی دیگر، بعضی خدمات تجاری به افراد اجازه می‌دهند تا به صورت اجاره ماهیانه به سرور VPN دسترسی پیدا کنند.

از نقطه نظر بقیه اینترنت، به نظر میرسد که شما نه از طریق محل واقعی خود، بلکه از طریق سرور VPN خویش به وب و دیگر سرویسهای اینترنتی دسترسی پیدا می‌کنید. این بدین مفهوم است که شما می‌توانید محل کنونی تان را مخفی نگه داشته و سیستم سانسور محلی را دور بزنید. VPN‌ها تمام مراحل مسیر آنلاین داده‌های شما را رمزگذاری نمی‌کنند. چون

ممکن است مقصد نهایی شما قادر به درک داده ها و اطلاعات رمزگذاری شده نباشد، داده ها و درخواستهای شما از سرور VPN به صورت غیر رمزگذاری شده ظاهر می‌شوند. اپراتورهای سرور VPN شما و واسطه‌های بین اپراتور و سایتها و خدماتی که شما از آنها بازدید می‌کنید، هنوز هم توانایی آن را دارند که بر ارتباطات شما نظارت کنند. اگر شما در حال دفاع از خود در مقابل یک متخاصم محلی، مانند یک حکومت، هستید، سرور VPN شما باید در حوزه دیگری قرار داشته باشد.

یک روش دیگر پیچیده‌تر و پیشرفته‌تر از VPN تجاری، استفاده از سرویس رایگان ناشناس‌کننده تور (Tor) است. تور از طریق رمزگذاری و بُزیدن داده‌ها پیش از خروج به اینترنت گسترده‌تر از طریق چندین سرور که توسط داوطلبان اداره می‌شوند از ترافیک شبکه محافظت می‌کند. آسانترین راه استفاده از تور از طریق یک مرورگر تور است—یک مرورگر ناشناس که از پیش پیکربندی شده که از تور استفاده کند. شما همچنین می‌توانید از Tails استفاده کنید—یک سیستم عامل زنده (قابل حمل) که تمامی ترافیک شبکه را به تور می‌فرستد.

بسیاری از وبسایت‌های با ملاحظه، از طریق رمزگذاری ارتباطات شما با آنها از شما محافظت می‌کنند. شما می‌توانید با نگاه کردن به نوار آدرسی مرورگرتان متوجه شوید که آیا ارتباطتان با یک وبسایت رمزگذاری شده است یا خیر. اگر آدرس با <https://> به جای <http://> و تصویر یک قفل در کنار آن شروع می‌شود، ارتباط شما رمزگذاری شده است. یک جاسوس می‌تواند متوجه شود که شما از چه وبسایت‌هایی بازدید می‌کنید، اما نه اینکه چه صفحاتی را در آن وبسایت باز کرده اید و یا اینکه چه اطلاعاتی وارد کرده اید. این نکته مخصوصاً در هرگونه وبسایتی که شما به عنوان کاربر در آن دارای حساب کاربری هستید و می‌خواهید به حساب خود وارد شوید (in-log)، اهمیت پیدا می‌کند—در غیر این صورت یک شنود کننده می‌تواند کلمه رمزتان را با جاسوسی اخذ کرده و به جای شما وارد آن سیستم شود.

یک افزودنی مرورگر به نام [HTTPS-everywhere](https://) به شما کمک می‌کند مطمئن شوید که در هر جا که امکان آن وجود دارد از یک ارتباط امن استفاده می‌کنید، اما بعضی وبسایتها و سرویسها ارتباط امن عرضه نمی‌کنند. هرگاه از سایتی بازدید می‌کنید که توسط [HTTPS](https://) محافظت نشده، این امکان وجود دارد که یک مهاجم از این فرصت برای [تزریق نرم افزارهای مخرب](https://) به درون آن صفحه استفاده کرده و کامپیوتر شما را آلوده کند. اگر شما نگران چنین موردی هستید، [HTTPS](https://) everywhere در هر مکانی دارای چنین گزینه‌ای است که به طور کامل [HTTP](https://) نا امن را غیر فعال کند—اما مراقب باشید که اگر چنین کاری کردید، ممکن است قادر به خواندن برخی سایتها نباشید.

ایمیل و پیامهای فوری (چت)

نرم افزار می‌تواند پیامهای شما را رمزگذاری کند و آنها را درهم بیامیزد، به طوری که تنها دریافت کننده مورد نظر بتواند آنها را رمزگشایی کند. شما می‌توانید یک نرم افزار رمزگذاری طراحی شده برای استفاده خاص (مانند ایمیل و پیامهای فوری) انتخاب کنید و همچنین می‌توانید روشهایی را اتخاذ کنید که کل ترافیک اینترنت شما را رمزگذاری کند.

استاندارد طلایی برای رمزگذاری ایمیل، نرم افزاری رایگان و با منبع باز ([GPG](https://)) [Guard Privacy GNU](https://) و ([PGP](https://)) [Privacy Good Pretty](https://) شرکت سیمنتک است. این نرم افزارها با یکدیگر سازگار هستند. متأسفانه نرم افزارهای [GPG/PGP](https://) منحنی یادگیری شیب داری دارند و استفاده از آنها دشوار است. اگر همه خبرنگاران بطور صحیح از این نرم افزارها استفاده کنند، سطح بالایی از امنیت را برای محتوای پیامهایتان ارائه می‌دهند، اما شناسایی شما و کسی که با او ارتباط برقرار می‌کنید را پنهان نمی‌کنند. خیلی از برنامه های ایمیل، مانند [Outlook](https://) و [Thunderbird](https://) و [Apple Mail](https://) نرم افزارهای بیشتر یا افزودنی دارند که [GPG/PGP](https://) را پشتیبانی می‌کنند. سازمانهای حقوق بشری و رسانه‌های بعضی اوقات کلاسهای آموزشی در مورد نحوه استفاده از آنها را ارائه می‌دهند.

اگر شما در کشوری با رژیم سرکوبگر مشغول به کار هستید که مشخص است به ارائه دهندگان ارتباطات دسترسی دارد، استفاده از یک ارائه دهنده ایمیل مستقر در یک کشور دیگر که با کشور محل شما روابط سیاسی و اقتصادی ندارد را مد نظر قرار دهید. شما می‌توانید مخاطبانی را که با آنها مکاتبه می‌کنید تشویق کنید که وقتی می‌خواهند با شما تماس بگیرند از یک

حساب ایمیل در همان سرویس مستقر در کشور دیگر این ارتباط را برقرار کنند. وقتی که طرف مکاتبه شما ایمیل را غیرامن استفاده میکند، رمزگذاری دقیق ارتباط از جانب شما ارزش چندانی نخواهد داشت.

هنگامی که یک سرویس ایمیل پیامی را به یک سرویس دیگر می‌فرستد، فرصتی برای رهگیری آن به وجود می‌آید. برخی سرویس‌ها وقتی پیام‌های خود را ارسال میکنند از رمزگذاری استفاده میکنند، برخی دیگر این کار را نمی‌کنند. اگر فرستنده و گیرنده هر دو در همان سرویس باشند، از این عمل جلوگیری شده است. شما می‌توانید از طریق [گزارش شفافیت ایمیل گوگل](#) (Google's email transparency report) با اینکه چه سرویس‌هایی رمزگذاری سرویس‌به-سرویس را پشتیبانی می‌کنند بیشتر آشنا شوید. شما همچنین می‌توانید هر سرویس بخصوصی را در <https://starttls.info/> مورد بررسی قرار دهید. پیش از آنکه به شخصی ایمیل بفرستید ممکن است بخواهید بررسی کنید که آیا ارائه دهنده خدمات ایمیل به گیرنده از رمزگذاری سرویس‌به-سرویس پشتیبانی می‌کند یا خیر. اگر جواب منفی است، ممکن است ارزش داشته باشد که از GPG/PGP و یا ابزار دیگری برای ارتباط برقرار کردن استفاده کنید.

اگرچه رمزگذاری سرویس‌به-سرویس می‌تواند از پیام‌هایی که روی اینترنت ردوبدل میشوند محافظت کند، مهاجمان ممکن است سعی کنند آرشو پیام‌های پیشین شما را بدست بیاورند. آنها ممکن است این کار را از طریق نصب نرم‌افزار بر روی کامپیوتر شما یا مخاطبین شما، و یا از طریق هک کردن ارائه‌کننده خدمات ایمیل شما انجام دهند. به همین دلیل مهم است که از کامپیوتر و رمزهای عبور هر گونه خدمات ایمیلی که استفاده میکنید محافظت کنید. (لطفاً به بخش زیر در مورد "محافظت از داده‌هایتان" و "محافظت از داده‌های بیرونی" مراجعه کنید).

ابزار ارسال پیام‌های فوری (چت) مانند Kik WhatsApp، Facebook Messenger، Skype، Google Hangout، Viber، و غیره می‌توانند به اندازه ایمیل در مقابل رهگیری آسیب‌پذیر باشند. بسیاری از برنامه‌های چت از رمزگذاری استفاده می‌کنند تا اطمینان حاصل کنند که فقط شرکت کنندگان و ارائه دهنده‌های آن سرویس می‌توانند پیامها را بخوانند یا ببینند چه کسی در حال برقرار کردن ارتباط است. برخی سرویس‌ها، مانند CryptoCat، حتی از روش امن‌تری استفاده می‌کنند به این شکل که تنها شرکت کننده‌ای که در چت است می‌تواند پیامها را بخواند، اما این کمتر رایج است. برخی از ارائه‌دهندگان سرویس وقتی از آنها خواسته شود مایل به تحویل گزارش‌های چت هستند، اما برخی دیگر نه. سرویس‌های پیام فوری و شیوه عمل آنها همواره در حال تغییر است، بنابراین مهم است که نسبت به شیوه‌های کنونی ارائه دهنده سرویس خود آگاهی داشته باشید. معادل PGP و GPG در ارسال پیام‌های فوری، **Off-The-Record (OTR)**، **Messaging** است، که می‌تواند به صورت ترکیبی با اغلب نرم‌افزارهای پیام فوری مورد استفاده قرار گیرد. مانند PGP/PGP، نرم‌افزار OTR مستلزم این است که هر دو طرف یک مکالمه دارای مهارت‌های فنی برای نصب و یادگیری نرم‌افزارهای کاربردی جدید باشند.

تکنیک‌های مورد استفاده در جاسوسی مدرن و فعالیتهای اطلاعاتی

راه‌های مختلفی برای تحت نظر گرفتن و رهگیری ارتباطات الکترونیکی وجود دارد. هنگامی که امنیت شخصی به امنیت ارتباطات یا ناشناس ماندن یک منبع بستگی دارد، کار عاقلانه آن است که ارتباطات الکترونیکی به طور کلی متوقف شود.

در نظر بگیرید که کدهایی را "خارج از روش عادی" یعنی نه از طریق کانالی که مشکوک به ناامن بودن است، ترتیب بدهید. اگر می‌توانید شخصی را حضوری ملاقات کنید، یا یک واسطه مورد اعتماد داشته باشید، می‌توانید از آن فرصت استفاده کرده تا قرار پیام‌های از پیش توافق شده خاصی را بگذارید که بعد در صورت لزوم بتوانید آنها را آنلاین مورد استفاده قرار بدهید.

محافظت از داده‌هایتان

تلفن‌های هوشمند، تبلت‌ها، و لپ‌تاپ‌ها می‌توانند مقدار زیادی اطلاعات را نگهداری کنند و به ابزار ارزشمندی دسترسی یابند. از سوی دیگر، گم کردن یا خراب شدن تلفن یا کامپیوترتان می‌تواند به این معنی باشد که شما مقدار بسیار زیادی

اطلاعات مهم را از دست می‌دهید. این همچنین باعث می‌شود که تلفن‌ها و کامپیوترها اهداف جذابی برای هرکسی که می‌خواهد به تمام کارها و مکاتبات شما دسترسی پیدا کند، و یا برای کسی که می‌خواهد کار شما را مختل کند قرار گیرند. یک فرد متخاصم ممکن است بخواهد به دستگاه شما را بدزدد و یا سعی کند آن را خراب کند، یا ممکن است سعی کند آن را آلوده به نرم‌افزارهای مخربی کند که از راه دور دسترسی به فایل‌ها و تمام ارتباطات شما را فراهم می‌کند. بنابراین مهم است که از دو طریق از اطلاعات خود محافظت کنید: اطمینان حاصل کنید که اطلاعات شما نمی‌تواند تخریب شود، و اطمینان حاصل کنید که اطلاعات شما نمی‌تواند به سرقت برود.

ساده‌ترین روش برای محافظت از اطلاعات در مقابل نابودی و افشاء این است که آن را از گزند دور کنید. اگر شما در حال برنامه‌ریزی برای سفر به یک محیط پرخطر هستید، رمزگذاری اطلاعات حساس و استفاده از یک لپ‌تاپ جداگانه و یا یک تلفن ساده که اطلاعات اندکی را با خود حمل میکند مورد نظر قرار دهید. همچنین تغییر رمز عبور برای ایمیل و حسابهای شبکه‌های اجتماعی به چیزی که شما نمی‌توانید آن را به یاد بیاورید، و به امانت گذاشتن آنها نزد دوستان و همکاران مورد اعتماد ممکن است بسیار ارزشمند باشد. این به معنی آن است که شما قادر به تسلیم آن کلمه‌های رمز به هیچکس نخواهید بود، حتی اگر از شما بخواهند. چنین چیزی همیشه امکان‌پذیر نیست ولی هرگاه مناسب باشد، دور نگهداشتن اطلاعات و کلمه‌های رمز از محیط‌های پرخطر یکی از بهترین ابزارهایی است که شما در اختیار دارید.

اگر شما شرایطی را پیش بینی می‌کنید که ممکن است کامپیوتر شما ضبط شده یا بازرسی شده—مثلاً هنگام عبور از مرز یا در ایستگاه بازرسی—بهتر است که اطلاعات محرمانه را از کامپیوتر بردارید. این کار به این سادگی نیست که فایل‌ها را پاک کنید و یا آنها را به سطل زباله بیاندازید. اغلب اوقات به سادگی میتوان آن فایل‌هایی را که پاک شده اند از طریق روشهای معمولی کامپیوتری بازیابی کرد. اگر خواهان این هستید که داده‌های شما واقعا غیرقابل بازیابی شوند، شما نیاز به استفاده از نرم‌افزارهای اضافی هستید که مخصوصا برای این طراحی شده اند که داده‌ها را به طور کاملا ایمن حذف کنند. یا از خصوصیات "حذف امن" (secure delete) کامپیوترتان استفاده کنید. اگر کامپیوتر شما قابلیت "حذف امن" را داراست، از آن استفاده کنید و یا اینکه نرم‌افزار ثالث مورد نیاز برای این منظور را پیشاپیش دانلود کنید.

محرمانه بودن و رمزگذاری

شما همیشه باید کامپیوتر خود را رمزگذاری کنید. نرم‌افزار **BitLocker** ویندوز، نرم‌افزار **FileVault** سیستم عامل مک، و یا نرم‌افزار مستقل **TrueCrypt** به شما اجازه می‌دهند که کل لپ‌تاپ یا حساب کاربری‌تان را امن کنید که بسیار امن‌تر از آن است که فایل‌ها را تک تک محافظت کنید. دستگاههای **Android** و **iOS** همچنین از قابلیت‌های رمزگذاری برخوردار هستند که می‌شود در بخش تنظیمات کامپیوتر آنها را فعال کرد. بسیار مهم است که برای رمزگذاری یک عبارت گزرواژه قوی انتخاب شود. تنها چیزی که داده‌های شما را امن نگاه می‌دارد گزرواژه است. کسی که دستگاه شما را مصادره می‌کند می‌تواند از یک کامپیوتر استفاده کرده تا به سرعت چند عبارت رمز محتمل را حدس بزند.

صفحه نمایش کامپیوتر خود را قفل کنید و برای تلفن همراهتان از شماره شناسایی شخصی یا **PIN** (نه فقط به کارگیری از **swipe pattern**) استفاده کنید. اگر چه هیچ یک از این دو روش جلوی یک مهاجم مصمم را نخواهد گرفت، ولی این روش‌ها می‌توانند شما را از شر جاسوسان غیرجدی محفوظ نگه‌دارند. هر وقت محل کارتان را ترک می‌کنید یا فکر می‌کنید که ممکن است در جایی تفتیش شوید، مثلا وقتی که از مرزی عبور می‌کنید، حتما کامپیوترتان را خاموش کنید یا آن را در حالت خواب (**hibernate**) قرار دهید، نه اینکه فقط آن را معلق کنید، زیرا چنین کاری شخص مهاجم را وادار میکند که با رمزگذاری دست و پنجه نرم کند که حمله به آن کار بسیار مشکل تری از حمله به یک صفحه نمایش قفل شده است.

ممکن است مفیدتر آن باشد که اطلاعات محرمانه‌تان را در یک فلش درایو یو.اس.بی نگه دارید که نقل و انتقال، پوشش، و محافظت آن آسانتر است. البته شما باید مطمئن شوید که درایوهای قابل جابجایی را هم رمزگذاری کرده‌اید. در مقایسه با لپ‌تاپ یا تلفن هوشمند، حمل و نقل یک فلش درایو مخفی شده در لباس‌ها یا بدنتان آسانتر است. به علاوه، خوب است اسناد حیاتی را از لپ‌تاپتان روی یک فلش درایو کپی کنید تا چنانچه کنترل کامپیوترتان را از دست بدهید یک نسخه از آن را در دسترس داشته باشید.

حتی در یک اتاق خبر وقتی که به سیستم کامپیوتری وارد می‌شوید یا پیامهایتان را می‌خوانید، مواظب اشخاصی که از بالای شانه‌تان نگاه می‌کنند باشید. اگر شما به خصوص یک دشمن با پشتکار دارید، ممکن است یک دوربین مخفی هم همان عمل را انجام بدهد. هرگز از کامپیوترهای عمومی در کافی نت ها یا در هتلها برای مکالمات محرمانه یا دسترسی به فلش درایوتان استفاده نکنید و کلمه های رمز را در کامپیوترهای عمومی وارد نکنید.

بدافزار

به دلیل پیچیدگی و دسترسی فراوانی که برنامه های کاربردی، یا apps به انواع اطلاعات داخل دستگاه دارند، حفاظت از تلفنهای هوشمند یک چالش است. هزینه تهیه بسیاری از این برنامه های کاربردی توسط آگهی های تبلیغاتی، که منوط به جمع آوری اطلاعات در مورد خود کاربران هستند تهیه شده است—که بسیار مشابه جاسوسی است. شما می‌توانید گام‌هایی برای محافظت از خود از طریق استفاده از دستگاه‌های متفاوت برای شغل‌تان و برای مقاصد شخصی بردارید، و یا اینکه فقط حداقل برنامه های کاربردی را در دستگاه‌های شغلی تان نصب کنید. هرگز دستگاه‌های خود را root و یا jailbreak نکنید، محدودیت‌های نرم افزاری سازندگان را دور نزنید، و نصب نرم‌افزارهای خارج از برنامه های کاربردی تجاری را قادرسازی نکنید.

دولت‌ها، تبهکاران، و عوامل خصوصی دائما از تحویل هدفمند نرم افزارهای مخرب یا بدافزار برای حمله به افرادی که آنها را دشمن خویش می‌دانند، مانند روزنامه‌نگاران مستقل، استفاده می‌کنند. با بهره گیری از اشکالات نرم‌افزارهای محبوب، بدافزار از راه دور و به صورت نامرئی خود را روی کامپیوتر شما نصب کرده و پس از آن می‌تواند ضربه‌های صفحه کلید شمارا ضبط کند، به صفحه نمایش شما نگاه کند، و یا فایل‌های محلی را برای مهاجم آپلود کند. نرم افزارهای مخرب می‌توانند از طریق پیوست‌های ایمیلی جعلی اما قانع کننده و حتی از طریق وبسایت‌های معمولی تحویل کامپیوتر شما داده شوند. بدون در نظر گرفتن احتمال اینکه هر ایمیلی ممکن است یک ایمیل جعلی سفارشی که از اطلاعات شخصی جمع آوری شده شما توسط یک مهاجم آنلاین تهیه شده باشد، بر روی پیوست‌ها یا لینک‌هایی که از طریق ایمیل ارسال شده اند کلیک نکنید، حتی اگر از طریق همکار شما فرستاده شده باشد. در کامپیوترتان از نرم‌افزار ضد ویروس استفاده کنید و آن را به روز نگهدارید؛ چون قادر خواهد بود تمامی ویروسها، به جز پیچیده ترین آنها را شناسایی کند. اگر از ویندوز استفاده می‌کنید، هم [Microsoft Security Essentials](#) و هم [Avast](#) خدمات رایگان اساسی ضد ویروس ارائه می‌کنند. اگر گمان می‌رید که کامپیوترتان ممکن است آلوده شده باشد، اکثر کارفرمایان و تکنیسین های مستقل قادر خواهند بود که رایانه شما را پاک کرده و نرم افزار شما را مجددا نصب کنند تا نرم افزارهای مخرب حذف شوند. قبل از اینکه این فرآیند شروع شود، اطمینان حاصل کنید که داده‌هایتان پشتیبان گیری (backup) شده اند و با کارشناس مربوطه همکاری کنید تا مطمئن شوید که داده‌هایی که کپی می‌کنید پناهگاه بدافزار نیستند.

پشتیبان گیری (Backups)

عموما پشتیبان‌گیری از راه دور، که در آن فایل‌های محلی شما به طور روزمره در یک سرور دوردست کپی می‌شوند فکر خوبی است. در صورتیکه شما دسترسی به کامپیوتر محلی‌تان را از دست بدهید، این راه دیگری برای محافظت از اطلاعات شما است. اطمینان حاصل کنید که داده های فرستاده شده به تدریج رمزگذاری میشوند و دسترسی به نسخه های پشتیبان کنترل شده انجام می‌گیرد. (به بخش مربوط "محافظت از داده‌های بیرونی" مراجعه کنید.) سرویس [SpiderOak](#) سرویسی است که به صورت اتوماتیک و امن فایل‌ها را همگام‌سازی میکند—و یک نسخه رمزگذاری شده را در شرکت ارائه کننده خدمات نگهداری می‌کند. ابزار رمزگذاری [CrashPlan](#) یک ابزار پشتیبان‌گیری است که به طور خودکار در کامپیوتر شما در جریان است و فایل‌ها را به صورت امن آپلود می‌کند. مهمترین نکته در مورد این پشتیبان‌گیری‌ها این است که به طور خودکار صورت می‌گیرند، چه شما عملی انجام بدهید یا خیر. زندگی ممکن است پر مشغله و باعث حواس پرتی شود، پس بهتر این است که نسخه های پشتیبان به صورت یکپارچه و بدون نیاز به توجه شما تهیه شوند، در غیر اینصورت این کار صورت نخواهد گرفت.

داده ها از راه دور

تمام اطلاعات شما در کامپیوتر و یا در تلفن هوشمندتان در یک مکان محلی نگهداری نمی‌شوند. شما ممکن است داده ها را در "ابر داده" (Cloud) و در سایتهایی مانند Google Documents و یا در خدمات پست الکترونیکی اینترنتی مانند Gmail و یا Yahoo، و یا در خدمات شبکه های اجتماعی میزبانی شده مانند Facebook ذخیره کنید. اگر نگران دسترسی به اطلاعات خصوصی خویش هستید، شما همچنین می‌باید امنیت داده های بیرونی را مورد بررسی قرار دهید.

شرکت‌های اینترنتی داده های خصوصی را در پاسخ به تقاضاهای دولتی، در زمانی که قوانین محلی آنها را ملزم می‌کند، و هرگاه روابط نزدیک اقتصادی یا سیاسی با مسئولان حکومتی داشته باشند، تحویل می‌دهند. اما دسترسی به داده های ذخیره شده در "ابر داده" غالباً از طریق شیادی صورت می‌گیرد تا از طریق پروسه حقوقی. کسانی که به شما حمله می‌کنند، ممکن است نام کاربری یا رمز عبور شما را بدست بیاورند، و یا برای دسترسی به اطلاعات خود را به جای شما جا بزنند. کلمات رمز و سئوال‌ات امنیتی خود را به دقت انتخاب کنید تا از این جریان پیشگیری کنید. همیشه از یک ارتباط رمزگذاری شده که از طریق سرویس اینترنت "https" و یا از طریق نرم‌افزار خودتان تهیه شده باشد، استفاده کنید.

تنها محافظت از داده های آنلاین خصوصی کافی نیست؛ در نظر داشته باشید چه چیزهایی را در مکانهای آنلاین قابل دسترسی عموم آشکار می‌سازید. سایت های شبکه های اجتماعی غالباً متمایلند که هر چیزی به آنها گفته‌اید را به همه بگویند. شاید فکر خوبی باشد که شما به طور منظم خود را مورد هدف روزنامه نگاری تحقیقی قرار بدهید و ببینید چقدر می‌توانید از طریق جستجو در وب از رفت و آمدهای خودتان مطلع شوید و اینکه چگونه این اطلاعات عمومی می‌تواند از طرف اشخاصی که می‌خواهند در کار شما مشکل ایجادکنند مورد سوءاستفاده قرار بگیرد.

انتخاب یک گذرواژه قوی

محافظت از یک گذرواژه قوی می‌تواند بهترین اقدام امنیتی برای محافظت از داده های شما باشد. ولی انتخاب یک گذرواژه شکست ناپذیر مشکلتر از آنی است که به نظر می‌رسد. خیلی از مردم وقتی متوجه میشوند که انتخاب هوشمندشان در واقع در میان محبوبترین گذرواژه هاست، شوکه می‌شوند. از طریق مطالعه پایگاههای اطلاعاتی بزرگ گذرواژه، مهاجمان می‌توانند لیستهای عظیمی از گذرواژه‌های ممکن که به صورت گستره ای از قابل امکان ترین تا غیر محتمل ترین کلمات رمز نمایش داده می‌شود، جمع آوری کنند. این لیست ها شامل ترندها و تغییراتی مانند جایگزینی حروف با اعداد و یا علائم مشابه آنها، اضافه کردن اعداد یا نقطه گذاری به ابتدا یا انتهای کلمات، و یا چسباندن چندکلمه به یکدیگر است. برخی نرم افزار ها به مهاجمان این امکان را می‌دهند تا به سرعت آن گذرواژه‌ها را در برابر دستگاه یا سرویسی که با گذرواژه محافظت شده است آزمایش کنند. گذرواژه های سنتی مورد انتخاب افراد به سرعت تسلیم این حملات می‌شوند.

مهاجمان می‌توانند از طریق تهدید به آسیب گذرواژه شما را به دست بیاورند. برقراری یک حساب کاربری حاوی اطلاعات بی ضرر، که اگر تحت فشار مجبور شدید عبارت رمز آن را فاش کنید را مورد نظر قرار بدهید. استفاده از عبارت رمز به جای کلمه رمز را مورد نظر قرار بدهید. یکی از طرق انتخاب یک عبارت رمز این است که به یک نقل قول یا ضرب المثلی مهم که دیگران بعید است آن را به شما ربط بدهند را انتخاب کنید. **چنانکه از جانب کارشناس امنیت بروس شنیر توصیه شده است**، شما می‌توانید تمامی عبارت را به عنوان گذرواژه‌تان استفاده کنید و یا آن را مختصر کنید تا یک سری سبلمهایی که به نظر تصادفی می آیند خلق کنید. برای مثال:

- * WIw7,mstmsritt... = When I was seven, my sister threw my stuffed rabbit in the toilet.
- * Wow...doestcst = Wow, does that couch smell terrible.
- * Ltime@go-inag~faaa! = Long time ago in a galaxy not far away at all.
- * uTVM,TPw55:utvm,tpwstillsecure = Until this very moment, these passwords were still secure.

این رویکرد متکی بر آن است که شما یک عبارت به اندازه کافی مبهم را انتخاب کرده و به طور امن آن را مختصر کنید. یک روش دیگر آن است که یک رشته کلمات واقعا تصادفی را انتخاب کنید. شما می‌توانید این کار را به آسانی از طریق استفاده از یک جفت طاس معمولی و لیست کلمات در <http://www.diceware.com> انجام دهید. هفت یا هشت کلمه انتخاب شده از این طریق میتواند یک گذرواژه مشکل را خلق کند، ولی اگر گذرواژه طولانی تر باشد احتمال اینکه بتواند در مقابل حمله های اتوماتیک مقاومت کند بیشتر است. مونتاز کردن ذهنی این کلمات به صورت یک داستان یا یک تصویر طنزآمیز میتواند یادآوری چنین کلمات رمز را تسهیل کند.

اگر شما از گذرواژه های بسیاری استفاده می‌کنید، ممکن است بخواهید از یک نرم افزار مدیریت گذرواژه‌ها استفاده کنید که کلمات عبور منحصر به فرد تولید می‌کند و آنها را به صورت امن زیر یک تک عبارت رمز ذخیره میکند. اطمینان حاصل کنید که آن تک عبارت رمز قوی باشد. مراقب جواب‌هایی که به سئوالات امنیتی (مانند "نام خانوادگی مادر شما پیش از ازدواج چه بود؟") که وبسایتها برای تایید هویت شما در زمانی که رمز عبور خود را فراموش کرده اید از شما می‌پرسند باشید. اگر به بسیاری از این سئوالات پاسخ‌های صادقانه بدهید، یک مهاجم مصمم می‌تواند با مراجعه به منابع اطلاعات قابل دسترسی عمومی به آسانی پاسخ سئوالات امنیتی شما را بیابد. به جای این، به این سئوالها پاسخهای تخیلی بدهید که مانند عبارت رمزتان هیچکس به جز شما پاسخ آن را نمی‌داند. از گذرواژه ها و سئوالات امنیتی یکسان برای حسابهای متعدد در وبسایتها و سرویس‌های مختلف استفاده نکنید.

در نهایت، درک کنید که همیشه یک راه وجود دارد که مهاجمان می‌توانند به گذرواژه ز شما دسترسی پیدا کنند: آنها میتوانند شمارا مستقیما تهدید به آسیب فیزیکی کنند. اگر نگران هستید که چنین امکانی وجود دارد، به جای اینکه ایمان داشته باشید که شما هیچوقت گذرواژه را تحویل نمی‌دهید، مخفی نگهداشتن وجود داده ها و دستگاه‌هایی که با کلمه رمز محافظت می‌شوند را مورد نظر قرار دهید. یک احتمال این است که حداقل یک حساب داشته باشید که در آن مقدار زیادی اطلاعات بی ضرر را قرار بدهید که در صورت لزوم بتوانید رمز عبور آن را سریعاً فاش کنید. نرم افزارهایی مانند TrueCrypt چنین سرویسی را به صورت یک خصوصیت ویژه در اختیار کاربر قرار می‌دهند. این رویکرد متکی بر آن است که نمایش قانع کننده ای اجرا بشود و محتویات حساب هم قانع کننده باشند.

نتیجه گیری

امنیت هیچ گاه بی عیب نیست و همیشه مستلزم بده و بستن است. تنها شما هستید که بین انجام موثر کار خود و محافظت در برابر حملات می‌توانید توازن ایجاد کنید. وقتی راه حل ها را مورد نظر قرار می‌دهید، در مورد قابلیت‌های خود صادق باشید و پروتکل های امنیتی غیرممکن را به خود تحمیل نکنید. اگر واقع بینانه این عادات را در میدان کار خود دنبال نکنید، واقعیت این است که رمزگذاری ایمیل شما، پاک کردن فایلهای به صورت امن، و استفاده از گذرواژه‌های طولانی کمکی نخواهد کرد. در عوض به گام‌هایی اساسی فکر کنید که آنها را واقعا انجام خواهید داد. اگر شما بیشتر نگران حمله های فنی هستید تا تصرف فیزیکی، برای مثال گزینه نوشتن یادداشت در یک دفترچه را به جای نوشتن در نرم افزار Word مدنظر قرار دهید.

اگر شما با حمله های فنی پیچیده مواجه هستید، بهترین روش برخورد احتمالا ساده و حداقلی است. شما تنها کسی هستید که می‌توانید در مورد جوانب مثبت و منفی این قضیه قضاوت کنید. نگهداری کلمه رمز در یک یادداشت در یک جای امن یک جرم اینترنتی نیست. حداقل اگر کسی آن را دزدید، شما خواهید دانست که زمان تغییر رمز عبور فرارسیده است. فقط کلمه رمزها را که روی یک یادداشت چسبدار نوشته‌اید روی دیوار دفتر کارتان نچسبانید!

۴. درگیری مسلحانه

پوشش دادن درگیری‌های مسلحانه جدی‌ترین تهدیدی است که بسیاری از روزنامه‌نگاران با آن روبرو هستند. داشتن آمادگی جسمانی می‌تواند از آسیب دیدن شما جلوگیری کند. همچنین فرد باید از لحاظ عاطفی آمادگی داشته، به تجهیزات مناسب مجهز بوده، به درستی آموزش دیده، و به اندازه کافی بیمه شده باشد.

آموزش امنیت

دوره‌های آموزشی امنیت برای روزنامه‌نگاران توسط شرکت‌های خصوصی از سال‌های دهه ۱۹۹۰ ارائه شده است؛ به طور سنتی، کارکنان عمده این سازمانها را پرسنل سابق ارتش بریتانیا و آمریکا تشکیل داده است. بیشتر آنها مهارت‌های هوشیاری شخصی با تمرکز بر روی ریسک‌های جنگ و خطرات میدان جنگ، در کنار کمک‌های فوری اولیه را تعلیم داده‌اند. اینگونه آموزشها برای روزنامه‌نگارانی که اخبار مربوط به هر نوع رویارویی مسلحانه را پوشش می‌دهند، اکیدا توصیه می‌شود. دانش و مهارت‌ها هر دو در کلاس درس و در شبیه‌سازی‌های میدان پیچیده جنگ آموزش داده می‌شود که باعث به چالش کشیدن روزنامه‌نگاران در به کار بردن مهارت‌های خود و کار با یکدیگر می‌گردد. آموزش به روزنامه‌نگاران خارجی و محلی به طور یکسان سود می‌رساند.

موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار مستقر در اروپا به صورت رایگان صدها نفر از روزنامه‌نگاران محلی فعال در مناطق خطرناک در سراسر جهان را آموزش داده است. روزنامه‌نگاران علاوه بر دستیابی به مجموعه متعددی از مهارت‌ها، اغلب با یکدیگر پیوند مشترکی تشکیل می‌دهند. آموزش به روزنامه‌نگاران محلی ساکن و شاغل در مناطق خطرناک فرصت ملاقات و همکاری در زمین بی‌طرف را از راه‌هایی که ممکن است فراتر از مسائل سیاسی، جغرافیایی، و دیگر هویت‌ها باشد، فراهم می‌کند. در گذشته، دوره‌های آموزشی امنیت در زمینه مقابله با حوادث غیرنظامی، از جمله کاهش خطر تجاوز جنسی در حین ماموریت (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن نگاه کنید) یا کاهش خطرات پوشش دادن جنایت و فساد سازمان‌یافته (به فصل ۵ جنایت و فساد سازمان‌یافته مراجعه کنید) تخصص نداشته است. هر چند، از سال ۲۰۱۱ شرکت‌های موجود و جدید نمونه‌های آموزش پوشش دادن سناریوهای داخلی و امنیت دیجیتال را توسعه داده‌اند.

برای گزارش دادن امن در هر موقعیت مشمول درگیری مسلحانه، از جمله تظاهرات خشونت‌آمیز و برخورد، گذراندن دوره‌های آموزش محیط خصمانه و کمک‌های فوری اولیه پیش نیاز می‌باشد. این دوره‌ها شامل تمریناتی مبنی بر چگونگی واکنش نشان دادن در یک سناریوی آدم‌ربایی است. دوره‌های پنج روزه در بریتانیای کبیر و ایالات متحده با هزینه ۳۰۰۰ دلار یا بیشتر عرضه می‌گردد. دوره‌های سه روزه یادآوری، که هر از چند گاهی توصیه می‌شود، حداقل ۲۰۰۰ دلار هزینه دارد.

سازمان روری پک تراست یک بودجه آموزش برای روزنامه‌نگاران آزاد به منظور کمک به هزینه‌های دوره‌های آموزشی عرضه می‌کند. این بودجه در اختیار "روزنامه‌نگاران آزاد حرفه‌ای فعال واجد شرایط و درگیر کار گردآوری خبر یا امور جاری به مدت حداقل ۱۸ ماه" قرار می‌گیرد. گروه آزادی مطبوعات گزارشگران بدون مرز مستقر در پاریس دوره‌های آموزش درباره مدیریت ایمنی و اضطراب، و نیز قوانین بین‌المللی بشردوستانه، با همکاری صلیب سرخ فرانسه ارائه می‌دهد. این دوره آموزشی در فرانسه اداره شده و در کوه‌های آلپ فرانسه برگزار می‌شود.

سازمان‌های چند جانبه با مدیریت سازمان فرهنگی، علمی، و آموزشی ملل متحد یا یونسکو²⁶، به همراه سازمان‌های دولتی یک جانبه مانند آژانس همکاری توسعه بین‌المللی سوئد²⁷ و گروه‌های خصوصی مانند موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار، آموزش امنیت برای روزنامه‌نگاران شاغل در کشورهای کمتر توسعه یافته را به صورت دوره‌ای تدارک دیده‌اند.

²⁶ UNESCO

²⁷ Swedish International Development Cooperation Agency

تجهیزات حفاظتی

شما باید متناسب با شرایط، به ابزارآلات مناسب به طور کامل مجهز باشید. در شرایط بسیار خطرناک، این ابزارآلات می‌تواند شامل پوشیدن لباس مخصوص مواد خطرناک، همراه داشتن ردياب، یا خوردن قرص‌های خوراکی برای ایجاد مانع یا عکس‌العمل در مقابل عملیات بیولوژیکی، شیمیایی، یا هسته‌ای باشد. در مناطق جنگی، این امر شامل پوشیدن زره بدن درجه بندی شده بسته به میزان مقاومت در برابر گلوله و قوی بودن مواد گلوله می‌گردد. در موارد درگیری‌های خیابانی یا خشونت، مجهز بودن می‌تواند به معنای پوشیدن یک جلیقه ضدچاقوی غیر محسوس باشد.

روزنامه‌نگاران ملزم به پوشش زره بدن، باید یک جلیقه متناسب با خطرات پیش بینی شده انتخاب کنند. **موسسه ملی دادگستری ایالات متحده**²⁸ یک سیستم رتبه بندی شش درجه‌ای مورد استفاده توسط اکثر تولید کنندگان در سراسر جهان توسعه داده است. اگر شما درگیری مسلحانه را پوشش می‌دهید، باید یک جلیقه درجه بندی شده به منظور توقف گلوله شلیک شده با سرعت بالا توسط تفنگ‌های نیروهای نظامی انتخاب کنید. با این حال، آگاه باشید که هیچ جلیقه‌ای ضد گلوله نیست. هنوز هم این امکان وجود دارد که یک فرد به دلیل عواقب ناشی از برخورد محکم گلوله به بدن به شدت مجروح شده یا جان خود را از دست بدهد، حتی اگر زره بدن پرتابه را متوقف سازد. محافظت برای زن یا مرد و اینکه آیا به گزینه‌هایی مانند حفاظت از کنار یا کشاله ران بدن نیاز دارید یا نه را در نظر بگیرید.

همچنین کلاه ایمنی برای روزنامه‌نگاران در حال پوشش دادن مناطق جنگی توصیه می‌شود. با این حال، مطلع باشید حتی کلاه ایمنی دارای بالاترین حد حفاظت، تا حدی از سر فرد در برابر گلوله محافظت می‌کند، و احتمالاً در برابر هر ضربه مستقیم یک گلوله شلیک شده توسط حمله کننده یا تک تیرانداز قابل نفوذ خواهد بود.

هنگامی که روزنامه‌نگار همراه با نیروهای نظامی هستید، زره بدن بپوشید. (برای پوشش مسائل جنایی ممکن است پوشیدن زره توصیه نشود، زیرا ممکن است روزنامه‌نگار با یک مأمور اجرای قانون اشتباه گرفته شود.) زره‌های بدن همواره با توسعه یافتن مواد جدیدتر، سبک تر، و قابل اطمینان تر به روز می‌شود. روزنامه‌نگاران و مدیران اخبار باید توجه کنند که محصولات مختلف ممکن است به مراقبت‌های مختلفی نیاز داشته باشند. اگر صفحه‌های سرامیکی به زمین بیفتند، ممکن است ترک بردارند یا بشکنند. اگر کیولار²⁹ مرطوب گردد، می‌تواند خراب شود. عرق انسان می‌تواند کیفیت کیولار و سایر محصولات را پایین بیاورد. زره بدن دست دوم باید برای وجود هر نوع نشانه‌های خوردگی یا خرابی با دقت بسیار مورد کندوکو قرار گیرد. تمام زره‌های بدن باید به درستی نگهداری شده و به صورت دوره‌ای مورد بازرسی قرار گیرد.

تجهیزات حفاظتی برای پوشش دادن ناآرامی‌های داخلی نیز قابل دسترس است. جلیقه‌های ضدچاقوی سبک وزن و نسبتاً نازک می‌توانند در برابر ضربات چاقو، گلوله‌های لاستیکی، و سایر خطرات از بدن محافظت کنند. کلاه‌های به سبک بیس‌بال با صفحات فلزی نیز موجود است. ماسک گاز نیز ممکن است پوشیده شود، اگر چه انجام چنین کاری، خطر به اشتباه گرفتن روزنامه‌نگاران به جای پلیس ضد شورش یا تظاهرکننده را به وجود می‌آورد.

روزنامه‌نگار همراه یا تکرر

انتخاب جایگاه مناسب برای مشاهده یک درگیری یکی از مهم‌ترین انتخاب‌هایی است که ممکن است انجام دهید. در مورد سیاست، پیشینه، و رفتار تمام گروه‌های مسلح فعال در یک منطقه به طور کامل تحقیق کنید. انسجام، نظم و انضباط، روحیه، آموزش، قدرت شلیک، و احترام به افراد غیرنظامی، از جمله روزنامه‌نگاران، در میان نیروهای مختلف نظامی، و در میان نیروهای نامنظم مانند شورشیان یا شبه‌نظامیان طرفدار دولت به طور وسیعی متفاوت است. آگاه باشید که شرایط محل ممکن است در هر زمانی بدون اخطار قبلی تغییر یابد.

اصطلاح "روزنامه‌نگار همراه" توسط ارتش ایالات متحده در اوایل سال‌های دهه ۲۰۰۰ بر سر زبان‌ها افتاد و به روزنامه‌نگارانی اطلاق گردید که در زمان حمله به عراق به رهبری ایالات متحده با یگان‌های نظامی معینی مسافرت

²⁸ U.S. National Institute of Justice

²⁹ Kevlar

می‌کردند. اما پیشینه همراهی روزنامه‌نگاران به یگان‌های نظامی برای پوشش دادن جنگ به اواسط قرن ۱۹ بر می‌گردد. به طور معمول روزنامه‌نگاران همراه باید طبق نظم یگان نظامی مسافرت نموده و از هر گونه عملی در جهت بر ملا شدن موقعیت مکانی یگان یا هر گونه سستی نمودن در تامین امنیت یگان دوری کنند. اما با این حال شما باید حق نوشتن گزارش اتفاقات را به همان صورتی که میل دارید برای خود نگهدارید. کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران مواردی از مشاجرات بر سر تمهیدات روزنامه‌نگاران همراه را مستند کرده است. برای مثال، مسئولین و نمایندگان گروه‌های مسلح نظامی از همراهی کردن روزنامه‌نگارانی که گزارشات آنان نامناسب تشخیص داده شده، امتناع کرده‌اند.

روزنامه‌نگارانی که یکی از طرفین درگیری را پوشش می‌دهند، از سوی طرف مقابل درگیری می‌توانند مورد اتهام همکاری با دشمن قرار گیرند. در دهه‌های پیشین، روزنامه‌نگاران به طور موفقیت آمیزی قادر به پوشش دادن درگیری از هر دو سو در مناطقی مانند آمریکای مرکزی بودند. امروزه، هم نیروهای حکومتی و هم شورشیان روزنامه‌نگاران را به ظن ارتباط داشتن با طرف مقابل بازداشت یا مورد حمله قرار می‌دهند. در سال ۲۰۱۱، مسئولین اتیوپیایی پس از آن که دو روزنامه‌نگار سوئدی، یوهان مرسون³⁰ و مارتین اسکویی³¹، را به عنوان روزنامه‌نگار همراه با جدایی طلبان جبهه ملی آزادی بخش اوگادن³² پیدا کردند، آنها را به جرم خیانت به کشور زندانی کردند. در عراق و افغانستان نیروهای نظامی ایالات متحده شماری از روزنامه‌نگاران محلی را، پس از آن تصور می‌شد با نیروهای شورشی در ارتباط هستند، بازداشت کردند. برخی از این روزنامه‌نگاران بدون آن که به جرمی متهم شده باشند، ماه‌ها یا سال‌ها ننگه داشته شدند.

زمانی روزنامه‌نگاران قادر به پوشش دادن دو طرف جنگ بودند. امروزه، هم دولت و هم شورشیان روزنامه‌نگاران را به ظن داشتن رابطه با دشمن خود مورد حمله قرار می‌دهند.

در تصمیم‌گیری برای تهیه گزارش در قالب روزنامه‌نگار همراه با نیروی نظامی یا تکرو (مستقل از نیروی نظامی) بودن با بده - بستان مهمی روبرو هستید. همراهی با نیروی نظامی امکان دسترسی منحصر به فرد شما به داستان‌های خط مقدم جنگ را فراهم می‌کند اما، می‌تواند به قیمت پدیدار شدن سایر جنبه‌های دیگر، از جمله مشاهده تاثیر جنگ بر روی غیرنظامیان، تمام شود. روزنامه‌نگارانی که مستقل از نیروهای نظامی مسافرت می‌کنند، ممکن است افق دید وسیع‌تری داشته باشند. مرگومیر در میان روزنامه‌نگاران تکرو شایع‌تر است، اما خطر همراهی با نیروهای نظامی را نیز نباید دست کم گرفت. طبق تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، نه روزنامه‌نگار همراه در سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۹ در عراق کشته شدند، در حالی که شش روزنامه‌نگار همراه نیز بین سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۱ در افغانستان از دست رفتند.

اگر همراه یک یگان نظامی هستید، به خاطر داشته باشید که به گونه‌ای در انظار ظاهر نشوید که یک افسر یا مشاور نظامی به نظر برسید. تک تیر اندازها برای نشانه‌گیری به هر فرد مشکوک به افسر نیروی نظامی دشمن بودن آموزش دیده‌اند. گاهی روزنامه‌نگاران ملزم به پوشیدن لباس فرم مشابه سربازان همراهشان هستند. انجام چنین کاری به تعهد شغلی شما لطمه نمی‌زند، اما با این وجود شما باید مدرک مطبوعاتی خود را به همراه داشته یا آن را به خود آویزان کنید تا در بازرسی‌های دقیق‌تر هویت شما شناسایی گردد. روزنامه‌نگاران ملبوس به لباس فرم نظامی باید این انتظار را داشته باشند که نیروهای مقابل با آنها مانند یک سرباز دشمن رفتار کنند؛ این مسئله شامل موقعیت‌هایی همچون جداسازی شما از یگان نظامی‌تان می‌شود.

روزنامه‌نگاران شاغل تکرو نیز باید نسبت به چگونه به نظر رسیدن نحوه رفتار و ظاهرشان از فاصله دور هوشیار باشند. تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران نشان داده است که روزنامه‌نگاران عکاس که دوربین و ابزارهای کار را با خود حمل می‌کنند، با نیروی نظامی دشمن اشتباه گرفته شده‌اند. در سال ۲۰۰۳ مازن دانا³³، فیلم‌بردار با سابقه رویترز، به هنگام کار در خارج از محوطه زندان ابوغریب توسط دستگاه تیرانداز یک تانک ایالات متحده کشته شد. بعدها یک سرباز به بازرسی‌ها گفت که تصور نموده فرد مقتول یک شورشی بوده که با خود نارنجک انداز (آرپی‌جی) حمل می‌کرده است. اگر به صورت روزنامه‌نگار تکرو فعالیت می‌کنید، از لباسی غیرمتشابه با تجهیزات نظامی از لباسی که از فاصله دور جلب توجه نکند استفاده کنید. رنگ‌های تیره‌تر خاکی بر رنگ‌های روشن‌تر برتری دارند.

³⁰ Johan Persson

³¹ Martin Schibbye

³² Ogaden National Liberation Front

³³ Mazen Dana

در پوشش دادن درگیری مسلحانه، نسبت به تاثیر گزارشات لحظه به لحظه آگاه باشید. آنچه که ممکن است به نظر شنوندگان دور از منطقه جنگی یک گزارش جالب و دست اول تلقی شود، ممکن است در منطقه جنگی به منزله انتقال اطلاعات به دشمن تصور شود. همیشه به خاطر بسپارید که نقش حرفه‌ای شما مشاهده و گزارش درگیری است نه مشارکت در آن حتی اگر ناخواسته باشد.

قواعد جنگ

قواعد متفاوت جنگی بر حسب نوع فعالیت روزنامه‌نگاری شما به عنوان همراه یا تکرر اعمال می‌شود. بر اساس **کنوانسیون ۱۹۴۹ ژنو**، یک روزنامه‌نگار دارای اعتبارنامه مطبوعاتی و ملبس به لباس فرم از نظر قانونی جزیی از آن یگان نظامی است که با آن مسافرت می‌کند. روزنامه‌نگاران همراه ممکن است به طور قانونی توسط نیروهای طرف مقابل به عنوان عضو یگان نظامی مورد اصابت گلوله قرار گیرند، و روزنامه‌نگار تکرر و شخصی ممکن است بعدها به طور قانونی دستگیر و در طی دوران خصومت، آنها را به عنوان زندانی جنگی نگه دارند.

زندانی جنگی بودن ممکن است مزایایی داشته باشد. زندانیان جنگی از نظر قانونی باید دور از منطقه جنگی نگهداری شده، و باید تغذیه شوند، تحت نظارت درمانی بوده، و هویت آنان به عنوان زندانیان جنگی به طور عمومی اعلام گردد (به جای این که در حبس انفرادی بدون ملاقات باشند)، همچنین باید اجازه ارسال و دریافت نامه داشته باشند. زندانیان جنگی نباید به جرایمی مانند جاسوسی یا جرایم غیرنظامی (مانند ورود غیرمجاز به کشوری) متهم شوند.

طبق **پروتکل الحاقی** کنوانسیون ژنو ۱۹۷۷، روزنامه‌نگاران حق پوشش دادن درگیری مسلحانه به عنوان افراد غیرنظامی مستقل از طرف‌های درگیر را دارند. نباید هیچ فرد غیرنظامی، از جمله یک روزنامه‌نگار، از نظر قانونی مورد هدف نیروهای نظامی قرار گیرد. اما روزنامه‌نگاران مستقل با خطرات معینی روبرو هستند. روزنامه‌نگاران دستگیر شده در هنگام کار به عنوان تکرر و مستقل ممکن است به جرایم غیرنظامی مانند جاسوسی متهم شده و ممکن است در زندان‌های عادی بالقوه پایین‌تر از سطح استاندارد یا بسیار نامناسب نگهداری شوند.

ایستگاه‌های بازرسی

تعامل با گروه‌های مسلح در ایستگاه‌های بازرسی خطرناک و غیرقابل پیش‌بینی است. شماری از افراد غیرنظامی، از جمله دست کم چهار روزنامه‌نگار، در **ایستگاه‌های بازرسی ارتش ایالات متحده** در عراق از سال ۲۰۰۳ تا سال ۲۰۰۵ کشته شدند. سربازان مسئول نگهداری ایستگاه‌های بازرسی، اغلب با بیم و ترس از بمب‌گذاری‌های انتحاری و سایر حملات کار می‌کنند.

قبل از سفر در جاده‌های محلی، با همکاران، مسئولین نظامی، و منابع محلی مورد اعتماد برای تعیین مکان‌های احتمالی ایستگاه‌های بازرسی و نحوه اداره کردن آنان مشورت کنید. از پیش درباره تمام مراحل ایستگاه بازرسی مطلع شوید، مانند علائم هشدار دهنده مورد استفاده نیروهای نظامی و پروتکل‌های مورد استفاده در زمان نزدیک شدن وسایل نقلیه. به محض نزدیک شدن به یک ایستگاه بازرسی از سرعت خود بکاهید، عینک آفتابی خود را بردارید، دستان آزاد را نشان دهید، و مودب باشید. اجازه دادن به سربازان یا افراد نظامی برای تجسس وسیله نقلیه شما توصیه می‌شود. هنگام رانندگی در جاده‌های ناآشنا هوشیار و متمرکز باشید، و آگاه باشید که نشانه‌ها و علائم ایستگاه بازرسی می‌تواند وجود نداشته یا گیج کننده باشد. بسیاری از تلفات ایستگاه بازرسی ریشه در ارتباط ضعیف یا سوء تعبیر داشته است. باید به سادگی از رانندگی کردن در برخی از جاده‌ها، به ویژه در شب، دوری کنید.

ایستگاه‌های بازرسی تحت اداره نیروهای نامنظم، نظامیان، یا گروه‌های شبه‌نظامی به دلیل عدم یا کوتاهی در نظم و انضباط و نامشخص بودن مقامات مسئول حتی خطرناک‌تر و غیرقابل پیش‌بینی‌تر است. در سال ۲۰۱۱، چهار روزنامه‌نگار

نیویورک تایمز در یک ایستگاه بازرسی در کشور لیبی توسط نیروهای نظامی متحد با معمر قذافی به مدت شش روز اسیر شدند، که در این مدت به آنها حمله و بدرقتاری شده بود. راننده آنها، محمد شگلوف³⁴، کشته شد.

روزنامه‌نگاران در ایستگاه‌های بازرسی زیر نظر مبارزین، شامل نیروهای نامنظم، ممکن است با کارکنان مست یا ناتوان روبرو شوند؛ آنها ممکن است به روزنامه‌نگاران دستور پرداخت پول نقد یا انجام دادن کاری در ازای اجازه رد شدن از ایستگاه بدهند. برخی از روزنامه‌نگاران با خود مقداری اسکناس خرد، چند بسته سیگار، یا اقلامی مانند ساعت‌های مچی ارزان قیمت در بسته بندی اصلی خود حمل می‌کنند تا به صورت خرده رشوه بدهند. مواظب باشید که کاری نکنید باعث تشدید وضعیت یا بالا رفتن توقع سربازان گردد. با احترام متقابل، بدون بروز ترس و توجه بیش از حد به هدف خود برای خروج امن اقدام کنید.

بررسی ایستگاه‌های بازرسی جزئی از اکثر دوره‌های آموزشی روزنامه‌نگاری است (به پیوست ب آموزش امنیت نگاه کنید).

فن‌آوری ماهواره‌ای در محیط‌های خصمانه

تکنولوژی ماهواره‌ای برای روزنامه‌نگاران شاغل در مناطق درگیری که در آن اینترنت و دیگر ارتباطات بین‌المللی غیرقابل اعتماد هستند یا توسط مسئولین مسدود شده‌اند، یک ابزار حیاتی به شمار می‌آید. در سال ۲۰۱۲، در شهر حمص سوریه -- مقر مخالفان توسط نیروهای دولتی بمباران شد و اقدامات موثری توسط مسئولین در جهت ضربه به پوشش دادن خبر انجام گرفت -- روزنامه‌نگاران محلی و بین‌المللی از فن‌آوری‌های ماهواره‌ای برای ثبت گزارش‌ها و برقراری ارتباط با سازمان‌های خبری بهره بردند.

ماری کالوین³⁵، خبرنگار متولد آمریکا، و رمی اچلیک³⁶، عکاس فرانسوی، که با سایر خبرنگاران در ساختمان موقت مرکز رسانه مشغول به کار بودند، به همراه دیگر افراد غیرنظامی سوری توسط خمپاره نیروهای دولتی در ماه فوریه ۲۰۱۲ کشته شدند. برخی از روزنامه‌نگارانی که در حمص کار کرده بودند، حمله به ساختمان را به مسئولین دولتی نسبت دادند، هر چند شهر به طور کلی زیر بمباران سنگین بود. اگر حمله به ساختمان کار نیروهای دولتی بوده باشد، آنها احتمالاً به چندین نوع مختلف اطلاعات جاسوسی، از جمله ردیابی سیگنال‌های ماهواره‌ای روزنامه‌نگاران، متکی بوده‌اند.

کارشناسان فن‌آوری توافق دارند که تلفن‌های ماهواره‌ای را می‌توان به راحتی ردیابی کرد. به اعتقاد سیفر موبایل³⁷، یک سازمان خیرخواهانه غیرانتفاعی مستقر در ایالات متحده مختص کمک کردن به مدافعان حقوق بشر و روزنامه‌نگاران برای استفاده امن‌تر از تکنولوژی موبایل، تشخیص انتشار فرکانس رادیویی "برای تکنیسین‌های آموزش دیده، نسبتاً ساده است". بنیاد مرزهای الکترونیکی، یک سازمان غیرانتفاعی مختص آزادی اینترنت مستقر در سانفرانسیسکو، دستگاه‌های ردیابی زیادی در بازار قابل دسترس هستند. تلفن‌های ماهواره‌ای خود نیز از طریق دستگاه‌های جی‌پی‌اس کار گذاشته در آن، قابل ردیابی است. سیفر موبایل اشاره می‌کند که "داده‌های مکانی جی‌پی‌اس" ممکن است "توسط تلفن ماهواره‌ای بدون هیچ مانعی فرستاده شوند".

کارشناسان در هنگام استفاده از تلفن‌های ماهواره‌ای در یک محیط خصمانه پروتکل‌های سختگیرانه‌ای را توصیه می‌کنند:

• از استفاده از تلفن ماهواره‌ای (یا هر دستگاه بر پایه فرکانس رادیویی) از یک محل بیش از یک بار دوری کنید.

³⁴ Mohamed Shaglouf

³⁵ Marie Colvin

³⁶ Rémi Ochlik

³⁷ SaferMobile

• از استفاده از تلفن ماهواره‌ای یا دستگاه مشابه از محلی که در صورت حمله نتوان به راحتی آنجا را ترک کرد، خودداری نمایید.

• حداکثر طول مدت برقراری هر ارتباط را حداکثر تا ۱۰ دقیقه نگه دارید. (برخی از کارشناسان هشدار می‌دهند که حتی این مدت زمان نیز بیش از حد طولانی است، به دلیل این که ردیابی آنی در کوتاه‌ترین زمان نیز امکان پذیر است.)

• به محض پایان تماس خود و پیش از سفر دستگاه را خاموش کرده و باتری آن را خارج نمایید.

• از برقراری تماس توسط افراد مختلف از یک مکان پرهیز کنید.

فرستنده‌های ماهواره‌ای، در حالی که رمزگذاری هم شده، باز به طور کامل امن نیستند. برای مثال، در یک **گزارش** سال ۲۰۱۲ دو پژوهشگر آلمانی اعلام کردند که آنها دو الگوریتم رمزنگاری شده رایج را رمزگشایی کرده‌اند. موسسه غیرانتفاعی اخبار جهان کوچک در ایالات متحده در "**راهنمای استفاده امن از تلفن‌های ماهواره‌ای**" سال ۲۰۱۲ خود نوشته است که بسیاری از دولت‌ها قادر به رمزگشایی کدها هستند. **اخبار جهان کوچک**³⁸ توصیه می‌کند که در فرستنده‌های بسیار حساس از کلمات کد استفاده گردد، یا به طور کامل برای چنین ارتباطاتی از استفاده از تلفن‌های ماهواره‌ای دوری شود.

اگر تلفن ماهواره‌ای‌تان مصادره شود، مسئولین یا افراد متخاصم قادر به دسترسی به اطلاعات حساس از طریق فهرست تماس، دفترچه آدرس تلفن، و پوش پیامهای فرستاده شده خواهند بود. کارشناسانی مانند افراد شاغل در اخبار جهان کوچک توصیه می‌کنند که فهرست های تماس و پوشه‌های پیامهای فرستاده شده را برای محافظت از منابع خود به طور مرتب پاک کنید، و این که هنگامی که از تلفن استفاده نمی‌کنید، سیم کارت آن را جدا از گوشی تلفن نگهداری کنید.

³⁸ Small World News

۵. جنایت و فساد سازمان‌یافته

تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران نشان داده است که پوشش موضوعات جنایت و فساد بسیار خطرناک است. از سال ۱۹۹۲ تا کنون، **سی و پنج درصد** از روزنامه‌نگاران کشته شده در سراسر جهان در پی پوشش دادن این دو موضوع جان خود را از دست داده‌اند. در بسیاری از کشورها مرز بین گروه‌های سیاسی و جنایتکار نامشخص است، که این امر باعث افزایش در معرض خطر بودن خبرنگاران می‌شود. از مکزیک تا عراق، گروه‌های تبهکار مانند نیروهای سیاسی مسلح، به طور فزاینده‌ای فعالیت می‌نمایند و گروه‌های سیاسی مسلح به طور روزافزون برای باندهای جنایتکار سودجو فعالیت می‌کنند. روزنامه‌نگاران هنگام گزارشگری در مورد تبانی بین شخصیت‌های فاسد و مقامات رسمی دولتی مورد حمله قرار گرفته‌اند، و هنگام پیگیری گزارشات جنایت و فساد چه در زمان جنگ و چه در زمان صلح مورد نشانه‌گیری واقع شده‌اند.

خبرنگاران محلی بالاترین هزینه را می‌پردازند. طبق پژوهش‌های انجام شده توسط کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، تقریباً **نه نفر از هر ده نفر** روزنامه‌نگار کشته شده در سراسر جهان، روزنامه‌نگارانی بودند که در مورد مسائل جامعه خودشان گزارش تهیه می‌کردند. علاوه بر این، از **مکزیک تا بالکان**، از **روسیه تا فیلیپین**، در **تقریباً نه مورد از هر ده مورد قتل** روزنامه‌نگاران، قاتلان بدون مجازات می‌مانند. در بسیاری از کشورها **خود سانسوری** به دلیل خطرات شدید روزنامه نگاری رایج است.

آمادگی عمومی

چگونگی برخورد با موضوعات جنایت، شامل جنایت سازمان‌یافته، تقریباً به طور کامل به عوامل محلی بستگی دارد. تعداد تکان‌دهنده روزنامه‌نگارانی که در هنگام پوشش دادن موضوع فعالیت‌های جنایی در کشورهای خطرناک به قتل رسیده‌اند نشان می‌دهد که پاسخ‌های ساده‌ای در مورد نوع موضوعات برای پوشش دادن، چگونگی برخورد بی‌خطر با آنها، یا اصلاً بی‌خطر بودن برخورد با آنها وجود ندارد.

پیش از ورود به هر محیط جنایی تا حد امکان تحقیق کنید. یک کنسرسیوم متشکل از دانشکده‌های روزنامه‌نگاری و مدارس عالی اجرای قانون در آمریکا به نام **روزنامه‌نگاران عدالت کیفری**³⁹ می‌گوید که سردبیران باید به خبرنگاران دو هفته فرصت دهند تا پیش از شروع کار بر روی یک موضوع جنایی خود را آماده سازند. بدون شک این نصیحت خوبی است. اما امروزه بسیاری از روزنامه‌نگاران — به خصوص خبرنگاران آزاد — برای آماده شدن جهت کار بر روی موضوعاتی مانند جنایت باید از وقت خود مایه بگذارند. خبرنگاران بایستی خود را با مناطقی که در آنها آمار جرم و جنایت بالاست، مسیرهای ورودی و خروجی، و اماکن امن قابل دسترسی برای ملاقات با منابع آشنا کنند.

در ایالات متحده، بسیاری از گروه‌های مطبوعاتی توصیه می‌کنند که روزنامه‌نگاران پیش از شروع کار بر روی داستان‌های جنایی شخصاً با پرسنل مجری قانون دیدار داشته باشند. کنسرسیوم روزنامه‌نگاران عدالت کیفری توصیه می‌کند که خبرنگاران ناآشنا به موضوع جنایی، از مجریان قانون چکیده‌ای از مراحل عملیاتی‌شان را درخواست کنند. چنین مشاوره‌ای در کشورهایی که فساد در بین مجریان قانون گسترده نیست، عملی است. در کشورهایی که سطح بالایی از فساد در میان مجریان قانون مستند شده است — مانند مکزیک و فیلیپین — باید محاسبه متفاوتی انجام دهید. اینجاست که روزنامه‌نگاران باید مراقب تبانی مجریان قانون با تبهکاران باشند. شما باید سطح هر کدام از منابع بالقوه در دسترس خود را در راستای همراهی یا دشمنی‌شان با خود ارزیابی کنید.

درباره قوانین مرتبط با دسترسی به مراکز دولتی و خصوصی، ورود بدون اجازه، و تجاوز به حریم خصوصی آگاهی پیدا کنید. (به فصل ۶ مسائل داخلی و اغتشاشات مراجعه کنید.) با شرایط خاص اجازه یا عدم استفاده از تجهیزات فیلم‌برداری یا ضبط صدا آشنا شوید. **کمیته گزارشگران برای آزادی مطبوعات** به طور منظم قوانین ایالات متحده را به روز رسانی می‌کند؛ روزنامه‌نگاران شاغل در کشورهای دیگر می‌توانند از سازمان‌های مطبوعات محلی کمک بگیرند که بسیاری از آنها به صورت فعال قوانین تاثیرگذار بر روی این حرفه را زیر نظر داشته و منتشر می‌کنند. (به پیوست ۳

³⁹ Criminal Justice Journalists

سازمان‌های روزنامه‌نگاری برای مشاهده لیست بسیاری از چنین گروه‌هایی مراجعه کنید. **شبکه بین‌المللی آزادی تبادل بیان** لیست جامعی را تهیه کرده است.) برخی از مسائل نامشخص است، از جمله اینکه آیا روزنامه‌نگاران ایالات متحده می‌توانند از داخل فضاهایی با مالکیت خصوصی و قابل دسترس برای عموم مانند یک پاساژ خرید گزارش بدهند. متوجه باشید که مسئولین در ایالات متحده و دیگر کشورها ممکن است از نظر قانونی برای دسترسی، امکان ضبط کردن، یا هر دو، در محل رویدادهای عمومی اعلام شده مانند راهپیمایی‌ها یا سخنرانی‌های سیاسی محدودیت ایجاد کنند. همچنین باید در نظر داشته باشید که ممکن است مسئولین از نظر حقوقی برای دسترسی داشتن به دادگاه‌ها، زندان‌ها، مدارس، فرودگاه‌ها، تأسیسات نظامی، ساختمان‌های فدرال، مراکز شهری، و استادیوم‌ها موانعی ایجاد کنند.

خبرنگاران جنایی دارای یک وسیله نقلیه ممکن است بخواهند یک کیف اضطراری شامل یک دست لباس برای تغییر ظاهر، لباس مخصوص آب و هوای بد، یک چراغ قوه، و یک جعبه کمک‌های اولیه در وسیله نقلیه خود نگهداری کنند. هنگام پوشش دادن هر نوع داستان خطرناکی، تلفن همراه خود را شارژ نموده و همراهتان داشته باشید. (به یاد داشته باشید که سوژه‌های متخاصم می‌توانند تلفن‌های همراه را ردیابی کنند. برای راه‌های کاهش نظارت به فصل ۳ امنیت اطلاعات مراجعه کنید.) دست کم یک سردبیر باید از کار خبرنگار جنایی، منابع، و نحوه پیشرفت وی آگاه باشد. خبرنگاران آزاد نیز باید یک سردبیر یا یک همکار قابل اعتماد را در جریان کارشان قرار دهند.

هنگامی که به سوژه بالقوه متخاصمی نزدیک می‌شوید، باید همراه یا زیر نظر یکی از همکاران خود باشید. به منظور کاهش احتمال در معرض طعمه انتقام جویی قرار گرفتن، بایستی با تمام منابع اطلاعات جنایی، به ویژه سوژه‌های متخاصم، در ارتباط باشید تا بدانند شما به تنهایی کار نمی‌کنید و اینکه فعالیت‌های شما از نزدیک زیر نظر یک سازمان خبری یا همکار است. در صورت امکان یک افسر ارشد مجری قانون که در موارد اضطراری به شما یا دیگران کمک کند پیدا کنید و با وی رابطه نزدیک برقرار نمایید.

برنامه‌ریزی یک تحقیق

پوشش دادن بی‌خطر جنایت و فساد نیازمند آماده سازی با فکر و اندیشه و انجام یک ارزیابی خطر است. (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن نگاه کنید.) پیش از گام گذاشتن در هر داستان بالقوه خطرناکی، در مورد گزارش‌های خبری، اسناد عمومی، و سوابق دادگاهی آن به طور کامل تحقیق کنید، به علاوه با همکاران دارای تجربه در زمینه گزارشگری مورد نظر و منابع محلی قابل اعتماد و آگاه صحبت کنید.

نگرانی‌های ایمنی نه تنها بر دوش روزنامه‌نگار، بلکه بر عهده رسانه خبری ذیربطی نیز هست که قصد انتشار و پخش گزارش مربوطه را دارد. مدیران اتاق خبر باید به تدابیر ویژه امنیتی برای محافظت از تأسیسات، روزنامه‌نگاران، و در برخی موارد خانواده‌های روزنامه‌نگاران بیندیشند. تدوین یک ارزیابی خطر به صورت نوشته توصیه می‌شود. (به فصل ۱ آمادگی عمومی و پیوست چ فرم ارزیابی امنیت رجوع کنید.) هنگام پوشش دادن افراد خطرناک مانند مظنونان جنایی یا ترور، باید در طرح ارزیابی یک برنامه احتمالی در صورت در معرض خطر قرار گرفتن روزنامه‌نگار یا منابعش گنجانده شود.

این ارزیابی باید خطرناکترین شخصیت‌ها و حساس‌ترین مسائل را در تحقیق جنایی شناسایی کرده و به خطراتی که ممکن است بروز پیدا کند، بپردازد. در هر تحقیق این‌چنینی، مطرح کردن سوال اشتباه در زمان اشتباه به منبع اشتباه می‌تواند یک روزنامه‌نگار یا منابعش را در معرض خطر قرار دهد. ممکن است تمایل داشته باشید گزارش خود را با مصاحبه از منابعی که بیشترین اعتماد را به آنها دارید شروع کنید، سپس به تدریج کار را به سمت کسانی که ممکن است خصمانه‌تر باشند، ادامه دهید. در نظر داشته باشید که سوالات شما می‌توانند شاخصی در خصوص ماهیت داستان شما ارائه دهند. برای محافظت از خود و منابع‌تان، میزان فاش کردن تحقیق جنایی خود را محدود نمایید.

در مراحل رو به پایان یک تحقیق، یک روزنامه‌نگار و سردبیرش ممکن است مایل باشند به ترسیم یک ارزیابی خطر جداگانه برای کمک به تعیین چه و چگونه رویکرد با یک مظنون جنایی، که شاید سوژه

گزارش خود را با
مصاحبه با افرادی که
بیشترین اعتماد را به آنها
دارید آغاز کنید، سپس به
تدریج کار را به سمت
افراد که خصمانه‌تر
هستند، ادامه دهید. مقدار
انتشار گزارش جنایی
خود را محدود کنید.

داستان باشد، پردازند. این ارزیابی باید سنجش میزان خطر، مجموعه‌ای از گزینه‌های نحوه برخورد با افراد، و یک برآورد از واکنش‌های احتمالی مظنون را در بر داشته باشد.

این ارزیابی باید شامل پروتکل‌های شفاف برای تنظیم چگونگی و زمان برقراری ارتباط به شکل امن با سردبیر و احتمالاً دیگر همکاران مورد اعتماد باشد. این کار می‌تواند با چندین روش گوناگون صورت گیرد — از ایمیل تا تماس‌های تلفنی — و ممکن است هنگام ارتباط از کد ساده‌ای برای انتقال حس امنیت یا در خطر بودن‌تان استفاده شود. همچنین شما و سردبیرتان باید از پیش در مورد اینکه تحت چه شرایطی ممکن است مجبور به تعلیق یا پایان دادن به تحقیق جنایی خود شوید، بحث نمایید. بایستی یک برنامه اقتضایی در صورت در معرض خطر قرار گرفتن شما یا منابع‌تان تهیه شود.

در مورد چگونگی ثبت و ذخیره اطلاعات با فکر عمل کنید. برای محافظت از هویت منابع ذکر شده در دفترچه‌های یادداشت و فایل‌های الکترونیکی‌تان، ممکن است از کد نویسی یا اسامی مستعار استفاده کنید که شما آنها را به یاد داشته اما دیگران نتوانند به راحتی آن را کشف کنند. این امر به ویژه در مورد افراد مطلعی که در صورت فاش شدن هویت‌شان در معرض خطر قرار خواهند گرفت، بسیار حائز اهمیت است. همیشه باید از دفترچه‌های یادداشت حاوی مطالب حساس محافظت شود؛ یادداشت‌های بی‌ضرر را می‌توانید برای مواقع جستجوی اموال شما توسط تجسس‌گران قابل دسترس بگذارید. فایل‌های الکترونیکی را می‌توان از طریق استفاده از درایوهای فلش یواس‌بی، رمز عبور قوی محافظه و پشتیبانی از راه دور به همراه دیگر اقدامات محافظت کرد. (برای توضیحات کامل در مورد تامین امنیت داده‌های الکترونیکی به فصل ۳ امنیت اطلاعات مراجعه کنید.)

برخورد با سوژه‌های متخاصم

اینکه آیا و چگونه باید با تبهکاران جنایی مشکوک برخورد کرد، به چند عامل بستگی دارد. روزنامه‌نگاران همیشه باید وضعیت سازمان‌های مجری قانون را در نظر بگیرند. در مناطقی که اجرای قانون ضعیف یا فاسد است، روزنامه‌نگاران باید انتظار سطح بسیار بالاتری از خطر را داشته و رویکرد خودشان را مطابق با چنین شرایطی تنظیم کنند.

دقت کنید که افراد تحت پوشش از شما و سازمان یا رسانه خبری شما چه ذهنیتی دارند درو سالیوان⁴⁰، سردبیر - **پروژه گزارشگری جنایت و فساد سازمان‌یافته** مستقر در سارایوو، در مقاله‌ای در سال ۲۰۱۰ برای **مجله نقد و بررسی روزنامه‌نگاری آمریکایی**⁴¹، بیان کرد که روزنامه‌نگاران باید "تمام تلاش خود را به کار گیرند" تا بی‌طرفی و تمایل‌شان را جهت دادن فرصت به همه سوژه‌ها برای بازگویی داستان‌شان نشان دهند. بیل والس⁴² از انجمن **روزنامه‌نگاران عدالت کیفری** مستقر در ایالات متحده در گروه گزارش "**پوشش‌دهی جرم و عدالت**"، که از سال ۲۰۰۳ تا سال ۲۰۱۰ انجام شده - **پیشنهاد می‌کند** که "راسخ اما دوستانه باشید و مایل به انجام هر تلاشی برای صحبت کردن با اشخاصی که امیدوارید به عنوان منابع مورد استفاده قرار گیرند باشید."

به خاطر داشته باشید که در هر تحقیق جنایی، ممکن است بزرگترین خطر نه گزارش دادن در مورد خود گروه‌های جنایتکار، بلکه درباره شبکه فساد رسمی که از آنها حمایت می‌کند، باشد. در بسیاری از نقاط جهان، نهایت احتیاط توصیه می‌شود. روزنامه‌نگاران در حال تحقیق فساد رسمی یا هر نوع تباری آنها با تبهکاران جنایی، ممکن است مایل به پوشش دادن داستانی برای اطلاع‌رسانی به مردم، به خصوص منابع بالقوه متخاصم، باشند. پوشش داستان باید معتبر و به اندازه کافی گسترده باشد تا تحقیق واقعی جنایی را بدون از قلم افتادن موضوع خاص مورد تحقیق در بر گیرد.

دوره کوتاه زمان درست پیش از پخش یک گزارش اغلب زمان خطرناکی است. روزنامه‌نگاران باید متوجه آنچه می‌گویند، به چه کسی می‌گویند، و در چه زمانی می‌گویند باشند. افراد متخاصم و بالقوه خشن ممکن است به محض پی بردن به جریان مورد هدف قرار گرفتن‌شان برای تحقیق و تفحص از آنها، به اقدامات پیشگیرانه دست بزنند. در سال ۲۰۰۷، پس از اینکه

⁴⁰ Drew Sullivan

⁴¹ American Journalism Review

⁴² Bill Wallace

یک کاسب محلی که با فعالیت‌های تبهکارانه درگیر بود، دریافت که **جانسی بیلی**⁴³، خبرنگار آمریکایی، در حال تحقیق از امور مالی کسب و کار وی است، وی را سه خیابان آن طرفتر از دفتر کارش در اوکلند، کالیفرنیا، به قتل رساند.

یک سوال این است که آیا می‌توان تحت هر شرایطی به تبهکاران جنایی مظنون به صورت امن نزدیک شد یا نه؟ خبرنگاران و سردبیران در کشورهایی که اجرای قانون ضعیف است باید واقع بینانه اما تصمیمات اخلاقی در دناکی بگیرند، بدین گونه که آیا اصلاً پیگیری کردن گزارش یا نام بردن از متهمان ارزش ریسک آن را دارد؟ اگر تصمیم بر برخورد با افراد تبهکار بالقوه متخصص گرفته شد، سردبیران باید از پیش از موضوع اطلاع داشته باشند و روزنامه‌نگار باید همراه یا زیر نظر یکی از همکاران خود باشد. روزنامه‌نگاران باید با افراد متخصص در ارتباط باشند، به طوری که آنها بدانند طرف صحبت آنها نه یک فرد، بلکه یک سازمان خبری است که قصد پخش داستان‌شان را دارد.

برخورد شخصی با برخی از سوژه‌های داستان ممکن است بیش از حد خطرناک باشد. در برخی موارد، بهتر خواهد بود به جای رودررویی مستقیم با فرد از طریق وکیل فرد برخورد کرد. سوژه گزارش یا وکیل وی باید درک کنند که این گزارش پیش از این برنامه‌ریزی شده و باید بدانند شما صرفاً به دنبال اظهار نظر آنها برای توجیه دلایل اخلاقی و قانونی اعمال‌شان هستید. در صورت نبود یک وکیل مدافع، شما می‌توانید ارزیابی کنید که آیا برقراری ارتباط با سوژه از طریق تلفن، ایمیل، یا سایر مکاتبات کاری شدنی یا بی‌خطر است یا نه.

اما همین هم ممکن است بیش از حد خطرناک باشد. با سردبیر خود با صراحت در مورد موقعیت‌هایی که ممکن است برخورد با سوژه بیش از حد خصمانه باشد، صحبت کنید. هنگامی که به مرحله بعدی کار می‌اندیشید، ایمنی خود و منابع‌تان را مورد توجه قرار دهید. گاهی اوقات مدارک دولتی وسیله‌ای است که ممکن است سوژه متخصص را وادار به انکار یا بیان دیدگاه خود نماید.

دسترسی به اطلاعات

اخذ اسناد رسمی از جنبه‌های مهم گزارشگری تحقیقاتی است. علاوه بر ارائه مزایای اساسی استناد به اسناد و مدارک رسمی، این عمل می‌تواند باعث کاهش اتکاء فرد به نظرات منابع محلی باشد که خود ممکن است در معرض خطر مجازات توسط شخصیت‌های جنایتکار یا فاسد باشند.

خبرنگاران و سردبیران باید در زمینه قوانین اطلاعات- همگانی مورد کاربرد هر کشور متبحر باشند. **پروژه قانون رسانه‌های شهروند** مستقر در ایالات متحده مجموعه‌ای از پیشنهادات و ابزارها برای دسترسی به اطلاعات از مسئولین شهری، منطقه‌ای و ملی در ایالات متحده را فراهم می‌کند. وبسایت **Right2INFO.org** اسناد و نشریات درباره دسترسی - به - قوانین اطلاعات در سراسر جهان را گردآوری کرده است. اگر چه دسترسی آنلاین به اطلاعات دولتی در سراسر جهان به مقدار کمی وجود دارد، اما پیشرفت‌هایی در این زمینه انجام شده است. به عنوان مثال، دولت کنیا **یک پایگاه داده از اطلاعات دولتی** در سال ۲۰۱۱ راه‌اندازی نمود. در برخی از نقاط جهان، از جمله بسیاری از کشورها در آفریقا، حق دسترسی به اطلاعات دولتی در قانون مندرج شده است، اما شیوه‌های عملی دستیابی به گزارش‌های ویژه وجود نداشته یا نامشخص است. روزنامه‌نگاران باید پیش از جستجوی اطلاعات در چنین کشورهایی با کارشناسان محلی و همکارانشان مشورت نمایند. شماری از سازمان‌های مطبوعات محلی در سراسر جهان بر دسترسی - به - قوانین اطلاعات و مراحل عملی برای به دست آوردن اطلاعات نظارت می‌کنند. (برای مشاهده لیست بسیاری از چنین گروه‌هایی به پیوست ۳ سازمان‌های روزنامه‌نگاری مراجعه کنید. **شبكة بین‌المللی آزادی تبادل بیان** لیست جامعی را تهیه کرده است.)

از منابعی که اطلاعات حساس را در اختیار شما می‌گذارند، محافظت کنید. به منظور افزایش تعداد منشأ منابع احتمالی، به چندین سازمان مربوطه دارای دسترسی به چنین اسنادی مراجعه نمایید.

از آنجا که به دست آوردن اسناد از طرق رسمی در برخی از کشورها سخت است، بسیاری از روزنامه‌نگاران هنوز هم برای دسترسی به اطلاعات دولتی به منابع تکیه می‌کنند. با این حال، یک روزنامه‌نگار باید برای جلوگیری از پرده برداشتن از هویت منبعی که اطلاعات حساس و مهمی را برای وی فراهم نموده، احتیاط کند. به عنوان

⁴³ Chauncey Bailey

مثال، یک خبرنگار می‌تواند در آن واحد از چندین سازمان برای دسترسی به یک سند واحد به منظور افزایش منابع احتمالی مراجعه کند و شناسایی منبع واقعی را برای مسئولین یا سایر شخصیت‌ها دشوار نماید.

همچنین استفاده از اسناد و مدارک ممکن است -روزنامه‌نگار را مورد خطر قرار دهد. آگاه باشید که دولت و شخصیت‌های جنایتکار به تلافی افشای مطالب حساس دست به اقدامات قانونی یا فرا قانونی زده‌اند. تقریباً نیمی از **روزنامه‌نگاران زندانی** در سراسر جهان به اتهام اقدامات ضد دولتی از جمله فاش نمودن اطلاعاتی که دولت از آنها به عنوان اسرار دولتی یاد می‌کند، در زندان به سر می‌برند. در بسیاری از کشورها شخصیت‌های جنایتکار گاهی اوقات در تباری با مسئولین دولتی، روزنامه‌نگاران را با تهدید به افشای منابعی که اسناد اثبات جرم را فراهم کرده‌اند وادار می‌کنند.

تلاش‌های مشترک

روزنامه‌نگاران معمولاً روشهای جایگزینی برای چاپ گزارشات خطرناک خود پیدا می‌کنند. در آسیای مرکزی و دیگر نقاط جهان، بسیاری با نام مستعار گزارشات مخاطره آمیزی منتشر کرده‌اند. رسانه‌های خبری در آمریکای لاتین دگزارشاتی را با یک امضای ژنریک، مانند برچسب "واحد صلح و عدالت" که توسط روزنامه کلمبیایی *ال اسپکتادور*⁴⁴ به کار گرفته شده، منتشر کرده‌اند.

سازمان‌های خبری نیز می‌توانند در مورد موضوعات خطرناک، با به اشتراک‌گذاری اطلاعات و انتشار یک داستان به طور همزمان بدون داشتن هیچ امضای فردی نویسنده‌ای، با همدیگر همکاری کنند. برای ادامه چنین همکاری باید غرور، رقابت سازمانی، و تفاوت هویت‌های سیاسی، قومی، و مذهبی کنار گذاشته شود. این رویکرد ثابت کرده است که در دور کردن خطر از مقابل هر فرد روزنامه‌نگار موثر بوده، و خبرنگاران را نیز قادر به پوشش دادن موضوعات خطرناک می‌سازد.

روزنامه‌نگاران در کلمبیا پس از یک سری حملات وارده به ناشران و سردبیران رسانه‌ها، به دلیل چاپ گزارش‌های شدیداً انتقادی از قاچاقچیان مواد مخدر، کار مشارکتی را شروع کردند. قابل توجه‌ترین حمله در سال ۱۹۸۶ مربوط به ترور گیلرمو کانو⁴⁵، سردبیر *ال اسپکتادور*، بود که قتل وی را به کارتل مدلین⁴⁶ با رهبری پابلو اسکوبار⁴⁷ نسبت داده‌اند. همان‌طور که **ماریا ترزا روندروس**⁴⁸، عضو هیئت مدیره کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، در گزارش ۲۰۱۰ کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران بازگویی کرده است، در ماه‌های بعد از این اتفاق روزنامه *ال اسپکتادور* به رقیب اصلی خود، روزنامه *ال تیمپو*⁴⁹، و دیگر رسانه‌ها پیوست تا به تحقیق و تفحص و چاپ گزارشات مربوط به گسترش مودیان و بی‌مهاری نفوذ و کنترل قاچاق مواد مخدر در جامعه بپردازند.

سال‌ها بعد، در سال ۲۰۰۴، ائتلافی از رسانه‌های چاپی کلمبیا برای انجام ماموریت‌های خطرناکی مانند نفوذ کردن از طریق گروه‌های شبه‌نظامی غیرقانونی در سیستم قرعه‌کشی کشور شروع به همکاری با یکدیگر کردند. این گزارش و دیگر گزارشات تحقیقاتی به طور همزمان در ۱۹ مجله و روزنامه کلمبیایی منتشر شد. هفته نامه خبری *سانا*⁵⁰ تلاش گروهی دیگر، به نام پروژه مانیزالس⁵¹، طرح ریزی شده به منظور تحقیق و تفحص در مورد قتل و تهدید روزنامه‌نگاران را مدیریت کرد. در حالی که خشونت علیه روزنامه‌نگاران کلمبیایی پایان نیافته است، بررسی‌های کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران نشان می‌دهد، که از میزان آن کاسته شده و در سطح پایین‌تری قرار دارد.

⁴⁴ El Espectador

⁴⁵ Guillermo Cano

⁴⁶ Medellín

⁴⁷ Pablo Escobar

⁴⁸ María Teresa Ronderos

⁴⁹ El Tiempo

⁵⁰ Semana

⁵¹ Manizales Project

همکاری در سراسر مرزها راه دیگری برای مقابله با جنایت سازمان‌یافته است. گروه‌هایی مانند کنسرسيوم بين‌المللی روزنامه‌نگاران محقق مستقر در واشنگتن، با عضویت ۵۰ کشور، گزارش‌های خبری ویژه فوری در مورد موضوعاتی از قبیل قاچاق سیگار و بازار سیاه ماهیگیری در اقیانوس تولید کرده‌اند. مرکز گزارشگری تحقیقاتی صربستان⁵² مستقر در بلگراد⁵³ و پروژه گزارشگری جنایت و فساد سازمان‌یافته مستقر در سارایوو⁵⁴ با کمک یکدیگر دارایی‌های دریایی میلیاردی صربستانی می‌روسلو می‌سکوویچ⁵⁵ را بر ملا ساختند.

نشانه‌های هشدار دهنده

پروژه گزارشگری جنایت و فساد سازمان‌یافته مستقر در سارایوو خاطر نشان می‌کند که روزنامه‌نگاران باید مراقب نشانه‌های مبنی بر تحت نظر بودن باشند. (برای توصیه‌های بیشتر در مورد تحت نظر بودن به فصل ۹ خطرات پایدار رجوع کنید.) برخی از شرکت‌های خصوصی آموزش امنیت به دوره آموزش محیط خصمانه خود تشخیص تحت نظر بودن را اضافه کرده‌اند که به روزنامه‌نگاران عرضه می‌کنند. (برای لیست شرکت‌ها به پیوست ب آموزش امنیت نگاه کنید.) آگاهی از موضوع تحت نظر بودن یک فرد، به خبرنگاران و سردبیران فرصت اندیشیدن به گزینه‌ها را می‌دهد. این گزینه‌ها می‌توانند شامل ادامه دادن یا ندادن کار بر روی گزارش، گماشتن خبرنگاران دیگری برای کار کردن روی گزارش، درگیر کردن سازمان‌های خبری دیگر، تکیه کردن و گزارش دادن موضوع به مسئولین مجری قانون، و نقل مکان دادن روزنامه‌نگاران و خانواده‌های آنان باشند. روزنامه‌نگاران باید از واکنش‌های احتمالی در برابر فشاری که ممکن است در هنگام پوشش دادن جنایت و فساد سازمان‌یافته بر آنها و خانواده هایشان وارد شود، آگاه باشند. (فصل ۹ واکنش‌های عصبی را ببینید.)

⁵² Center for Investigative Reporting-Serbia

⁵³ Belgrade

⁵⁴ Sarajevo

⁵⁵ Miroslav Mišković

۶. امور مدنی و اغتشاشات

سناریوهای داخلی از صحنه‌های حوادث جرم و جنایت گرفته تا شورش و طغیان می‌توانند شرایط غیرقابل پیش‌بینی و خطرناکی را به وجود آورند. روزنامه‌نگاران باید برای دوری از قرار گرفتن در برابر خطر جسمی و قانونی نسبت به تدابیر حفاظت از خود هوشیارانه عمل کنند.

صحنه‌های حوادث تصادف، آتش‌سوزی، و نجات

اولین مسئولیت هر فرد در میان مسئولین "پاسخگو" — شامل پلیس، کارکنان آمبولانس و آتش‌نشان‌ها، و همچنین روزنامه‌نگاران — محافظت از خود از طریق بررسی صحنه حادثه و آگاهی یافتن از خطرات بالقوه، مانند گسیل ترافیک روبرو، قطع خطوط برق، و نشت سوخت یا مواد شیمیایی خطرناک یا گازهای قابل احتراق است. در صورت قرارگیری در موقعیت‌های دیگر، برای مشاهده حادثه شما باید به اندازه کافی به صحنه نزدیک باشید، بدون اینکه خودتان یا دیگران را به خطر انداخته، یا در کار عملیات امنیتی یا نجات مداخله ایجاد کنید. روزنامه‌نگاران عکاس نیز باید منطق مشابهی را به کار گیرند، با درک اینکه آنها نیز برای ضبط حادثه باید به اندازه کافی به حادثه نزدیک باشند. معمولاً مسئولین محوطه را، در یک فاصله مشخص، به منظور عقب نگهداشتن تماشاچیان صحنه حادثه، از جمله روزنامه‌نگاران، در نظر می‌گیرند، ممکن است درخواست کنید، اما معمولاً نمی‌توانید پافشاری کنید، که یک جایگاه مناسب نزدیک‌تر به صحنه حادثه نسبت به سایر تماشاچیان داشته باشید. با این وجود، باید مسئولین را به فراهم نمودن یک جایگاه مناسب برای روزنامه‌نگاران به منظور داشتن یک دید واضح از عملیات تشویق نمود. برای رسیدن به این هدف، سردبیران باید در مورد مسائل مربوط به دسترسی با مقامات ارشد پلیس و اورژانس بر اساس رخدادهای روی داده بحث و گفتگو کنند و دستورالعمل‌های توافق دوجانبه برای پوشش اخبار در صحنه‌های حوادث فوری تدوین کنند.

عبور از خطوط پلیس یا ترمز از دستور آنها می‌تواند منجر به دستگیری شود. معمولاً مودب بودن هم در لحن و هم در رفتار بهترین روش برای برخورد است. همچنین روزنامه‌نگاران در حال پوشش صحنه‌های حوادث یا نجات باید در همه زمان اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود را به گونه‌ای چشمگیر در معرض دید قرار دهند.

گاهی اوقات بین مسئولین و روزنامه‌نگاران در حال پوشش یک صحنه حادثه درگیری پیش می‌آید. دایان بوکوفسکی⁵⁶ خبرنگار آمریکایی هنگام پوشش دادن صحنه پس از تصادف منجر به مرگ یک موتورسوار که تحت تعقیب یک وسیله نقلیه پلیس ایالتی قرار گرفته بود، به جرایمی شامل ایجاد مانع و به خطر انداختن جان دو پلیس ایالت میسیگان **مجرم** شناخته شد. مسئولین ادعا کردند که بوکوفسکی از خط پلیس عبور کرده؛ بوکوفسکی اما ادعا کرد که وی از هیچ خطی عبور نکرده و در فاصله دوری از متوفی عکس می‌گرفته است.

صحنه‌های حوادث جنایت و تروریستی

پوشش صحنه‌های حوادث جنایات خشونت‌آمیز ممکن است پیچیده‌تر باشد. یادآوری دوباره اینکه حفاظت از خود اولین قاعده و اصل است. در طی مدت یک حادثه گروگانگیری یا دیگر ناآرامی‌ها، مراقب باشید خودتان را در معرض خطر آشفتگی بیشتر نیندازید. یک سوال این است که آیا ممکن است عاملان حادثه هنوز هم در منطقه دستگیر نشده باشند؟ در صورت یک حمله تروریستی یا دیگر اقدامات برنامه‌ریزی شده برای جلب توجه عمومی، احتمال ادامه حملات بعدی را در نظر داشته باشید. کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران ده‌ها مورد از روزنامه‌نگارانی که در انفجار اولیه از خود واکنش نشان دادند و در انفجار بمب‌گذاری بعدی کشته یا زخمی شدند را مستند کرده است. اگر امکان یک حمله دوم یا بمب‌گذاری دوباره وجود دارد، ممکن است مایل باشید که در حاشیه باقی مانده و با شاهدان حمله در حال ترک منطقه مصاحبه کنید.

⁵⁶ Diane Bukowski

اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود، شامل اعتبارنامه مطبوعاتی محلی، را در صحنه حادثه جنایت به طور واضح و تا حد امکان در معرض دید قرار دهید. (به بخش مربوط به اعتبارنامه‌های مطبوعاتی در فصل ۱ رجوع کنید.) از برخورد با مسئولین بپرهیزید؛ در چنین مواقعی، داشتن ارتباط با مقامات ارشد مجری قانون مفید است. (به بخش آمادگی عمومی در فصل ۵ مراجعه کنید.) و از تماس با اجسامی که بالقوه مدارک جرم به شمار می‌آیند، خودداری نمایید؛ هیچ جسمی را از صحنه جنایت خارج نکنید.

شاهدان و بازماندگان
روایت‌های
شاهدان و بازماندگان
حوادث خشونت‌بار ممکن
است دچار آسیب‌های
روانی شوند. درک کنید
که پرسش در مورد
صحنه یک جنایت ممکن
است بهترین سوال یا تنها
فرصت پرسیدن نباشد.

شاهدان و بازماندگان حوادث خشونت‌بار ممکن است آشفته یا آسیب‌دیده باشند. **مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب‌روانی دارت** در یادداشتی در راهنمای خود با عنوان *تراژدی‌ها و روزنامه‌نگاران*، می‌نویسد "روزنامه‌نگاران همیشه به دنبال نزدیک شدن به بازماندگان هستند، اما آنها باید با حساسیت این کار را انجام دهند، از جمله دانستن اینکه کی و چگونه عقب نشینی کنند". بیشتر از هر چیز دیگری، این به معنای احترام گذاشتن به خواسته‌های بازماندگان در مورد اینکه آیا آنها تمایلی به مصاحبه یا ضبط شدن احساسات‌شان دارند است؛ در واقع، نشان دادن چنین احترامی ممکن است منجر به اجازه دسترسی بیشتر به روزنامه‌نگاران توسط بازماندگان شود. پلیس و مسئولین عملیات امداد و نجات نیز ممکن است دچار آسیب‌های روانی شوند. درک کنید که ممکن است این بهترین یا تنها فرصت برای پرسش از بازماندگان یا مسئولین نباشد.

گزارشات مربوط به ملک خصوصی

برای پیگیری یک گزارش شما حق ورود غیرمجاز به ملک خصوصی را ندارید. روزنامه‌نگاران ممکن است در زمان پوشش دادن راهپیمایی‌ها یا رویدادهای سیاسی اعلان شده عمومی، از دسترسی محدود به محوطه خصوصی برخوردار باشند. از پیش قوانین و مقررات مربوطه را یاد بگیرید.

روزنامه‌نگاران در ایالات متحده و دیگر کشورها نباید بدون رضایت مالک یا ساکن وارد ملک خصوصی شوند، حتی اگر همراه مقامات پلیس که برای رسیدگی به وضعیتی در آن ملک حضور دارند وارد شده باشند. **کمیته گزارشگران آزادی مطبوعات** مستقر در آمریکا در راهنمای عملی خود می‌نویسد "حتی هنگامی که خبرنگاران بدون اینکه از ورودشان جلوگیری شود قادر به ورود شوند، می‌توانند به جرم تعرض دستگیر شوند و صاحبان ملک ممکن است پس از وقوع واقعه از آنها شکایت کرده، به دنبال جبران خسارت برای ورود غیرمجاز یا تجاوز به حریم خصوصی باشند".

در اغلب کشورها، شما حق دسترسی به محوطه خصوصی آزاد برای عموم را دارید، هر چند ممکن است هنوز هم حق ثبت الکترونیکی وقایع، در مقایسه با یادداشت‌برداری ساده، محدود باشد. راهپیمایی‌ها و رویدادهای سیاسی رخ داده در ملک خصوصی، که می‌تواند شامل فضای اجاره‌ای یا فضای باز یک مدرسه دولتی یا سایر امکانات دولتی گردد، اغلب امکان بحث برانگیزی بین مسئولین و روزنامه‌نگاران می‌باشند. دادگاه‌ها اغلب معتقدند که صاحبان خصوصی یا اجاره‌کنندگان فضا (حتی اگر آن فضا دارای مالکیت عمومی مانند یک پارک یا مدرسه باشد) حق عدم اجازه به روزنامه‌نگاران در استفاده از دوربین‌های فیلم‌برداری یا ضبط صدا، و حق درخواست ترک محل از آنها در صورت امتناع را دارند.

در ایالات متحده و کشورهای دیگر، روزنامه‌نگارانی که حاضر به ترک محل نباشند، ممکن است به جرم تعرض دستگیر شوند. ممکن است برخی از روزنامه‌نگاران معتقد باشند که به آنها زمان و فرصت کافی برای ترک محل پس از دادن دستور داده نشده است. در سال ۲۰۱۰، تونی هاپفینگر⁵⁷، سردبیر *آلاسکا دیسپچ*⁵⁸ پس از پرسیدن سوالاتی از یک نامزد سنای ایالات متحده، در یک گردهمایی آگهی شده واقع در یک مدرسه دولتی اجاره شده توسط کمپین، توسط یک محافظ خصوصی **بازداشت و به دستانش دستبند زده شد**. پلیس از راه رسید، دستبند را باز کرد، و هاپفینگر، که به جرمی متهم نشد، را آزاد کرد.

⁵⁷ Tony Hopfinger

⁵⁸ Alaska Dispatch

روزنامه‌نگاران باید آماده بوده و هنگام پوشش دادن وقایع در یا نزدیک ملک خصوصی مراقب باشند. توصیه می‌شود که اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود را در همه وقت هنگام گزارش دادن در محوطه خصوصی به طور واضح در معرض دید قرار دهید.

تظاهرات و شورش

روزنامه‌نگاران در حال پوشش تظاهرات و اغتشاشات داخلی خشونت‌آمیز، اغلب از جانب همه طرف‌ها، به طور هم زمان با خطرات قانونی و فیزیکی روبرو می‌شوند. با توجه به **بزه‌های کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران**، حدود ۱۰۰ روزنامه‌نگار در هنگام پوشش دادن تظاهرات خیابانی و سایر اغتشاشات داخلی بین سال‌های ۱۹۹۲ تا ۲۰۱۱ کشته شدند. در سال ۲۰۱۱، نزدیک به ۴۰ درصد از مرگومیرهای کاری مربوط به زمان انجام چنین مأموریت‌هایی بوده است، بالاترین رقمی که کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران تاکنون ثبت کرده است.

آمادگی جسمانی یک امر قابل ملاحظه با اهمیت در پوشش دادن موقعیت‌هایی است که می‌تواند به طور ناگهانی به خشونت منجر شود؛ روزنامه‌نگاران دارای محدودیت تحرک فیزیکی باید از پیش خطرات را بسنجند. توجه داشتن به مکان خود نیز در همه حال ضروری است، و این معمولاً به معنای پیدا کردن یک جایگاه مناسب است که به شما اجازه مشاهده هم معترضان و هم پلیس ضد شورش یا مسئولین دیگر را بدهد، بدون اینکه دست آخر بین دو طرف گیر کرده باشید. در مورد چگونگی پایان یافتن چنین رویدادهایی در گذشته در همان مکان‌های مشابه اطلاع جمع آوری کنید. از پیش نقشه راه خروجی را بر روی کاغذ رسم کنید، و کار کردن با تیم‌های گروهی در هنگام پوشش دادن هر موقعیت بالقوه خشونت‌آمیزی را در ذهن داشته باشید. تیم‌های عکاس و نویسندگان، تیم‌های اپراتور دوربین و اپراتور صدا، و تیم‌های تهیه‌کننده و خبرنگار به روزنامه‌نگاران این امکان را می‌دهند که مراقب یکدیگر باشند.

در بسیاری از کشورها، سازمان‌های خبری تیم‌های امنیتی برای همراهی کردن روزنامه‌نگاران استخدام کرده‌اند. **موج حملات وارده** بر علیه روزنامه‌نگاران در انقلاب ۲۰۱۱ مصر و حوادث پس از آن تأکیدی بر وجود شرایط خشونت‌آمیزی بود که روزنامه‌نگاران می‌توانند در طول ناآرامی‌های داخلی با آن روبرو شوند. روزنامه‌نگاران باید همچنین قوانین و شیوه‌های مربوطه در صورت تقاضای عاملان اجرای قانون یا معترضان مبنی بر بررسی یا مصادره کارت‌های ویدئویی یا مواد ضبط شده دیگر را بیاموزند.

لباس باید با ملاحظه انتخاب شود، از جمله اینکه آیا بهتر است به چشم بیاید یا اینکه محو و هم رنگ سایرین باشد. **فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران** مستقر در بروکسل⁵⁹ در یادداشتی می‌گوید لباس باید گشاد و از پارچه‌های طبیعی دوخته شده باشد، چرا که مواد مصنوعی می‌تواند خیلی سریع‌تر آتش گرفته و بسوزد. کفش مناسب با استحکام قوی و قابل انعطاف، بدون لغزش کف نیز ضروری می‌باشد.

در هنگام پوشش دادن تظاهرات یا شورش، خود را از گزند آسیب دور نگه دارید. از گیر افتادن بین گروه‌های درگیری یا گرفتار شدن در وسط یک جمعیت پرهیز کنید.

سعی کنید خودتان را از گزند آسیب دور نگه دارید. می‌توان یک روزنامه‌نگار را به یک داور در زمین بازی تشبیه کرد: داور برای با دقت تماشا کردن بازی باید به اندازه کافی نزدیک باشد، اما در عین حال باید هر اقدام احتیاطی را در پیش گیرد تا از قاطی شدن در بازی جلوگیری کند. در هنگام پوشش دادن تظاهرات یا شورش، از گیر افتادن بین گروه‌های درگیری یا گرفتار شدن در وسط جمعیت پرهیز کنید. دومینیک بارلاکر⁶⁰، روزنامه‌نگار سوئیسی، در وبسایت پروژه روزنامه‌نگاری کانادایی **جی-سورس**⁶¹ پیشنهاد می‌کند که "در امتداد دو طرف معترضان حرکت کنید." "کسانی که سنگ و امثال آن پرتاب می‌کنند معمولاً این کار را از وسط جمعیت معترضان انجام می‌دهند تا بتوانند دوباره در میان جمعیت گم شوند".

⁵⁹ Brussels

⁶⁰ Dominik Bärocher

⁶¹ J-Source

اینکه آیا اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود را در معرض دید قرار داده یا دور از چشم (اما در دسترس به محض درخواست برای نشان دادن) نگه دارید، یک تصمیم مهم برای گزارشگرانی است که در حال پوشش ناآرامی‌های داخلی هستند. همان‌طوری که بارلاکر در جی-سورس پیشنهاد می‌کند، در برخی شرایط، ممکن است بهتر باشد مانند سایر شهروندان به نظر بیایید و اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود را دور از دید اما در یک جیب لباس سر بسته و به سرعت در دسترس قرار دهید. در هر دو صورت، روزنامه‌نگاران باید از پوشیدن لباس‌هایی مانند یک سربند رنگی یا یک پوشش ضد باد آبی رنگ، که ممکن است باعث تشابه آنها به یک معترض یا عامل اجرای قانون شود، خودداری نمایند. موقعیت‌هایی که اشتباه به جای یک تظاهر کننده قرار بگیرید، می‌تواند خطرناک باشد، همه روزنامه‌نگاران باید اعتبارنامه‌های مطبوعاتی خود را به وضوح در معرض دید قرار دهند. برای خبرنگاران رادیو و تلویزیون، و دیگر روزنامه‌نگارانی که از تجهیزات برای ضبط وقایع استفاده می‌کنند، تقریباً همیشه نشان دادن یک کارت مطبوعاتی روکش‌دار بهترین راه است.

هرگز چیزی که به طرف یک تظاهرات پرتاب شده را بردارید. نه تنها آن چیز می‌تواند یک دستگاه انفجاری یا قابل احتراق دست‌ساز باشد، بلکه انجام چنین کاری ممکن است این فرض را برای پلیس پیش آورد که شما یک معترض هستید.

در نظر داشته باشید که در هنگام پوشش دادن یک اعتراض یا رویداد مشابه چه چیزی را همراه خود داشته باشید. بارلاکر پیشنهاد می‌کند که یک کوله پشتی با "حداقل یک بند برای دورتا دور سینه و ... دیگری برای دور کمر" به منظور نگه داشتن شما از "تکان خوردن‌ها و ایجاد موانع حرکتی، به ویژه در هنگام دویدن، داشته باشید". هر چیزی در داخل کوله پشتی باید قابل استفاده یا مصرف باشد؛ اقلام قابل حمل می‌توانند شامل بطری آب (ترجیحاً در جیب باز کناری)، یک کوله، و یک جعبه کوچک کمک‌های اولیه باشند. با این وجود، آگاه باشید حمل کوله پشتی، که تظاهر کنندگان اغلب با خود به همراه دارند، می‌تواند منجر به اشتباه گرفتن شما به جای یک معترض توسط عاملین اجرای قانون شود.

بر اساس نظر **فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران** همراه داشتن لیمو ترش، لیموی زرد، یا دیگر مرکبات می‌تواند ایده خوبی باشد. این میوه را می‌توان بر روی محل آسیب‌دیده پوست فشرده تا به خنثی سازی مواد محرک شیمیایی کمک کند. یک حوله مرطوب می‌تواند از صورت شما در برابر اثرات عواملی مانند گاز اشک آور یا کوکتل مولوتف محافظت نماید. یک ماسک ضد گاز، عینک شنا، یا عینک‌های صنعتی محافظ چشم نیز می‌توانند فرد را در برابر گاز اشک آور و اسپری فلفل محافظت کنند. (اگر فکر می‌کنید که ممکن است از گاز اشک‌آور یا اسپری فلفل استفاده شود، از در چشم گذاشتن لنز دوری **نمایید**.) جلیقه‌های سبک وزن زره بدن که برای جلوگیری از ضربه چاقو یا گلوله‌های لاستیکی طراحی شده، همراه با کلاه‌های آهنی، ممکن است در شرایط به ویژه کنترل نشده پیشنهاد شود. فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران توصیه می‌کند که فیلم‌برداران و عکاسان کارتریج‌ها یا کارت حافظه‌های "بدلی" همراه خود داشته باشند تا در صورت درخواست به جای واقعی آن را جازده و تحویل دهند.

روزنامه‌نگاران باید از دستورات ماموران اجرای قانون اطاعت کنند، هر چند مسئولین گاهی اوقات روزنامه‌نگاران را در ابتدا بدون دادن دستور دستگیر می‌کنند. در سال ۲۰۰۸، دست کم چهار روزنامه‌نگار **در حال پوشش دادن تظاهرات** مربوط به همایش ملی جمهوری خواهان⁶² در سنت پل، مینه سوتا، در میان صدها نفر دیگر دستگیر شدند. در حالی که پلیس اقدام به احاطه کردن معترضان و روزنامه‌نگاران در حال پوشش گزارش‌شان در یک پارکینگ محصور نمود، این روزنامه‌نگاران را بدون هیچ هشدار بازداشت کرد. چند روز بعد، پلیس ده‌ها تن از روزنامه‌نگاران به همراه صدها تن از معترضان را پس از **بستن مسیر عبور و مرور** در یک معبر هوایی بزرگراه دستگیر کرد.

اگر دستگیر شدید، آرامش خود را حفظ کنید. اگر تصمیم گرفتید که به مامور پلیس دستگیرکننده اعتراض کنید، ممکن است این کار باعث بدتر شدن وضعیت شما گردد. اگر به هر حال اعتراض کردید، در حین اینکه توضیح می‌دهید شما یک روزنامه‌نگار بوده و اخبار را پوشش می‌دهید، تمام تلاش خود را برای حفظ رفتار حرفه‌ای‌تان به کار گیرید. (هر گونه احساسی که شما ممکن است برای هر شخصیتی در محل داشته باشید اهمیتی ندارد؛ آنچه همیشه اهمیت دارد این است که یک روزنامه‌نگار باید در محل نه مانند یک شرکت‌کننده بلکه به عنوان یک ناظر عمل کند.) اگر تصمیم مسئولین همچنان بر بازداشت شما بود، از دستورات پیروی کنید و منتظر فرصتی برای رسیدگی به پرونده شما در آرامش توسط یک مسئول ناظر باشید.

⁶² Republican National Convention

۷. بلایای طبیعی

زلزله، طوفان گرمسیری، گردباد، سیل، سونامی، طوفان موسمی، بادهای موسمی، آتشفشان، آتش‌سوزی، بهمن، و رانش زمین همگی می‌توانند با اخطار کم یا هیچ هشدار فاجعه بیافرینند. از کارافتادگی ارتباطات، حمل و نقل و برق را باید پیش‌بینی کرد. توانایی گزارش دادن یا انتشار اطلاعات نیز ممکن است مختل شود.

ایجاد امکانات اضافی برای حفظ ارتباط با همکاران ضروری است. به عنوان مثال، برای زمانی که برج‌های تلفن همراه محلی قطع باشد، ممکن است بی‌سیم لازم باشد. اتاق‌های خبر باید با تهیه یک طرح احتمالی دقیق، پیشاپیش برای رخداد بلایای طبیعی احتمالی در اطراف خود آماده باشند. روزنامه‌نگاران تعیین شده برای پوشش دادن بلایای طبیعی در خارج از کشور یا دور از اتاق خبر خود باید پروتکل‌های ایمنی منطقه را پیش از عزیمت بررسی کنند.

مخاطرات روزنامه‌نگاران آزاد

روزنامه‌نگاران آزاد باید
پیش از رفتن به یک
صحنه حادثه، یک
ارزیابی خطر، شامل
شناسایی خطرات بالقوه،
تهیه جزئیات برنامه نحوه
موثر برقراری ارتباط با
سردبیران و دیگران، و
ترسیم چندین مسیر بالقوه
خروجی تدوین نمایند.

یک فاجعه طبیعی ناگهانی می‌تواند فرصت‌های آنی برای روزنامه‌نگاران آزاد ایجاد کند. اما آنها باید بدانند که ممکن است مجبور به دست و پنجه نرم کردن با خطرات و قبول عواقب احتمالی آن با مسئولیت خودشان باشند. به روزنامه‌نگاران آزاد توصیه می‌گردد که برای کسب اطمینان از علاقه سازمان به گزارش‌های احتمالی از پیش با سردبیران در تماس بوده و از میزان حمایت سازمانی فراهم شده توسط یک سازمان خبری آگاه شوند.

روزنامه‌نگاران آزاد پیش از رفتن به محل وقوع حادثه، باید یک ارزیابی خطر انجام دهند، که در آن خطرات بالقوه را شناسایی، جزئیات برنامه نحوه برقراری ارتباط با سردبیران و دیگران را تشریح، و چندین مسیر بالقوه خروجی را ترسیم نمایند. (به فصل ۲ ارزیابی خطر و واکنش در برابر آن نگاه کنید.) همچنین روزنامه‌نگاران آزاد باید در نظر داشته باشند که ممکن است از چه سطحی از بیمه درمانی، از کارافتادگی، و عمر برخوردار باشند، و اینکه آیا بیمه آنها مشمول بلایای طبیعی که اغلب در زبان بیمه‌نامه از آن به عنوان "بلایای الهی" نام برده می‌شود هست یا نه. (به بخش پوشش بیمه درمانی در فصل ۱ رجوع کنید.)

برنامه‌ریزی در اتاق خبر

مدیران اتاق‌های خبر در مناطق مستعد حوادث طوفان یا سیل، باید پیش از شروع هر فصل نامتعادل یک طرح دقیق مقابله با فاجعه آماده و به‌روز رسانی کنند. در مناطقی که چنین رویدادهایی نادر است، سردبیران باید هر ساله برنامه‌های اضطراری خود را در همان زمان مشخص به‌روز رسانی نمایند. طرح کامل شده مقابله با فاجعه باید به صورت کاغذی چاپ گردد (در زمان رخداد یک فاجعه، ممکن است رایانه، اینترنت، و برق قطع باشد) و توسط تمام کارکنان مرور شود. همه کارکنان باید از مسئولیت‌های خود و نقشی که از آنها انتظار می‌رود، آگاه باشند. همه باید از طرح مقابله با فاجعه یک کپی کاغذی داشته و محل نگهداری اقلام و مواد اضطراری را بدانند.

بر اساس *راهنمای گزارش‌گری فاجعه و بحران مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران*، در طرح مقابله با فاجعه باید شماره تلفن‌های ثابت، شماره تلفن‌های همراه، و آدرس محل کار و ایمیل شخصی همه کارکنان اتاق خبر و پیمانکاران، همراه با اطلاعات تماس نزدیکان آنها قید شود. این طرح باید شامل نقشه‌ای با علامت‌گذاری واضح آدرس منزل افراد، شناسایی اشخاص دارای گواهی‌نامه سی‌پی‌آر (احیاء قلبی-ریوی) یا دیگر گواهی‌نامه‌های کمک‌های اولیه فوری، و افراد دارای یک خودروی دو دیفرانسیل باشد. در مناطق فاجعه خیز، مدیران باید نسبت به گذراندن آموزش عمومی کمک‌های اولیه توسط چندین تن از کارکنان اطمینان حاصل کنند. (برای امنیت کارکنان، این طرح نباید منتشر شده یا در یک محل عمومی به اطلاع همگان برسد.)

اطلاعات تماس مسئولین دولتی و همچنین پرسنل اورژانس محلی را برای استفاده در اتاق گردآوری خبر و ایمنی اتاق خبر مشمول این طرح کنید. این اطلاعات تماس باید شامل شماره تماس سازمان‌های امدادسانی اضطراری در سطح ملی، منطقه‌ای، و محلی همراه با شماره تماس‌های کارشناسان مستقل باشد. دستورالعمل‌های اداره کردن اتاق خبر در یک شرایط اضطراری را در طرح بگنجانید. اگر فقط تعداد محدودی از کارکنان اتاق خبر می‌توانند در مواقع اضطراری در اتاق خبر حضور داشته باشند، آنها باید قادر به انتشار یا پخش گزارش باشند. مدیران باید کارکنان را آماده کنند که در صورت لزوم این وظایف را به عهده بگیرند.

حمل و نقل و تجهیزات

همه انواع روزنامه‌نگاران باید در مورد تجهیزات یا سایر احتیاجاتی که بایستی در مواقع قطع برق یا اختلالات دیگر به طور امن نگهداری شوند، تحقیق کنند. ژنراتورها، چراغ‌های اضطراری، باتری‌ها، بی‌سیم‌ها یا باتری‌های اضافی، دستگاه‌های موقعیت یاب جی‌پی‌اس، جعبه‌های کمک‌های اولیه، و تجهیزات کمک‌های اولیه اضافی باید بخشی از موارد نگهداری شده باشند. مواد غذایی بسته بندی شده یا قوطی‌های کنسرو، بطری‌های آب آشامیدنی، تختخواب‌های تاشو، و پتو نیز ممکن است در مناطق فاجعه خیز مورد نیاز باشند.

وسایل نقلیه مطبوعات باید با تجهیزات اضطراری، از جمله یک جعبه کمک‌های اولیه، شعله‌های علامت دهنده در جاده، و پتو مجهز شده باشند. مدیران باید در مورد محل تهیه اجاره اضطراری وسایل نقلیه، ابزار ارتباطی، ژنراتورها، و تجهیزات دیگر تحقیق کرده و اطلاعات آنها را به همراه جزئیات تماس در طرح مقابله با فاجعه وارد کنند. طبق نظر مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران، مدیران باید نسبت به عقد قراردادهای آماده باش فوری با ارائه دهندگان خدمات حمل و نقل محلی توجه داشته باشند. مدیران همچنین باید در مورد چگونگی به دست آوردن سوخت ذخیره برای یک موقعیت اضطراری آگاهی داشته باشند.

نقشه‌های کاغذی بزرگ دارای علامتگذاری موقعیت مکانی بیمارستان‌ها؛ درمانگاه‌های اورژانسی، از جمله درمانگاه‌های کودکان؛ پناهگاه‌ها؛ مراکز حمل و نقل؛ مدارس؛ و سایر ساختمان‌های دیگری که می‌توانند به عنوان پناهگاه مورد استفاده خانواده‌ها یا پناهندگان در زمان یک بحران قرار گیرند، باید در اتاق خبر نگهداری شوند. نقشه‌های طبیعی توپوگرافی باید در دسترس باشد تا به شناسایی خطراتی مانند مناطق کم ارتفاع که در آن جاری شدن سیل محتمل است، کمک کند.

از داده‌های دیجیتالی اتاق خبر باید نسخه پشتیبانی تهیه کرده و حداقل روی یک سرور در جایی دیگر ذخیره شوند. از اطلاعات کاغذی مهم باید نسخه کپی تهیه و در بیرون از محل نگهداری شوند.

ایمنی میدان کار

از قرار دادن خود در معرض خطر دوری کنید. با انجام چنین کاری شما تنها باری را بر دوش همکاران و تیم‌های اضطراری می‌گذارید. روزنامه‌نگاران باید هنگام پوشش فاجعه به صورت حداقل دو تیم ترجیحا سه نفره با هم کار کنند؛ یکی از اعضای تیم باید یک جعبه کمک‌های اولیه کوچک را حمل نماید. ابزارآلات ضد آب به محض نیاز باید سریع قابل دسترس و استفاده باشد. اطلاعات تماس خود شامل گروه خونی و آلرژی‌هایتان، ترجیحا به صورت یک کارت روکش‌دار و احتمالا آویخته به گردن، همراه خود داشته باشید.

خبرنگاران و سردبیران باید به طور یکسان وضعیت جاده‌ها و دیگر شرایط سفر را نظارت کرده و تا حد امکان همدیگر را از تغییر شرایط مطلع سازند. مسیرهای تخلیه افراد باید در صورت نیاز روی نقشه ترسیم و به‌روز رسانی شوند. بهترین مسیر ورود به یک منطقه ممکن است بهترین مسیر خروج از منطقه نباشد. مسیرهای چندگانه و ممکن سفر باید همیشه برنامه‌ریزی شده باشد. بلاپای طبیعی می‌تواند سرچشمه مشکلات دیگری، از نشت گازهای سمی گرفته تا بیماری‌های قابل انتقال از راه آب، باشد.

نسبت به شرایط اطراف خود در همه وقت آگاه باشید. یکی از اعضای تیم باید مراقب هر گونه تغییر در شرایط بوده و وظیفه حفظ و به‌روز رسانی استراتژی‌های خروج از فاجعه را بر عهده گیرد. لوله‌های آب می‌توانند بالا بیایند، تیرهای برق

می‌توانند سقوط کنند، لوله‌های گاز می‌توانند منفجر شوند، آتش‌سوزی می‌تواند گسترش یابد، و جنایتکاران می‌توانند برخورد کنند. همان‌طور که **فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران** توصیه می‌کند، اعضای تیم همچنین ممکن است مایل به حمل سوت برای مواقع جدا شدن از همدیگر باشند. ممکن است در هنگام رخ دادن غارت و چپاول و دیگر جنایات در طی مدت فاجعه طبیعی، سفر با همراهان امنیتی خصوصی توصیه گردد.

روزنامه‌نگارانی که به مناطق فاجعه زده در خارج از کشور یا به یک منطقه خطرناک در فاصله‌ای دور از اتاق خبر مسافرت می‌کنند، باید خود را با یک دستگاه موقعیت یاب مکانی (جی‌پی‌اس)، یک تلفن همراه ماهواره‌ای، و یک رادیوی موج کوتاه برای گوش کردن به برنامه‌های بین‌المللی در صورت قطع رادیو و تلویزیون محلی مجهز کنند. از داشتن میزان کافی آب، غذا، و باتری (یا دیگر منابع ذخیره برقی برای برقراری ارتباط) در محل اطمینان حاصل کنید.

۸. خطرات بهداشتی بیماری‌های همه‌گیر و جمعی

شیوع **ویروس ابولا**⁶³ در آفریقای مرکزی، سندرم حاد تنفسی، یا کرونا ویروس **سارس**⁶⁴، در آسیا، **ویروس آنفلوآنزای خوکی**⁶⁵ در مناطق گرمسیری و سایر مناطق جهان، و **وبا** در هائیتی همه نمونه‌هایی از بیماری‌های همه‌گیری که به شدت رسانه‌های خبری را به چالش کشانده است هستند. رویدادهای مشمول **تروریسم بیولوژیکی**⁶⁶ و همچنین **فوریت‌های شیمیایی** و **رادیواکتیوی** مجموعه‌ای دیگری از خطرات را برای خبرنگاران و روزنامه‌نگاران عکاسی که آنها را پوشش می‌دهند، به وجود می‌آورند. همان‌طور که در فصل ۷ توضیح داده شد، روزنامه‌نگاران آزاد باید بدانند که آنها ممکن است خودشان به تنهایی مجبور به مقابله با خطرات و پذیرش عواقب آن باشند. روزنامه‌نگاران آزاد مایل به پوشش دادن یک بیماری همه‌گیر یا خطرات جمعی، بهتر است از پیش با سردبیران در تماس بوده تا از علاقه سازمان به داستان‌های احتمالی مطمئن شده، و از میزان حمایت تشکیلاتی یک سازمان خبری مطلع گردند.

آمادگی عمومی

هر روزنامه‌نگاری که قصد پوشش دادن بیماری‌های همه‌گیر یا یک وضعیت اضطراری بهداشتی ساخته بشر داشته باشد، باید از سلامت خوبی برخوردار بوده، دارای سیستم ایمنی بدنی که به راحتی تسلیم بیماری نشود، و سابقه هیچ نوع بیماری، که وی را مستعد بیمار شدن کند، نداشته باشد.

پیش از مسافرت به یک منطقه که در آن بیماری شیوع یافته است، از توصیه‌های **راهنمای مسافرت بین‌المللی و سلامت** سازمان بهداشت جهانی همراه با انتشارات این سازمان برای هر منطقه خاص، همچنین **مجله‌های بیماری‌های عفونی نوظهور** از انتشارات مراکز کنترل و پیشگیری بیماری ایالات متحده بهره ببرید. سازمان بهداشت جهانی برای **بیماری‌های خاص** دستورالعمل‌هایی فراهم نموده، ریشه علمی هر بیماری را توضیح داده و تدابیر و اقدامات لازم برای جلوگیری از سرایت بیماری را ارائه کرده است. در سال ۲۰۰۵، این سازمان یک راهنمای روزنامه‌نگاران در مورد **آنفلوآنزای همه‌گیر** منتشر کرد. بولتن‌های سلامتی، به‌روز رسانی منطقه‌ای، و محدودیت‌های مسافرتی در **وبسایت** این سازمان بین‌المللی به **زبان‌های** مختلف قابل دسترس می‌باشد.

سازمان بهداشت جهانی و مراکز کنترل و پیشگیری بیماری ایالات متحده هر کدام در مورد فوریت‌های بیولوژیکی، شیمیایی، و رادیواکتیو اطلاعات فراهم می‌کنند. برای کسب هر گونه اطلاعات به‌روز شده باید به طور مرتب به این دو منبع و دیگر منابع مراجعه شود. هر دو وبسایت برای کمک به در جریان قرار دادن روزنامه‌نگاران از آخرین تحولات رخ داده پادکست‌ها⁶⁷، فیدهای آر اس اس⁶⁸، و دیگر اطلاعات به‌روز را فراهم می‌کنند.

قبل از عزیمت، با یک متخصص بهداشت و درمان مشورت کنید. واکسن‌های توصیه شده را تزریق نموده و زمان کافی برای تأثیرگذاری آنها روی بدن‌تان اختصاص دهید. (به بخش مراقبت‌های پزشکی و واکسیناسیون در فصل ۱ رجوع کنید.) از به‌روز بودن جعبه پزشکی‌تان با ابزار و داروهای خاص متناسب با خطراتی که شما در یک مأموریت با آن روبرو خواهید شد، اطمینان حاصل کنید. (به پیوست الف فهرست نیازها نگاه کنید.) تا حد مجاز دارو همراه خود ببرید، چرا که ممکن است در محل با کمبود دارو مواجه شوید.

همچنین بیمه درمانی خود را به منظور آگاهی از پوشش هزینه درمان و دیگر هزینه‌های احتمالی که ممکن است در صورت بیماری متحمل شوید، از جمله هزینه‌های انتقال اورژانسی فرد مصدوم، بررسی کنید. ممکن است به روزنامه‌نگاران و سایرین در صورت مبتلا شدن به بیماری، اجازه خروج از یک منطقه شیوع بیماری داده نشود. این مسئله می‌تواند شما را

⁶³ Ebola virus

⁶⁴ SARS coronavirus

⁶⁵ H1N1

⁶⁶ bioterrorism. نوعی از تروریسم شامل انتشار عمدی عوامل بیولوژیکی مانند باکتری‌ها، ویروس‌ها یا سموم هستند. (توضیحات از مترجم است.)

⁶⁷ podcast

⁶⁸ RSS (Rich Site Summary)

در معرض آسیب بیشتر جسمی و روانی قرار دهد. در ذهن داشته باشید که هر گونه وضعیت اضطراری جدی در سلامتی شما، می‌تواند سبب ناکارآمدی امکانات بهداشتی محلی گردد، بنابراین برنامه‌های جایگزین آماده کنید.

محافظت از خود

روزنامه‌نگاران باید همیشه ایمنی خود را در اولویت قرار دهند. هیچ گزارشی ارزش جان شما را ندارد، و اگر کشته شوید یا به دلیل در معرض مرض قرار گرفتن بیمار گردید، شما به جای سرمایه بودن، باری بر دوش دیگران خواهید بود.

حتی با داشتن سلامتی مناسب و واکسیناسیون هیچ تضمینی برای جلوگیری از بیماری وجود ندارد. بر اساس توصیه راهنمای **مسافرت بین‌المللی و سلامت** سازمان بهداشت جهانی که سالانه به‌روز می‌شود، دستان خود را مرتباً و بلافاصله پس از قرار گرفتن در معرض هر نوع تماس احتمالی بشویید. در چنین شرایطی، ضدعفونی‌کننده دست همراه خود داشته باشید. از خوردن غذا و آشامیدن آب بالقوه آلوده خودداری نمایید. از هر گونه تماس احتمالی با مایعات بدن، پوست، غشاء مخاطی، و زباله‌های پزشکی مرتبط اجتناب کنید.

در مورد چگونگی انتقال بیماری مورد سوال مطالعه نمایید، و سپس اقدامات پیشگیرانه مناسب را انجام دهید. سازمان بهداشت جهانی هفت روش پخش بیماری را نام برده است: از طریق آب و غذا، حامل مانند پشه‌ها، حیوانات آلوده، خاک، هوا، و تماس جنسی یا تماس با خون و مایعات بدن. اقدامات پیشگیرانه شامل خوابیدن زیر پشه بند، اجتناب از تماس جنسی، و در صورت امکان، دوری از ازدحام جمعیت و فضاهای محدود است.

نحوه چگونگی پخش خطرات جمعی خاص را یاد بگیرید. مطابق نظر **مراکز کنترل و پیشگیری بیماری ایالات متحده، تروریسم بیولوژیکی** و سایر خطرات بیولوژیکی می‌تواند شامل **سیاه زخم، مسمومیت غذایی حاد، تب مالت، طاعون، آبله، تولارمی (تب خرگوش)، و تب‌های خونریزی دهنده ویروسی** باشد. روش پخش، علائم، پیشگیری، و درمان هر عامل بیولوژیکی متمایز است. **عوامل شیمیایی** دیگری وجود دارند که می‌توانند منشأ نظامی، صنعتی، یا طبیعی داشته باشند. به طور مشابه، هر عامل شیمیایی از راه‌های متفاوتی پخش شده و برای محافظت و درمان نیاز به فرم خاص خود دارد. مراکز کنترل و پیشگیری بیماری ایالات متحده و وزارت بهداشت و خدمات انسانی ایالات متحده در مورد **فوریت‌های رادیو اکتیو**، از جمله اثرات **بمب کثیف، انفجار هسته‌ای، حوادث راکتور هسته‌ای، و تصادفات حمل و نقل** اطلاعات ارائه می‌کنند. قرار گرفتن در معرض اشعه‌های رادیو اکتیو می‌تواند عوارض کوتاه مدت و بلند مدت به همراه داشته باشد، از جمله برخی **عوارض** که ممکن است سال‌ها بعد بروز پیدا کند.

علم یک مرض یا خطر جمعی را بیاموزید.
اقدامات احتیاطی را انجام دهید، با عادات خود سازگاری پیدا کنید، و ابزار حفاظتی را به دست آورید. با این حال، برخی شرایط ممکن است بیش از حد خطرناک باشند.

علم مربوط به هر خطر بیولوژیکی، شیمیایی، یا رادیو اکتیوی را بیاموزید. "در یک موقعیت اضطراری رادیو اکتیوی، می‌توانید از فاصله، زمان، و سپر به عنوان عوامل حفاظتی استفاده کنید،" سردبیران نیویورک تایمز در مستند ۲۰۱۱ تهیه شده برای خبرنگاران خود نوشتند: "فاصله به معنی قرار نگرفتن بیش از حد نزدیک به نشت مواد رادیو اکتیو یا دیگر منابع اشعه‌زاست. زمان بدان مفهوم است که اگر در منطقه‌ای هستید که دزیمتر شما وجود اشعه رادیو اکتیو را نشان می‌دهد، طولانی‌تر از مدتی که مجبور به ماندن هستید در آنجا نمانید. همچنین در برخی شرایط، ممکن است با پناه بردن به ساختمان بتنی یا آجری از خود محافظت کنید."

خطر ممکن است غیر محسوس باشد. "دستگاه سنجش مواد رادیواکتی در حال بالا رفتن است، اما شما چیزی را احساس نمی‌کنید،" تنسو جیمبو⁶⁹، روزنامه‌نگار ژاپنی و بنیانگذار وبسایت **ویئو نیوز**⁷⁰، در سال ۲۰۱۱ پس از اینکه وی با یک شمارشگر گایگر⁷¹ به منطقه قرنطینه شده هسته‌ای ژاپن در نزدیکی راکتور آسیب‌دیده در فوکوشیما سفر کرد، به **شبکه سی‌ان‌ان گفت**: "شما هیچ بویی را احساس نمی‌کنید، شما هیچ گرمایی را احساس نمی‌کنید، شما هیچ چیزی را احساس نمی‌کنید. و این در واقع ترسناکترین بخش کل سفر است."

⁶⁹ Tetsuo Jimbo

احتیاط شدید در هر موردی لازم است. روزنامه‌نگاران و سایرین باید خیلی راحت از پیش تشخیص دهند که مادامی که تهدید همچنان ادامه داشته باشد، رخی از سناریوها برای پوشش دادن بیش از حد خطرناک هستند. روزنامه‌نگاران باید درباره تهدید خاص و طول مدت احتمالی عامل تهدید، و همچنین در مورد تمام تدابیر یا تجهیزات حفاظتی که ممکن است مورد نیاز باشند، تحقیق کنند. لیست تجهیزات پیشنهادی در موارد شدید گسترده‌تر است. پادزهرهای مقابله با عوامل خطرناک را باید فقط از طریق متخصصان پزشکی واجد شرایط به دست آورید، چون این پادزهرها مصرف محدود و خاص داشته و ریسکهای قابل ملاحظه ای دارند.

برای درخواست نمودن از کارفرما یا سازمان خبری ذیربط خود جهت خرید ابزارآلات حفاظتی تردید نکنید. در همین حال، آگاه باشید که حتی بهترین تدابیر و آخرین نوع تجهیزات پیشرفته ممکن است در موقعیت‌های حاد بی‌تاثیر باشند.

⁷⁰ Videonews

⁷¹ نوعی شمارشگر ذرات بنیادی که توانایی شناسایی ذرات باردار را دارد. معمولاً از این نوع شمارشگر برای سنجش آلودگی‌های رادیواکتیو نیز به کار می‌برند. (توضیحات از مترجم است.)

۹. خطرات پایدار

بسیاری از خطرات توصیف شده در این راهنما مختص به یک مأموریت خاص می‌باشد. اما روزنامه‌نگاران منتقد شاغل در محیط‌های سرکوبگر یا خصمانه اغلب با آزار و اذیت دائمی و تهدید همیشگی روبرو هستند. به گروه‌هایی که بیشترین مسئولیت **کشتن روزنامه‌نگاران** در سراسر جهان در دهه‌های اخیر را بر عهده داشته‌اند، توجه کنید. با توجه به پژوهش‌های کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، گروه‌های ضد دولتی، از جمله تروریست‌ها، مسئول حدود یک سوم از تمام قتل‌های روزنامه‌نگاران بوده‌اند. اما مقامات دولتی و گروه‌های وابسته به دولت از جمله شبه‌نظامیان هم مسئول قتل روزنامه‌نگاران در حدود رقی به همین نسبت بوده‌اند. روزنامه‌نگاران برخی از کشورها نمی‌دانند به چه کسانی می‌توانند اعتماد کنند.

امنیت شخصی

آگاه بودن از محیط اطراف خود به هنگام رویارویی با خطر حمله یا ربوده شدن ضروری است. شیوه‌های ایمنی عملی بایستی شامل تغییر دادن مسیرهای رفت و آمد، تغییر دادن در امور روزمره، و قفل کردن و زنگ خطر داشتن ساختمان منزل و دفتر اداره باشد. همچنین این ممکن است شامل امن نگه داشتن وسایل نقلیه خود در یک گاراژ قفل شده، به طور منظم و ارسی کردن وسایل نقلیه برای مشاهده هر نوع مواد منفجره، و بررسی نامه‌های خود برای کشف هر نوع مواد قابل انفجار نیز باشد. اگر شما با چنین وضعیتی روبرو شدید، باید فوراً از کارشناسان امنیتی درخواست یاری نمایید. (لیست شماری از سازمان‌های امنیتی در پیوست ب آموزش امنیت آورده شده است.) در برخی کشورها، روزنامه‌نگاران شاغل در معرض خطر پوشیدن زره بدن، مسافرت با محافظان مسلح، و قرار دادن دوربین‌های نظارت و همچنین گماشتن محافظ در خارج از منزل و دفتر خود را انتخاب کرده‌اند. برای گرفتن چنین تصمیماتی نیز، روزنامه‌نگاران باید با کارشناسان امنیتی مشورت کنند.

دولت‌های کشورهایی از کلمبیا گرفته تا بالکان دارای برنامه‌های رسمی هستند که در آن محافظان مسلحی را برای همراهی روزنامه‌نگاران در معرض خطر به کار می‌گیرند. در کلمبیا، به ویژه، تیم‌هایی از محافظان مسلح دولتی همراه با یک راننده و خودرو زرهی برای روزنامه‌نگاران مورد حمله یا تهدید واقع شده اختصاص یافته است. با وجود امکان دست و پا گیر بودن انجام تمهیدات، روزنامه‌نگاران تهدید شده یا در مرحله گذر از تهدید اغلب احساس می‌کنند که محافظت نمودن از خود و جلوگیری کردن از حملات آینده ضروری است. استخدام محافظان خصوصی، در صورت سنگین نبودن هزینه‌های آن، ممکن است گزینه دیگری باشد.

امنیت خانواده

ممکن است هیچ ترسی بالاتر از این باور که اعضای خانواده شما در معرض خطر هستند، وجود نداشته باشد. رفتار گذشته متخاصمان می‌تواند به طور خاص راهنمای شما برای ارزیابی کردن خطر احتمالی برای خانواده شما باشد. اعضای خانواده معترضان در گواتمالا در اواخر دهه ۱۹۷۰ و اوایل دهه ۱۹۸۰، مانند معترضان در عراق در دوران حکومت صدام حسین مرتب مورد هدف قرار می‌گرفتند. چنین زمینه تاریخی می‌تواند بینشی را نسبت به شرایط معاصر فراهم کند. روزنامه‌نگاران ممکن است همچنین مایل به مشورت با کارشناسان امنیتی محلی، همکاران، مدافعان حقوق بشر، و دیپلمات‌ها باشند.

مراقب مطالب شخصی ارسال شده توسط شما یا خانواده‌تان به فیس‌بوک یا سایر سایت‌های رسانه‌های اجتماعی باشید. افراد مایل به ترساندن شما به احتمال زیاد به دنبال پیدا کردن هر چیز منتشر شده‌ای به صورت آنلاین نه تنها در مورد شما بلکه در مورد خانواده شما نیز هستند. برای مثال، هیچ گونه اطلاعاتی را درباره برنامه روزانه یا برنامه‌ریزی تعطیلات خانواده خود به اشتراک نگذارید. در انتشار کردن عکس‌ها مواظب باشید.

از مطالب ارسال شده توسط خانواده‌تان به سایت‌های رسانه‌های اجتماعی آگاه باشید. هیچ گونه اطلاعاتی را در مورد برنامه روزانه یا برنامه‌ریزی تعطیلات خانواده خود به اشتراک نگذارید. در انتشار کردن عکس‌ها مواظب باشید.

عکس‌ها یا افشای اطلاعات باشید در غیر این صورت عمومی خواهند شد. شما ممکن است از خانواده خود بخواهید که برخی از اطلاعات را از صفحات شبکه اجتماعی خود حذف کرده یا امنیت تنظیمات حریم خصوصی را بالا ببرند.

برخی از کارشناسان پیشنهاد می‌کنند که جزییات حساس کاری خود را با اعضای خانواده خود در میان نگذارید. این منطق وجود دارد که اگر اعضای خانواده در جریان کار تحقیقی شما نباشند، مورد هدف مهاجمان برای کسب اطلاعات اجباری قرار نمی‌گیرند. با این وجود، هنوز هم اعضای خانواده شما می‌توانند به عنوان وسیله‌ای برای تهدید و وحشت شدید شما و منصرف کردن‌تان از دنبال کردن یک گزارش حساس مورد هدف قرار بگیرند. ممکن است مراقبت‌های ویژه‌ای جهت کسب اطمینان از این که کودکان‌تان همواره تحت نظر و هستند و کسی در تمام اوقات همراه آنها هست توصیه می‌گردد.

شما ممکن است مایل باشید برای مدتی مأموریت خود را تغییر دهید. تدابیر شدید بیشتر شامل جابجایی موقت یا دائم اعضای خانواده خود می‌باشد. روزنامه‌نگاران ممکن است بخواهند با کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران یا دیگر سازمان‌های بین‌المللی، که ممکن است توانایی یاری رساندن به آنها را داشته باشند، تماس بگیرند.

نظارت

نظارت در اشکال مختلفی صورت می‌گیرد، از تاکتیک‌های قدیمی تعقیب کردن سایه به سایه روزنامه‌نگاران در خیابان تا روش‌های الکترونیکی رهگیری داده بدون بر جای گذاشتن هیچ رد پایی. **روش اول** اغلب توسط رژیم‌های سرکوبگر با منابع محدود، از جمله کشور اریتره در شاخ آفریقا، مورد استفاده قرار می‌گیرد. **روش دوم** با کارایی مهار و دلسرد کردن روزنامه‌نگاران در کشورهای با عملیات اطلاعاتی کاملاً مجهز، از قبیل چین، به کار گرفته می‌شود. تقریباً در طول کل دهه گذشته، سرویس **اطلاعاتی کلمبیا** به طور غیرقانونی ایمیل‌ها را رهگیری، مکالمات تلفنی را شنود، و بسیاری از برجسته‌ترین خبرنگاران کشور را نظارت می‌کرده است. در تونس، در طول دوره رژیم زین العابدین بن علی⁷²، به منظور ارباب و جمع‌آوری اطلاعات، روزنامه‌نگاران منتقد تحت **نظارت دائم** قرار داشتند.

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران مواردی از نظارت فیزیکی یا الکترونیکی در بسیاری از کشورهای دیگر، از جمله **افغانستان، انگولا، بنگلادش، بلاروس، بوسنی و هرزگوین، بولیوی، برمه، کوبا، گینه استوایی، ایران، پاکستان، رواندا، روسیه، سریلانکا، سودان، سوریه، تایلند، ترکمنستان، اوکراین، ازبکستان، ویتنام، یمن**، و **زیمبابوه** را مستند کرده است. در ایالات متحده، یک تحلیلگر سابق آژانس امنیت ملی ایالات متحده به شبکه ام‌اس‌ان‌بی‌سی⁷³ اظهار داشت که سازمان جاسوسی آمریکا به **صورت الکترونیکی مکالمات تلفنی** روزنامه‌نگاران را در سال‌های دهه ۲۰۰۰ شنود می‌کرده است.

نظارت فیزیکی بر افراد روزنامه‌نگار اغلب با حملات خشونت‌آمیز همراه است. مقامات وزارت کشور در اوکراین اذعان کردند که جاسوسان آنها جورجی گنگادزه⁷⁴، روزنامه‌نگار، را مدتی پیش از ربوده شدن و کشته شدنش در یک توطئه دولتی سال ۲۰۰۰، **زیر نظر** داشتند. همکاران ولی خان بابر⁷⁵ خبرنگار تلویزیون ژئوتی‌وی⁷⁶ در پاکستان به کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران گفتند که وی در روزهای قبل از کشته شدنش در سال ۲۰۱۱ **تعقیب می‌شده** است. خودروی بابر توسط دو مهاجم متوقف شد و وی با ضرب چهار گلوله در سر و یک گلوله در گردن به قتل رسید.

اگر شما نگران هستید که حرکات، ارتباطات، و مطالب گزارش شما تحت نظارت یا رهگیری اشخاص ثالثی می‌باشند ارزیابی گسترده‌ای انجام دهید. بر روی چه چیزی کار می‌کنید که ممکن است حساس به نظر بیاید؟ در گزارش شما چه کسی ممکن است خطا کار شناخته شود؟ این افراد ممکن است از کدام روش نظارتی برای تعقیب فعالیت‌های شما استفاده کنند؟ آیا این احتمال بیشتر وجود دارد که آنها جاسوسانی را برای تعقیب شما بگمارند، یا آنها در نظارت الکترونیکی ماهر هستند؟ به محض اینکه سطح خطر و روش‌های احتمالی نظارت را سنجیدید، می‌توانید در نوع فعالیت‌های خود تجدید نظر کنید. این امر می‌تواند شامل تغییر روال برنامه‌های حرفه‌ای و شخصی‌تان، همراه با تغییر مسیرهای رفت و آمد منظم همیشگی‌تان

⁷² Zine El Abidine Ben Ali

⁷³ MSNBC

⁷⁴ Georgy Gongadze

⁷⁵ Wali Khan Babar

⁷⁶ Geo TV

باشد. شما ممکن است در ارتباطات الکترونیکی، بخواهید استفاده از کدهای از پیش مقرر شده با منابع، توسل به تلفن‌های اعتباری که به نام شما مرتبط نیستند، بهره‌گیری از برنامه‌های رمزنگاری، یا استفاده از ایمیل وب امن یا شبکه‌های خصوصی مجازی را آغاز کنید. (به فصل ۳ امنیت اطلاعات مراجعه نمایید.) شما همچنین باید موضوع را به اطلاع سردبیران و همکاران خود، همراه با گروه‌های آزادی مطبوعات محلی و بین‌المللی برسانید.

نسبت به افراد یا وسایل نقلیه ناآشنا در خارج از منزل یا دفتر خود هوشیار باشید، به ویژه اگر آنها بیش از یک بار ظاهر شوند. تشخیص تحت تعقیب بودن می‌تواند زمانی را برای کاهش دادن خطر در اختیار شما بگذارد. درخواست یاری از یک فرد مورد اعتماد برای زیر نظر گرفتن حرکات شما و تعقیب کنندگان احتمالی شما یک روش برای تایید تحت نظارت بودن شماست، اما شیوه‌های دقیق توسط کارشناسان آموزش دیده به نحو بهتری مشخص می‌گردد. برخی از شرکت‌های خصوصی امنیتی، تشخیص نظارت را به برنامه‌های آموزشی ارائه شده برای روزنامه‌نگاران افزوده‌اند. (به پیوست ب آموزش امنیت نگاه کنید.)

همبستگی

همبستگی حرفه‌ای در شرایطی که در آن روزنامه‌نگاران محلی در معرض خطر مداوم هستند، حائز اهمیت است. شاید بهترین گام برای روزنامه‌نگاران در چنین محیطی در مرحله اول سازماندهی کردن خودشان در اتاق خبر، سپس با دیگر روزنامه‌نگاران و سازمان‌های خبری در شهر یا منطقه خود، و در نهایت در سراسر کشور باشد.

گروه‌هایی مانند **مرکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی فیلیپین**، تاسیس شده در سال ۱۹۸۹، یا **بنیاد مطبوعات آزاد** کلمبیا، پایه‌گذاری شده در سال ۱۹۹۶، در مهار حمله به روزنامه‌نگاران و برقراری اتحاد بین روزنامه‌نگاران از هر نوعی نقش ارزشمندی ایفا نموده‌اند. مرکز فیلیپینی مشخصات روزنامه‌نگاران کشته شده را مطرح کرده و در اجرای عدالت برای افراد مسئول چنین قتل‌هایی به مقامات دولتی فشار وارد کردند. این مدل توسط **انجمن گزارشگری تحقیقاتی برزیل** الگوبرداری شده است، که درست پس از ربوده شدن و قتل خبرنگار تلویزیون ملی، تیم لویز⁷⁷، در سال ۲۰۰۲ تاسیس شد. گروه برزیلی به دولت فشار آورده تا نسبت به حملات ضد مطبوعات اقدام کنند.

روزنامه‌نگاران نباید هرگز از تماس با سازمان‌های بین‌المللی آزادی مطبوعات مانند کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران و گزارشگران بدون مرز مستقر در پاریس، همراه با دیگر گروه‌های حقوق بشر به خود تردیدی راه دهند. (پیوست ۸ سازمان‌های روزنامه‌نگاری را ببینید.) گروه‌های بین‌المللی می‌توانند مشخصات روزنامه‌نگاران شاغل در معرض خطر را مطرح کرده و مقامات کشور را برای پاسخگویی تحت فشار قرار دهند.

برنامه‌ریزی اقتضایی

روزنامه‌نگاران مواجهه با خطرات پایدار باید یک برنامه اقتضایی آماده کنند. این برنامه باید شامل اطلاعات تماس برای روزنامه‌نگار و اعضای خانواده و سردبیرانش، همراه با مقامات دولتی پاسخگو، دیپلمات‌های خارجی، و سازمان‌های بین‌المللی و محلی آزادی مطبوعات و حقوق بشر باشد.

این برنامه باید تناوب و نوع دقیق ابزار به کار گرفته شده توسط روزنامه‌نگار برای برقراری ارتباط با سردبیران و اعضای خانواده را مشخص کند. این برنامه می‌تواند یک کد ساده برای روزنامه‌نگار به منظور هشدار دادن یک خطر آنی به صورت محتاطانه را در بر داشته باشد. همچنین کدها می‌توانند طوری طراحی شوند که خواسته روزنامه‌نگار مبنی بر ملاقات داشتن در یک مکان از پیش تعریف شده، یا عوض کردن ابزار برقراری ارتباط با نوعی دیگر را علامت دهد. در صورت عدم قابل دسترس شدن یک روزنامه‌نگار، این برنامه باید مشخص کند که سردبیران و اعضای خانواده تا چه مدت،

⁷⁷ Tim Lopes

قبل از هر گونه اقدامی، باید صبر پیشه کنند. در برنامه باید یک لیست مفصل از افراد و گروه‌ها برای سردبیران و خویشاوندان جهت برقراری ارتباط یا تماس تلفنی به صورت محلی، منطقه‌ای و بین‌المللی گنجانده شود.

۱۰. واکنش‌های عصبی

اضطراب پس از سانحه یک واکنش طبیعی به حوادث غیرطبیعی است. استرس نه تنها می‌تواند بر روی خبرنگاران جنگی، بلکه روزنامه‌نگاران پوشش‌دهنده هر فاجعه‌ای از جمله رنج یا از دست دادن زندگی تأثیر بگذارد. تیراندازی‌های بدون هدف، بمب‌گذاری‌های تروریستی، تجاوز جنسی، سوء استفاده جنسی از کودکان، خشونت خانگی، خودکشی و زورگویی از جمله سوژه‌هایی است که می‌توانند باعث استرس شدید گردند.

اضطراب پس از سانحه می‌تواند خود را به صورت‌های مختلف نشان دهد. فرد مضطرب ممکن است قادر به بیان چیزی بیشتر از این حس نباشد که چیزی سر جایش نیست، یا این که کاری باید انجام شود. برای روزنامه‌نگارانی که شغل‌شان مشاهده و گزارش رویدادهاست و نه انجام هیچ اقدام عملی بر روی آنها، صرفاً تماشای فجایع آشکار انسانی می‌تواند عوارض عاطفی را پدید آورد. روزنامه‌نگارانی که با قربانیان آسیب‌دیده روحی مصاحبه می‌کنند در واقع ممکن است خودشان نیز در معرض و تجربه ضربه روحی آنچه که کارشناسان آن را ضربه تأثیرپذیری یا ثانویه می‌نامند، قرار بگیرند. ویرایشگران عکس و ویدئو ممکن است هنگام کار روی تصاویر متوالی وحشتناک آسیب ببینند. مدیران اخبار در هر سطحی ممکن است دچار استرس ناشی از یاری رسانی در جهت مدیریت خطرات پیش روی خبرنگاران و روزنامه‌نگاران عکاس خودشان، به ویژه در پی زخمی شدن یا از دست دادن جان آنها، شوند.

نشانه‌های اضطراب

نشانه‌های اضطراب اغلب ظریف هستند. یک روزنامه‌نگار ممکن است نگران‌تر، زودرنج‌تر، منزوی‌تر، بی‌حالت‌تر، افسرده‌تر، غمگین‌تر یا عصبانی‌تر به نظر برسد، و این احساسات ممکن است به صورت مداوم یا در نوسان باشد. نشانه‌های فیزیکی می‌تواند شامل اختلال در خواب یا غذا خوردن، تنگی ضربان قلب، عرق کردن، وحشت زدگی، سردرد، تهوع و درد قفسه سینه باشد. تیره شدن روابط شخصی و کاری اغلب شایع است، همچنین سوء مصرف الکل و مواد مخدر. علائم دیگر ممکن است شامل تمرکز شدید و غیرعادی فرد بر روی کارش، به طوری که به نظر می‌آید فرد به خود فشار می‌آورد، همراه با دیگر رفتارهای وسواسی، برای جلوگیری از ایجاد احساسات ناراحت‌کننده باشد.

اضطراب پس از سانحه در میان روزنامه‌نگاران به چه میزان شایع است؟ با توجه به نمونه عمومی یک مطالعه انجام شده در سال ۲۰۰۱ توسط دانشمندان آلمانی تیگن⁷⁸ و گراتوینکل⁷⁹ از **هر هشت نفر بیش از یک** روزنامه‌نگار شاغل در ایالات متحده و اروپا دارای علائم موجود اضطراب شدید یا اختلال اضطراب پس از سانحه (پی‌تی‌اس‌دی) بودند. در یک مطالعه انجام شده در سال ۲۰۰۲ توسط روانپزشک کانادایی آنتونی فاینستاین⁸⁰، بیش از **یک چهارم** خبرنگاران جنگی دارای علائم موجود اضطراب شدید بودند. مطالعات بیشتر نشان داده است که درگیری در **محیط کار**، چه در میان روزنامه‌نگاران یا بین روزنامه‌نگاران و سرپرستان آنها، ممکن است باعث پیچیدگی واکنش‌های فردی به اضطراب شود.

بروس شاپیرو⁸¹، مدیر اجرایی مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی دارت، در یک **سخنرانی** در سال ۲۰۱۰ در ملیورن، استرالیا بیان کرد که "روزنامه‌نگاران یک قبیله مقاوم هستند، اما ما نیز در معرض آسیب‌های روحی و روانی هستیم، نه کمتر از آن آتش‌نشانان، افسران پلیس، امدادگران، یا سربازان — و ما به آموزش، حمایت روانی، و راهبری آگاه نسبت به این مسائل نیاز داریم".

اختلال اضطراب پس از سانحه به عنوان یک بیماری روحی در سال ۱۹۸۰ توسط پزشکانی که با کهنه سربازان آمریکایی جنگ ویتنام کار می‌کردند، پایه‌گذاری شد. این اختلال دربرگیرنده یک نوع **غلبه علائم بیماری** برای چندین ماه یا بیشتر است. همچنین این اختلال ممکن است علائم وسواسی فکری بیش از حد، از جمله انزوای فکری یا بی‌حسی، ترس شدید،

⁷⁸ Teegen

⁷⁹ Grotwinkel

⁸⁰ Anthony Feinstein

⁸¹ Bruce Shapiro

خشم یا احساس گناه، درماندگی، برانگیختگی بیش از حد و مدام گوش به زنگ بودن برای کشف علائم خطر، پایین رفتن سطح هوشیاری، و سردرگمی را در بر داشته باشد.

افزون بر این، متیو فریدمن⁸²، مدیر اجرایی مرکز ملی اختلال اضطراب پس از سانحه انجمن کهنه سربازان ایالات متحده، اشاره کرده که اختلال اضطراب پس از سانحه می‌تواند در روش برقراری ارتباط **شبکه‌های عصبی** با یکدیگر در درون مغز تغییر ایجاد نماید، و این تغییرات "می‌تواند باعث یادآوری مکرر حادثه و دوباره زنده شدن تجارب گذشته شود". اگر اختلال اضطراب پس از سانحه درمان نشود، این مسئله می‌تواند همچنین باعث تشدید طیف وسیعی از شرایط پزشکی مانند فشار خون بالا گردد.

خبر خوب این است که پزشکان پدیده بهبودی اضطراب پس از سانحه را بنیان نهاده‌اند. لارنس جی کلون⁸³، روانشناس دانشگاه کارولینای شمالی در شارلوت، در سال ۲۰۰۵ در روزنامه **واشنگتن پست** **اظهار نمود** که "ما در مورد یک تغییر مثبت سخن می‌گوییم که در نتیجه مبارزه با یک چیز بسیار دشوار رخ داده است". بهبودی بدنبال اضطراب پس از سانحه شامل داشتن احساس بهتری از خود، روابط با دیگران، توانایی‌های کنار آمدن با حادثه، و دانستن ارزش زندگی نه تنها پس از طی دوره نقاهت، بلکه به وجود آمدن پیشرفت در نتیجه غلبه یافتن بر یک تجربه اضطراب است. **پژوهشگران دانشگاه کارولینای شمالی در شارلوت نوشتند** که بهبودی در افرادی رخ می‌دهد "که در رویارویی با بحران‌های مهم زندگی این حس را ایجاد می‌کنند [یا در حال به وجود آوردن آن هستند] که در پی مبارزه فرصت‌های جدیدی پدید می‌آیند، دستیابی به قابلیت‌هایی که قبلاً وجود نداشتند".

مراقبت از خود

دریافتن دچار آسیب روانی بودن ممکن است سخت‌ترین مرحله باشد. بسیاری از روزنامه‌نگاران و سربازان در چیزی وجه اشتراک دارند و آن فرهنگ غالب هر دو گروه به مقاومت در برابر به رسمیت شناختن تأثیر آسیب روانی است. ژنرال جرج کیسی⁸⁴، رئیس کارکنان ارتش ایالات متحده در سال ۲۰۰۹ در روزنامه نیویورک **تایمز** **اظهار داشت** که "من هنوز هم مطمئن نیستم که فرهنگ ما آماده پذیرش این مسئله باشد". توضیح دادن در مورد لزوم کنار آمدن با اضطراب روحی به یک شخص جوان که "عمدتاً می‌خواهد با دوستانش بگردد و آبجو بنوشد"، به سختی می‌تواند قابل پذیرش باشد.

روزنامه‌نگاران باید یاد بگیرند که چگونه از خود مراقبت کنند. خیلی ساده، استراحت کردن می‌تواند بسیار ارزشمند باشد. همچنین شجاعت بیان نمودن نیاز شما برای موضوع جدید کاری به سردبیر خود سودمند است. حتی ممکن است مهم‌تر از این، دادن اجازه غمگین بودن به خود یا در غیر این صورت تجربه کردن احساسات خودتان باشد. طبق گفته **کارشناسان علمی**، ورزش منظم به از بین بردن استرس کمک می‌کند. موسسه ملی بهداشت مرکز ملی طب مکمل و جایگزین گزارش می‌دهد که تمرینات ذهنی - بدنی مانند **یوگا**، **تای چی**، **جی گونگ**، و **مدیتیشن** (مراقبه) می‌تواند مفید باشد.

یاد بگیرید که از خود مراقبت کنید. یک استراحتی از محیط کار به خود بدهید، به یک سردبیر بگویید که شما نیاز به موضوع جدید کاری دارید. به خودتان فرصت غمگین بودن یا تجربه کردن احساسات خود را بدهید.

بیان احساسات خود روش دیگری برای از بین بردن اضطراب است. روزنامه‌نگاران صرفاً می‌توانند از بحث کردن در مورد تجارب خود با یکدیگر بهره‌مند شوند. مکان مباحثه می‌تواند جایی در اتاق خبر یا یک قهوه‌خانه نزدیک محل کار باشد. مدیران اتاق خبر باید در ایجاد فرصت‌ها و انجمن‌هایی برای چنین بازگویی تجربیات برای همکاران کمک کنند. پنی اوون⁸⁵، از روزنامه **اوکلاهومن**⁸⁶، **در مصاحبه‌ای** با مرکز دارت پس از بمب‌گذاری یک ساختمان فدرال شهر اوکلاهوما در سال ۱۹۹۵ گفت که "چیزی که من واقعا احتیاج داشتم این بود که با همکاران روزنامه نگارم زمان سپری کنم و در مورد تمام چیزهایی که برایم اتفاق

⁸² Matthew Friedman

⁸³ Lawrence G. Calhoun

⁸⁴ Gen. George W. Casey Jr.

⁸⁵ Penny Owen

⁸⁶ The Oklahoman

افتاده بود صحبت کنم". "پس از اینکه ما آرام شدیم، همه از بمبگذاری چنان خسته بودند که هرگز واقعا فرصت داشتن جلسه بزرگ بحث و گفتگو در مورد اتفاق را نداشتیم". محل برگزاری هر جایی که باشد، باید محیط به گونه‌ای باشد که هیچ کس احساس مورد قضاوت قرار گرفتن نکند و روزنامه‌نگاران برای راحت صحبت کردن در مقابل یکدیگر احساس امنیت کنند.

صحبت کردن با یک مشاور گزینه دیگری برای روزنامه‌نگاران دارای اضطراب روحی است. مرکز دارت یک راهنمایی برای **انتخاب یک درمانگر** فراهم کرده است. درمانگران زیادی دارای تجربه درمان اضطراب پس از سانحه هستند، و توصیه یک دوست اغلب شروع مناسبی برای پیدا کردن یک مشاور خوب است. (برخی از طرح‌های بیمه درمانی در تامین هزینه‌های پوشش کمک خواهند کرد. به فصل ۱ بخش پوشش بیمه درمانی، و پیوست پ بیمه دهندگان مراجعه نمایید). برخی از فرهنگ‌ها نسبت به فرهنگ‌های دیگر در برابر به رسمیت شناختن استرس پس از سانحه از خود مقاومت بیشتری نشان می‌دهند. به روزنامه‌نگاران ساکن در کشورهای با آگاهی کم از این موضوع توصیه می‌شود که از وبسایت **مرکز دارت** مشورت بگیرند.

نتیجه: دنیای پیش رو

از بسیاری جهات، خطرات پیش روی روزنامه‌نگاران بیش از چند دهه بدون تغییر بوده است. برخی از بیشترین گسترده‌ترین و حملات به مطبوعات در سال ۲۰۱۱، طی قیام‌های مبنی بر خواسته‌های اصلاحات دموکراتیک رخ داد. مقامات رسمی دولتی و شبه‌نظامیان حزب حاکم در مصر در طول مدتی کوتاه‌تر از هر زمان دیگری که حافظه به یاد دارد، به تعداد روزنامه‌نگاران بیشتری به گونه پرهیاهوتری حمله کردند. در بسیاری از کشورها، روزنامه‌نگاران اهل کشورهای مختلف مشغول فعالیت در رسانه‌هایی که به زبانهای مختلف گزارش تهیه میکردند مورد حمله قرار گرفته یا بازداشت شدند. طیف گسترده‌ای از اعمال خشونت‌ها و محدودیت‌ها تاکید کننده نقش ارزشمندی بود که روزنامه‌نگاران در پاسخگو و مسئول نگه داشتن دولت‌ها و دیگران ایفاء می‌کنند.

هنوز فن‌آوری به سرعت در حال تغییر راه‌های پخش خبر است. انتشار مکاتبات طبقه بندی شده دیپلماتیک آمریکایی در سال ۲۰۱۰ و ۲۰۱۱ توسط شبکه افشای - اسناد ویکی لیکس انقلاب جهانی گردش اطلاعات را پر رنگ و برجسته کرد. پژوهش‌های کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران نشان می‌دهد که دولت‌ها و متحدان آنها به شدت در پی ایجاد اختلال در این گردش هستند. حدود نیمی از روزنامه‌نگاران زندانی در سراسر جهان به دلیل اتهامات ضد دولتی مانند مسائل جاسوسی و نقض اسرار دولتی زندانی هستند. افرادی که در معرض خطر قرار دارند نمایانگر تغییرات در ماهیت حرفه خبری هستند: حدود نیمی از روزنامه‌نگاران محبوس در پشت میله‌های زندان در زمان تعیین شده عمدتاً به صورت آنلاین کار می‌کنند و در حدود نیمی از آنها به طور آزاد مشغول فعالیت هستند. هر ساله، این نسبت‌ها افزایش می‌یابد.

تعداد شبکه‌های رسانه‌های آنلاین جدید رو به افزایش است. بعضی از آنها از مدل‌های خبری سنتی الگو گرفته‌اند، در حالی که برخی دیگر جامعه‌ای از روزنامه‌نگاران پاره وقت را در کنار یکدیگر تشکیل داده‌اند. روزنامه‌نگاران گروه دوم اغلب بدون حمایت تشکیلاتی، از جمله بیمه و حمایت‌های قانونی، که بسیاری از روزنامه‌نگاران ثابت مدت‌ها از آن بهره مند بوده‌اند، فعالیت می‌کنند. در این جو در حال تغییر و خطرناک، برخی از اصول اساسی را راهنمای خود قرار دهید: به طور کامل در مورد مسائل امنیتی اطلاع داشته باشید، ایمنی خود را در درجه اول اهمیت قرار دهید، در هر مأموریتی خود را به طور کامل آماده کنید، مراقب روزنامه‌نگاران دیگر در میدان کار باشید، و قبل، در طول، و پس از مأموریت از خود مواظبت کنید.

پیوست الف: فهرست نیازها

ابزار آلات شخصی

بسته به نیازهای خاص و چالش‌های احتمالی، روزنامه‌نگاران باید گزینش اقلام فهرست زیر را مورد توجه قرار دهند و همچنین در مورد تجهیزات دیگری که ممکن است مفید باشد به طور استراتژیکی فکر کنند. بسیاری از سازمان‌های خبری نگهداری یک کیف اضطراری بسته بندی شده در خانه، اداره، یا در یک وسیله نقلیه شخصی یا کاری را توصیه می‌کنند.

همراه خود یا در میان ابزار آلات خود:

- یک کارت اهدا کننده خون در داخل کیف پول شما یا، اگر در یک منطقه درگیری هستید، یک کارت روکش‌دار آویخته به گردن با مشخصات نوع گروه خونی و هر گونه آلرژی به طور واضح مشخص شده؛
- پول نقد متناسب و احتمالاً در ارزهای مختلف به دقت پنهان شده، شاید داخل کیسه‌های مخصوص این کار یا کیف‌های با محفظه مخفی؛
- یک کیف پول ساختگی برای تحویل دادن [در مواقع سرقت] با داشتن حداقل یک کارت شناسایی جعلی که عکس آن به راحتی قابل تعویض باشد؛
- یک گذرنامه یا مدارک مسافرت، از جمله یک کارت واکسیناسیون؛
- دو نسخه کپی از هر مدرک مسافرتی نگهداری شده در جاهای مختلف؛
- و چند عکس گذرنامه‌ای اضافی.

در وسیله نقلیه خود:

- چراغ قوه، مشعل علامت دهنده در جاده، یا نور اضطراری؛
- جلیقه ایمنی شبرنگ؛
- نقشه‌های مناطق اطراف؛
- چند پتو؛
- آب آشامیدنی؛
- جعبه ابزار اولیه؛
- و لاستیک پنجر نشده اضافی ماشین و جک.

در کیف خود:

- داروهای تجویزی به اندازه کافی؛
- داروهای ضد مالاریا؛
- عینک طبی یا لنزهای تماسی، همراه با جفت یدکی؛
- محلول شستشوی لنز و ظرف نگهدارنده آن؛
- عینک آفتابی؛
- چندقلم و دفترچه یادداشت؛
- ضبط صوت دیجیتالی یا دوربین‌های دیجیتالی؛
- تلفن همراه؛
- لپ‌تاپ؛
- آداپتور مبدل و همچنین شارژر فندک سیگار؛

- باتری‌های یدکی؛
- چندین نسخه کپی روکش‌دار از اطلاعات تماس برای کارکنان اتاق خبر؛
- و هر گونه برنامه ارزیابی خطر یا طرح مقابله با سوانح.

در کوله پشتی خود:

- بطری آب؛
- مواد ضد عفونی‌کننده آب یا، در مناطقی که آلودگی به مدفوع امکان پذیر است، یک فیلتر آب؛
- چراغ قوه کوچک یا چراغ پیشانی؛
- باتری‌های اضافی؛
- آداپتورهای مناسب الکتریکی، کابل‌ها، و هدفون‌ها؛
- خوراکی‌های خشک؛
- لوازم مخصوص هوای بارانی یا سرد؛
- پتو؛
- کلاه؛
- دستکش؛
- لباس اضافه؛
- حوله و لوازم بهداشتی اولیه؛
- ضد عفونی کننده دست؛
- دستمال مرطوب؛
- کرم ضد آفتاب؛
- دفع کننده حشرات؛
- گرم کننده‌های دست و پا؛
- جعبه مرتب چیده شده کمک‌های اولیه؛
- کرم قارچ انگشتان پا؛
- کاندوم‌ها یا دیگر لوازم ضد بارداری؛
- پنبه‌های قاعدگی یا نوارهای بهداشتی؛
- و کیسه‌های پلاستیکی زیپ دار.

برای مبادا:

- چاقوی جیبی یا ابزار چندکاره جیبی؛
- کرم ضد آفتاب؛
- پشه بند؛
- کیسه‌های پلاستیکی؛
- کش‌های لاستیکی؛
- بست‌های پلاستیکی؛
- ریسمان یا طناب؛
- نوار چسب برزنتی (که برعکس نوار چسب صنعتی در صورت کندن آن هیچ اثری از خود باقی نمی‌گذارد) یا هر نوع نوار چسب محکم دیگر؛
- جیر چرم؛
- و برس گردگیری برای تمیز کردن ابزارآلات؛

- دوربین دو چشمی ممکن است در برخی شرایط توصیه گردد، اما باید آگاه باشید که این کار ممکن است سبب بالا بردن سوء ظن مسئولین بشود.

جعبه کمک‌های اولیه

به گفته سازمان بهداشت جهانی، یک جعبه کمک‌های اولیه می‌تواند ترکیبی از اقلام زیر باشد. روزنامه‌نگاران باید نیازهای خاص هر مأموریت را در نظر گرفته و آنها را از لیست زیر انتخاب کنند یا با توجه به تناسب نیازشان ممکن است به این لیست اضافه کنند:

- چسب نواری؛
- پاک‌کننده ضد عفونی‌کننده؛
- باند؛
- قطره‌های مرطوب‌کننده چشم؛
- دفع‌کننده حشرات و داروهای درمان گزش؛
- کرم یا قرص‌های آنتی‌هیستامین؛
- داروی ضد گرفتگی بینی؛
- محلول نمک خوراکی (اوآراس)؛
- قیچی‌ها و سنجاق‌های قفلی؛
- داروی ساده ضد درد؛
- پانسمان استریل؛
- دماسنج؛
- گوش‌بند؛
- داروهای ضداسهال؛
- انواع مختلف آنتی‌بیوتیک‌ها؛
- پودر ضدقارچ؛
- و داروهای آرام‌بخش.

افراد دارای آموزش مناسب ممکن است مایل به اضافه کردن موارد زیر نیز باشند:

- باند پانسمان زخم فوری؛
- باند پانسمان محافظ سینه؛
- باند پانسمان سوختگی؛
- پنبه‌های الکلی یا سایر استریل طبی؛
- آتل؛
- شریان بند؛
- دارو؛
- و دیگر تجهیزات پزشکی.

پیوست ب: آموزش امنیت

شرکت‌های زیر همگی دوره‌های محیط - خصمانه کاملاً یا تا حدودی طراحی شده برای روزنامه‌نگاران عرضه می‌کنند.

AKE Ltd

ایک لیمیتد

www.akegroup.com

+44 (0) 143-226-7111

شرکت ایک مستقر در بریتانیا اولین شرکت خصوصی عرضه کننده دوره‌های آموزش محیط - خصمانه به روزنامه‌نگاران بود. کلاس‌های آموزشی حول و حوش سناریوهای عملی و اجرای آن طراحی شده تا به روزنامه‌نگاران دانش و اعتماد به نفس را هنگام روبرو شدن با موقعیت‌های خطرناک بدهد.

Centurion Risk Assessment

سنتوریون ریسک اسسمنت سرویسز Services

<http://www.centurionsafety.net>

+44 (0) 172-686-2090

شرکت سنتوریون مستقر در بریتانیا دوره‌های آموزشی ایمنی را به طور منظم در ایالات متحده و بریتانیا برقرار می‌کند که بر روی ایمنی شخصی، هوشیاری، و کمک‌های اولیه فوری و همچنین موضوعات مختلف مرتبط با روزنامه‌نگاران مشغول انجام ماموریت‌های خطرناک تاکید می‌نماید.

Chiron

کایرون ریسورسز Resources

<http://www.chiron-resources.com>

+44 (0) 788-060-2426

شرکت کایرون ریسورسز مستقر در بریتانیا دوره‌های آموزشی محیط - خصمانه رسانه‌ای تخصصی و دیگر دوره‌های آموزشی امنیت در چندین کشور در سراسر جهان، به زبان‌های انگلیسی، فرانسوی، و عربی برگزار کرده است.

Global Journalist Security

گلوبال جورنالیست سکیوریتی

<http://www.journalistsecurity.net>

+1 202-244-0717

در سال ۲۰۱۱ توسط نویسنده اصلی این راهنما، مشاور ارشد کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در امور امنیت روزنامه‌نگار، فرنک اسمیت، تاسیس شده، دوره‌های آموزشی شرکت گلوبال جورنالیست سکیوریتی رخدادهای احتمالی نظامی و غیرنظامی، از جمله تجاوز جنسی، امنیت دیجیتال، و جنایت سازمان‌یافته را تعلیم می‌دهد.

Objective Travel Safety Ltd.

آبجکتیو ترول سیفنی لیمیتد

<http://www.objectiveteam.com>

+44 (0) 178-889-9029

شرکت ایابجکتیو ترول سیفتی لمیتد مستقر در بریتانیا طیف وسیعی از دوره‌های آموزش امنیت را به صورت ماهانه عرضه می‌کند، از جمله دوره‌های تدارکات فوریت پزشکی، زنده ماندن در بلایای طبیعی، پیشگیری از آدمربایی، مذاکره کردن در ایستگاه‌های بازرسی، هوشیاری در برابر تله کشنده، و برخورد با اضطراب سانحه را پوشش می‌دهد.

Pilgrims Group

گروه پیلگریمز

<http://www.pilgrimgroup.com>

+44 (0) 844-788-0180

+44 (0) 148-322-8778

گروه پیلگریمز مستقر در بریتانیا یک شرکت آموزش امنیت، مشاوره، و اطلاعاتی است. این گروه آموزش محیط - خصمانه و نیز زره بدن و پرسنل امنیتی را ارائه می‌کند. پیلگریمز همچنین دوره‌های آموزشی فشرده در نیویورک و نقاط دیگر را فراهم نموده است.

Tor International

تور اینترنشنال

<http://www.torinternational.com/>

+44 (0) 193 287 9879

+212-452-0909

شرکت بین‌المللی تور مستقر در بریتانیا خدماتی از جمله ارزیابی و مدیریت ریسک، به علاوه آموزش محیط - خصمانه، زره بدن، جعبه‌های کمک‌های پزشکی، تجهیزات ارتباطی، و وسایل نقلیه زرهی و سایر آن ارائه می‌نماید.

TYR-Solutions

تیر-سولوشنز

<http://www.tyr-solutions.com>

+44 (0) 20-3239-5257

تیر-سولوشنز یک شرکت مستقر در بریتانیا است که خدمات آموزش امنیت و پزشکی، مدیریت ریسک و بحران، و آموزش و پشتیبانی ارتباطات و ردیابی، همراه با بسته‌های قابل حمل برای مصدوم و تجهیزات ارتباطات و ردیابی را عرضه می‌کند.

پیوست پ: شرکتهای بیمه

ارائه دهندگان و کارگزاران بیمه مختلف بسیاری وجود دارند. لیست زیر تنها شامل شرکت‌ها یا گروه‌هایی است که به ارائه بیمه به روزنامه‌نگاران و دیگرانی که به مأموریت‌های خطرناک می‌روند، کمک می‌کنند. به روزنامه‌نگاران توصیه می‌شود که به دنبال بهترین نرخ ممکن از یک ارائه دهنده بالقوه بیمه باشند.

Banner Financial Group

بنر فایننشال گروپ

<http://www.bannergroup.com>

+44 (0) 199-386-2119

شرکت بنر مستقر در بریتانیا بیمه انفرادی و گروهی برای افراد ساکن یا شاغل در خارج از کشور ارائه می‌کند. بیمه‌نامه می‌تواند صدمات ناشی از جنگ و تروریسم را پوشش دهد و شامل بیمه مرگ یا صدمات بدنی هم می‌شود.

Bellwood Prestbury

پرستبری بلوود

<http://www.bellwoodprestbury.com>

+44 (0) 124-258-4558

+44 (0) 124-258-8688

پرستبری بلوود یک شرکت مستقر در بریتانیا است که طرح‌های تخصصی بیمه برای افراد ساکن یا شاغل خارج از کشور در حرفه‌های پرخطر یا در مناطق خطرناک فراهم می‌نماید. پوشش می‌تواند شامل بیمه خطرات جنگ یا تروریسم و آدم‌ربایی و باج‌گیری باشد.

Crisis Insurance

کرایسیس اینشورنس

<http://www.crisis-insurance.co.uk>

+44 (0) 143-226-8301

کرایسیس اینشورنس یک شرکت مستقر در بریتانیا متخصص در امور بیمه‌نامه‌های با خطر بالا برای مناطق خطرناک یا مشاغل پرخطر است. بیمه‌نامه می‌تواند منطبق با نیازهای فردی طراحی شده و برای کوتاه مدت یا طولانی در دسترس باشد.

Reporters Without Borders

گزارشگران بدون مرز

<http://en.rsf.org>

+33 1 44 83 84 84

گزارشگران بدون مرز مستقر در پاریس بیمه‌نامه‌ای متناسب با نیازهای روزنامه‌نگاران شاغل در خارج از کشور در شرایط احتمالاً خصمانه عرضه می‌نماید. طرح‌ها می‌توانند به صورت روزانه یا به مدت یک سال خریداری شوند.

Safe Passage International

سیف پسیج اینترنشنال

<http://www.spibrokers.com>

+1 303-988-9626

+1 800-777-7665

شرکت سیف پسیج اینترنشنال مستقر در ایالات متحده هم به مشتریان شرکت‌ها و هم سازمان‌های غیرانتفاعی بیمه مسافرتی ارائه می‌دهد. در قسمت طرح‌های نخست / امنیت، این شرکت بیمه حوادث شامل خطرات ناشی از جنگ و تروریسم، و همچنین طرح پوشش آدم‌ربایی، باج‌گیری، و اخاذی را عرضه می‌کند. طرح‌های بیشتر این شرکت بیمه مرگ تصادفی یا قطع اندام را تحت پوشش قرار می‌دهد.

پیوست ت: منابع و دفترچه‌های راهنمای روزنامه‌نگاری

دفترچه‌های راهنما و برگه‌های حاوی نکات مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی دارت

Dart Center for Journalism & Trauma

<http://dartcenter.org>

+1 212-854-8056 نیویورک

+1 206-616-3223 سیاتل

+44 (0) 207-242-3562 لندن

+61 (0) 41-913-1947 ملبورن

+62 217-884-2580 جاکارتا

+49 (0) 221-278-0814 کلن

مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی دارت اطلاعات ضروری منابع و سلامتی را به منظور ارائه کیفیت، گزارش اطلاعات رسانی در مورد فاجعه، سانحه و خشونت فراهم می‌نماید. وبسایت این مرکز برگه‌های حاوی نکات، مطالعات و مقالات در مورد آسیب روانی، روزنامه‌نگاری، و سلامت روان را تهیه کرده است. مرکز دارت کتاب‌های راهنما درباره گزارش دادن جنگ و برخورد با تنش‌های مربوط به پوشش مسائل مصیبت‌بار چاپ کرده است.

FAIR Investigative Journalism *راهنمای روزنامه‌نگاری تحقیقاتی* انجمن خبرنگاران محقق آفریقایی

http://www.fairreporters.org/?IJ_manuals

راهنمای روزنامه‌نگاری پژوهشگری انجمن خبرنگاران محقق آفریقایی برای خبرنگاران پژوهشگری که در حال کار کردن تحت شرایط دشواری مانند کسانی که در آفریقا مشغول به فعالیت هستند طراحی شده است. این راهنما بر اساس مطالعات موردی و گزارشات ارسالی توسط روزنامه‌نگاران محقق در آفریقا نوشته شده است.

Frontline Protection of Human Rights *کتابچه‌های راهنمای* فرانت‌لاین برای حفاظت از مدافعان حقوق بشر

Defenders <http://frontlinedefenders.org/resources>

فرانت‌لاین یک راهنمای جیبی محافظت برای مدافعان حقوق بشر عرضه می‌کند که به امنیت فردی، تجزیه و تحلیل خطر، و برنامه‌ریزی اختصاص داده شده است. این راهنما به صورت یک کتابچه خلاصه نیز در دسترس می‌باشد. همچنین راهنمای امنیت دیجیتال امنیت - در - یک - جعبه فرانت‌لاین، که توسط توسعه فن‌آوری تاکتیکی انجام شده، به حصول اطمینان از ایمنی مطالب و مکاتبات دیجیتالی کمک می‌کند.

International Center for Journalists *کتابچه‌های راهنمای آموزشی* مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران

<http://www.icfj.org/Resources/tabid/209/Default.aspx>

مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران طیف وسیعی از کتابچه‌های راهنمای پوشش گزارشگری تحقیقاتی، تصمیم‌گیری اخلاقی، ضربه، بلایای طبیعی، و انواع موضوعات خاص یا منطقه‌ای را ارائه می‌نماید. بسیاری از آنها به صورت رایگان در دسترس هستند و بقیه نیز فقط جهت هزینه کمی دیجیتالی با قیمت کم موجود می‌باشند.

International Federation of *راهنمای بقادر هنگام پوشش اخبار زنده* فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران

Journalists

http://www.hnd.hr/uploads/Journalism_survival_guide2003.pdf

راهنمای فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران، منتشر شده در سال ۲۰۰۳، هنوز با ارزش باقی مانده است. این راهنما کار کردن در محیط‌های خصمانه و مناطق جنگی، ناآرامی‌ها و شورش‌های داخلی، آذمربایی و گروگانگیری، کمک‌های فوریت پزشکی، و استرس سانه را پوشش می‌دهد.

راهنمای آموزشی موسسه گزارشگری جنگ و صلح

Institute for War & Peace Reporting

<http://iwpr.net/reporting-change-handbook-local-journalists-crisis-areas>

راهنمای آموزشی استاندارد موسسه گزارشگری جنگ و صلح شامل یک فصل درباره ایمنی روزنامه‌نگاران است. موضوعات تحت پوشش عبارتند از امنیت شخصی و آگاهی از شرایط، و همچنین گزارش از مناطق جنگ و فاجعه. این راهنما به شش زبان در وبسایت موسسه گزارشگری جنگ و صلح قابل دسترس می‌باشد. این موسسه همچنین دفترچه‌های راهنمای موضوعی و منطقه‌ای منتشر می‌کند.

راهنمای روزنامه‌نگاران گزارشگران بدون مرز

Reporters without Borders

<http://en.rsf.org/handbook-for-journalists-january-17-04-2007,21744.html>

راهنمای روزنامه‌نگاران، به‌روزشده در سال ۲۰۱۰، یک راهنمای جامع برای پوشش‌های مختلف مسائل ایمنی مربوطه، از جمله کمک‌های اولیه، فوریت‌های بهداشت عمومی و بشردوستانه، اقدامات احتیاطی بهداشت به هنگام سفر، و گزارش‌دهی در مناطق جنگی است.

راهنمای ارزیابی خطر امنیت موبایل سیفر موبایل

SaferMobile

<https://safermobile.org/resource/mobile-security-risk-assessment-guide/>

سیفر موبایل به روزنامه‌نگاران و دیگران در استفاده از فن‌آوری تلفن همراه به طور ایمن‌تری کمک می‌کند. این راهنما با فصل **خطرات ابتدایی تلفن همراه** با توصیف آسیب‌پذیری‌های امنیتی عمومی در ارتباط با فن‌آوری تلفن همراه و ارتباطات آغاز می‌شود.

راهنمای استفاده ایمن از تلفن‌های ماهواره‌ای اسمال ورلد نیوز

Small World News

http://smallworldnews.tv/Guide/Guide_SatPhone_English.pdf

راهنمای استفاده از تلفن ماهواره‌ای، منتشر شده در سال ۲۰۱۲، به بررسی استفاده از تلفن ماهواره‌ای در کشورهای سرکوبگر پرداخته است. این راهنما بهترین شیوه‌های عملی، از جمله جلوگیری از شناسایی شدن و اقدامات احتیاطی امنیتی، را پیشنهاد می‌کند.

راهنمای مسافرت بین‌المللی و سلامت سازمان بهداشت جهانی

World Health Organization

<http://www.who.int/ith/en/index.html>

سازمان بهداشت جهانی این راهنما را به منظور ایمنی سفر خارج از کشور و همچنین دیگر دفترچه‌های راهنما مانند **راهنمای مواد غذایی سالم برای مسافران** چاپ کرده است. این دفترچه‌ها موضوعاتی مانند واکسن‌های لازم برای سفر، ایمنی مواد غذایی، و خطرات بهداشتی در مناطق مختلف و تحت شرایط مختلف، از جمله بلایای طبیعی را پوشش می‌دهند. همچنین این راهنما شامل یک لیست کامل از اقلامی که ممکن است در یک جعبه کمک‌های اولیه مرتب چیده شده موجود باشد است.

پیوست ث: سازمان‌های روزنامه‌نگاری

گروه‌های آزادی مطبوعات

Adil Soz

<http://www.adilsoz.kz/en/>

+7 7272 911670

این سازمان مستقر در آلمای (بزرگترین شهر قزاقستان)، پشتیبانی قانونی برای روزنامه‌نگاران در معرض خطر فراهم نموده و موارد نقض آزادی مطبوعات در قزاقستان را مستند می‌کند.

بنیاد عدیل ساز

بنیاد نظارت رسانه‌ها و مطالعات آند Andean Foundation for Media Observation & Study

<http://www.fundamedios.org>

+593 2 2461622

این گروه مستقر در کیتو (پایتخت کشور اکوادور)، همچنین معروف به Fundamedios، موارد نقض آزادی مطبوعات در اکوادور را مستند نموده و در برابر سرکوب رسمی موضع می‌گیرد.

Article 19

<http://www.article19.org>

+ 44 (0) 20 7324-2500

ماده ۱۹، تاسیس شده در سال ۱۹۸۷، به مبارزه علیه سانسور، دفاع از صداهای مخالف، و کمپین علیه قوانین و شیوه‌های واداشتن به سکوت می‌پردازد.

ماده ۱۹

Committee to Protect Journalists

<http://www.cpj.org>

+1 212-465-1004

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران، ناشر این دفترچه راهنما، یک سازمان غیرانتفاعی مستقل آزادی مطبوعات است که از حقوق روزنامه‌نگاران جهت ارائه گزارش‌های خبری بدون ترس از اقدامات تلافی‌جویانه دفاع می‌کند. این سازمان به نمایندگی از روزنامه‌نگاران در معرض خطر و زندانی در سراسر جهان به دیده‌بانی و دفاع از آنان پرداخته، سالیانه به مستندسازی صدها مورد نقض آزادی مطبوعات و گزارش‌دهی وضعیت آزادی مطبوعات در هر کشور می‌پردازد.

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران

بنیاد مطبوعات آزاد Foundation for a Free Press (Fundación para la Libertad de Prensa)

<http://www.flip.org.co>

+57 1-400-9677

این بنیاد، همچنین معروف به فلیپ (FLIP)، یک سازمان مستقر در بوگوتا (پایتخت کلمبیا) است که آزادی مطبوعات و ایمنی روزنامه‌نگاران در کلمبیا را از طریق شبکه هشدار و حفاظت خود نظارت می‌کند. همچنین فلیپ مشاوره رایگان برای روزنامه‌نگاران قربانی حمله یا اذیت و آزار یا آنهایی که از استرس رنج می‌برند، فراهم می‌نماید.

Freedom Fund for Filipino Journalists

بنیاد آزادی روزنامه‌نگاران فیلیپینی

<http://www.cmfr-phil.org/flagship-programs/freedom-watch/freedom-fund-for-filipino-journalists>

+63 2 894 - 1314

بنیاد آزادی روزنامه‌نگاران فیلیپینی (FFFJ) یک انجمنی به رهبری مرکز آزادی رسانه‌ها و مسئولیت کشور است. این بنیاد که در سال ۲۰۰۳ در واکنش به قتل **ادگار دملریو (Edgar Damalerio)** روزنامه‌نگار راه‌اندازی شد، برای سپردن قاتلان روزنامه‌نگاران فیلیپینی به دست عدالت فعالیت می‌کند.

Independent Media Centre Kurdistan

مرکز رسانه‌های مستقل کردستان

<http://www.imckiraq.blogspot.com>

+964 0770 86 42 653

مرکز رسانه‌های مستقل در کردستان دوره آموزشی برای روزنامه‌نگاران و دوره مشاوره برای سازمان‌های رسانه‌ای برگزار می‌کند. دوره‌ها به صورت حضوری یا آنلاین برای شرکت‌کنندگان در سراسر عراق ارائه می‌شود.

Institute for Reporters' Freedom and Safety

موسسه آزادی و ایمنی گزارشگران

<http://www.irfs.az>

+994 12 418 0334

این موسسه، مستقر در باکو، آذربایجان، موارد نقض آزادی مطبوعات را مستند کرده و به دفاع از حقوق روزنامه‌نگاران برای ارائه گزارش‌های خبری می‌پردازد.

International Federation of Journalists

فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران

www.ifj.org

اروپا: +322-235-2200

اقیانوسیه-آسیا: +6 129-333-0999

آفریقا: +22 133-867-9586

فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران مستقر در بروکسل یک فدراسیون از اتحادیه‌های حرفه روزنامه‌نگاری در کشورهای مختلف است، و بزرگترین سازمان روزنامه‌نگاران در جهان به شمار می‌آید. این فدراسیون حقوق بشر، آزادی بیان و دموکراسی از طریق آزادی مطبوعات را ترویج می‌کند.

International Freedom of Expression Exchange

شبکه بین‌المللی آزادی تبادل بیان

<http://www.ifex.org>

+1 416-515-9622

شبکه بین‌المللی آزادی تبادل بیان یک انجمن جهانی متشکل از گروه‌های آزادی مطبوعات است که در زمینه انتشار اخبار مربوط به نقض آزادی مطبوعات و سازماندهی مبارزات در حمایت از آزادی بیان فعالیت می‌کند.

International Press Institute

موسسه مطبوعات بین‌المللی

<http://www.freemedia.at>

+43 1 512-9011

موسسه مطبوعات بین‌المللی مستقر در وین یک شبکه جهانی از متخصصان رسانه‌ای است که در راستای بالا بردن سطح آگاهی از تهدیدات به آزادی مطبوعات و ارتقای روزنامه‌نگاری مستقل می‌کوشد. این گروه وضعیت آن دسته از روزنامه‌نگارانی که به دلیل گزارش‌دهی‌شان مورد هدف هستند را دنبال می‌کند و آزادی مطبوعات در کشورهای مختلف سراسر جهان را مورد ارزیابی قرار می‌دهد.

Instituto Prensa y Sociedad

موسسه مطبوعات و جامعه

<http://www.ipys.org>

+51 1 2474465

گروه آزادی مطبوعات کشور پرو نقض آزادی مطبوعات را مستند کرده و از روزنامه‌نگاران در معرض خطر دفاع می‌کند.

Journalistic Freedoms Observatory

نظارت بر آزادی روزنامه‌نگاری

<http://www.jfoiraq.org>

+964 0047 97 101 186

نظارت بر آزادی روزنامه‌نگاری مستقر در بغداد یک ائتلاف از متخصصان رسانه‌ای عراقی است که حمایت حقوقی از قربانیان نقض آزادی مطبوعات در عراق را فراهم نموده و در بالا بردن سطح آگاهی پیرامون امنیت روزنامه‌نگاری تلاش می‌نماید.

Journaliste en Danger

روزنامه‌نگار در خطر

<http://www.jed-afrique.org/en>

+243 81 71 50 157

این سازمان مستقر در کینشاسا (پایتخت کشور کنگو)، از آزادی مطبوعات در جمهوری دموکراتیک کنگو و دیگر کشورهای آفریقای مرکزی دفاع می‌کند.

Media Institute of Southern Africa

موسسه رسانه‌های آفریقای جنوبی

<http://www.misa.org>

+264 61 232975

این موسسه تاسیس شده در سپتامبر سال ۱۹۹۲، مستقر در نامیبیا به ترویج رسانه‌های کثرت‌گرا، مستقل، و آزاد می‌پردازد.

Pakistan Federal Union of Journalists

اتحادیه فدرال روزنامه‌نگاران پاکستان

<http://pfuj.pk>

+92 051-287-0220-1

اتحادیه فدرال روزنامه‌نگاران پاکستان، تاسیس شده در سال ۱۹۵۰، از قدیمی‌ترین سازمان‌های آزادی مطبوعات آسیای جنوبی به شمار می‌آید. این سازمان با هدف حمایت متقابل و بهبود اقتصادی شکل گرفته است، بر اساس منشور سازمانی این مرکز، اتحادیه فدرال روزنامه‌نگاران پاکستان، "اعضای خود را به حفظ کیفیت مناسب عملکرد کاری و استاندارد بالای رفتار کاری تشویق و ترغیب می‌نماید".

Reporters Committee for Freedom of the Press

کمیته گزارشگران آزادی مطبوعات

<http://www.rcfp.org>

+1 800-336-4243

+1 703-807-2100

کمیته گزارشگران آزادی مطبوعات یک سازمان مستقر در ایالات متحده است که برای خدمت به روزنامهنگاران شاغل و دفاع از آزادی بیان و مطبوعاتی آزاد در داخل ایالات متحده اختصاص داده شده است. این گروه منابع و همچنین پشتیبانی جهت آزادی درخواست اطلاعات را برای روزنامهنگاران، دانشگاهیان، و مقامات دولتی فراهم می‌نماید.

Reporters Without Borders

گزارشگران بدون مرز

<http://en.rsf.org>

rsf@rsf.org

+33 1 44 83 84 84

گزارشگران بدون مرز یک سازمان آزادی مطبوعات مستقر در پاریس است که از روزنامهنگاران تهدید شده یا زندانی در سراسر جهان دفاع می‌کند. این گروه در مورد مسائل ایمنی روزنامهنگاران کار کرده و بیمه خود را به آنان عرضه می‌نماید، تجهیزات ایمنی به امانت داده، و یک راهنمای ایمنی منتشر می‌کند.

Southeast Asian Press Alliance

اتحادیه مطبوعات جنوب شرق آسیا

<http://www.seapabkk.org>

+66 2-2435579

اتحادیه مطبوعات جنوب شرق آسیا برای آزادی مطبوعات در آسیای جنوب شرقی فعالیت می‌کند. این اتحادیه، تاسیس شده در بانکوک در سال ۱۹۹۸، روزنامهنگاران مستقل را با هدف حمایت و محافظت گرد هم آورده است.

World Press Freedom Committee

کمیته جهانی آزادی مطبوعات

<http://www.wpfc.org>

کمیته جهانی آزادی مطبوعات یک انجمن متشکل از سازمان‌های خبری بین‌المللی است که از آزادی مطبوعات در سطح بین‌المللی دفاع می‌کند. این گروه در مورد نقض آزادی مطبوعات و قوانین سانسور و توهین پژوهش انجام می‌دهد، و به طور موردی روزنامهنگاران زندانی در سراسر جهان را زیر نظر می‌گیرد.

گروه‌ها و جوامع آزادی اینترنت

Electronic Frontier

بنیاد مرزهای الکترونیک

Foundation

<http://www.eff.org>

+ 1 415-436-9333

+ 1 202-797-9009

بنیاد مرزهای الکترونیک برای حمایت از آزادی‌های مدنی در این عصر دیجیتال می‌جنگد. با ترکیب تخصصی از وکلا، تحلیلگران سیاسی، فعالان، و کارشناسان فناوری‌ها، برای آزادی در درجه اول در دادگاه‌ها، آقامه پرونده‌های حقوقی و دفاع کردن از آنها علیه سازمان‌های دولتی و شرکت‌ها مبارزه می‌کند.

Privacy International

حریم خصوصی بین‌المللی

<https://www.privacyinternational.org/>

+ 44 (0) 20 7242 2836

حریم خصوصی بین‌المللی از حق حریم خصوصی در سراسر جهان دفاع می‌نماید، و در برابر نظارت و دخالت در زندگی خصوصی افراد توسط دولت‌ها و شرکت‌ها قد علم می‌کند.

Global Voices

<http://globalvoicesonline.org>

صداهای جهانی یک جامعه مجازی با بیش از ۵۰۰ وبلاگ‌نویس و مترجم در سراسر جهان است که برای انتشار گزارش از سراسر جهان، با تاکید بر صداهایی که معمولاً در رسانه‌های بین‌المللی شنیده نمی‌شود، با هم کار می‌کنند.

صداهای جهانی

سازمان‌های ایمنی و پشتیبانی خبری

Dart Center for Journalism & Trauma

<http://dartcenter.org>

+1 212-854-8056 نیویورک

+44 (0) 20-7242-3562 لندن

+61 (0) 41-913-1947 ملبورن

+62 21-7884-2580 جاکارتا

+49 (0) 221-278-0814 کلن

مرکز دارت مستقر در دانشگاه کلمبیا به گزارش‌های خبری اطلاع‌رسانی و اخلاقی در مورد خشونت، درگیری و فاجعه اختصاص یافته است. این مرکز طیف گسترده‌ای از خدمات را به روزنامه‌نگاران شاغل و اتاق‌های خبری در سراسر جهان ارائه می‌دهد.

مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی دارت

Free Press Unlimited

<http://www.freepressunlimited.org/en>

+ 31 35-62-54-300

مطبوعات آزاد نامحدود از متخصصان رسانه‌های محلی پشتیبانی به عمل آورده و برای حصول اطمینان از دسترسی مردم در هر جایی به اطلاعات مورد نیاز برای زنده ماندن و توسعه تلاش می‌کند.

مطبوعات آزاد نامحدود

International News Safety Institute

www.newssafety.org

+44 776-681-4274

+44 773-470-9267

موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار ائتلافی از سازمان‌های خبری و گروه‌های حمایتی فعالیت خود را وقف ایمنی روزنامه‌نگاران شاغل در محیط‌های خطرناک کرده است. این گروه آموزش ایمنی را برای روزنامه‌نگاران در سراسر جهان فراهم کرده و سیاست‌گذاران، سازمان‌های خبری، و ارتش را در خصوص امنیت روزنامه‌نگاران تعلیم می‌دهد. کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران عضوی از این ائتلاف است.

موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار

International Women's Media Foundation

<http://iwmf.org>

+1 202-496-1992

بنیاد بین‌المللی رسانه‌های زنان

بنیاد بین‌المللی رسانه‌های زنان یک شبکه جهانی اختصاص داده شده به تقویت نقش زنان در رسانه‌های خیری در سراسر جهان به عنوان ابزاری برای پیشبرد آزادی مطبوعات است.

The Rory Peck Trust

سازمان روری پک تراست

<http://www.rorypecktrust.org>

+ 44 (0) 20-3219-7860

سازمان روری پک تراست از گردآوردندگان اخبار که به صورت آزاد کار می‌کنند و از خانواده‌های آنها در سراسر جهان در زمان نیاز پشتیبانی به عمل آورده و رفاه و امنیت آنان را از طریق تلاش‌هایی مانند آموزش‌های امنیتی ارتقا می‌بخشد.

سازمان‌های آموزش حرفه‌ای

Institute for War and Peace Reporting

موسسه گزارشگری جنگ و صلح

www.iwpr.net

+44 (0) 207-831-1030

موسسه گزارشگری جنگ و صلح با روزنامه‌نگاران محلی و کارمندان رسانه‌ها در خطوط مقدم درگیری با هدف تقویت مهارت‌های گزارشگری و افزایش آگاهی پیرامون مسائل مربوط به حقوق بشر، ترویج گفت‌وگو و مباحثه عمومی همکاری می‌کند.

International Center for Journalists

مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران

www.icfj.org

+1 202-737-3700

مرکز بین‌المللی روزنامه‌نگاران به ترویج روزنامه‌نگاری مستقل در سراسر جهان از طریق تحصیل، آموزش، و فرصت‌های مطالعاتی می‌پردازد. همچنین این مرکز چندین کتابچه در مورد مهارت‌های روزنامه‌نگاری و اخلاق منتشر نموده، که به صورت آنلاین در دسترس هستند.

Poynter Institute

موسسه پوینتر

<http://www.poynter.org>

+1 727-821-9494

موسسه پوینتر یک موسسه آموزشی غیرانتفاعی است که سمینارها، کلاس‌های انفرادی، و دوره‌های آنلاین در مورد ارزش‌ها و شیوه‌های عملی روزنامه‌نگاری برگزار می‌کند. برنامه‌های آموزشی آنلاین نیوزیو (NewsU) این موسسه منابع پوینتر را برای روزنامه‌نگاران در سراسر جهان قابل دسترس می‌نماید.

Tactical Technology Collective

مجموعه فن‌آوری تاکتیکی

<http://www.tacticaltech.org/protect>

+493 060 961816

+918 041 531129

در حالی که هدف اولیه سازمان مجموعه فن‌آوری تاکتیکی دفاع و طرفداری از روزنامه‌نگاران می‌باشد، این سازمان توصیه‌ها و منابع به‌روز درباره خطرات امنیتی اطلاعات و راه‌حل‌های آن را برای روزنامه‌نگاران مستقل فراهم می‌کند.

گروه‌های گزارشگری تحقیقاتی

انجمن روزنامه‌نگاری تحقیقاتی برزیل Associação Brasileira de Jornalismo Investigativo

<http://www.abraji.org.br>

+55 (11) 3159-0344

این گروه، همچنین معروف به ابراجی (Abraji)، بر روی رشد و توسعه حرفه‌ای روزنامه‌نگاران و به ویژه در به اشتراک‌گذاری نکات و تکنیک‌های مربوط به گزارش‌های تحقیقاتی تمرکز دارد. انجمن روزنامه‌نگاری تحقیقاتی برزیل برای آزادی اطلاعات در برزیل مبارزه می‌کند و دوره‌های آنلاین و حضوری برای روزنامه‌نگاران و دانشجویان روزنامه‌نگاری ارائه می‌دهد.

خبرنگاران عرب برای روزنامه‌نگاری تحقیقاتی Arab Reporters for Investigative Journalism

<http://www.arij.net>

خبرنگاران عرب برای روزنامه‌نگاری تحقیقاتی از روزنامه‌نگاری مستقل در خاورمیانه با ارائه آموزش و کمک‌های مالی برای پروژه‌های تحقیقاتی پشتیبانی می‌کند. این سازمان هزینه‌های سفر، دسترسی به پایگاه‌های داده، و بررسی‌های قانونی گزارش‌های تحقیقاتی را می‌پردازد.

دفتر روزنامه‌نگاری تحقیقاتی Bureau of Investigative Journalism

<http://www.thebureauinvestigates.com>

+44 (0) 796-946-6285

دفتر روزنامه‌نگاری تحقیقاتی مستقر در بریتانیا به دنبال بهبود بخشیدن روزنامه‌نگاری تحقیقاتی اصیل با تولید گزارش‌های با کیفیت عمیق برای دیگر رسانه‌های خبری است. گزارش‌ها حول محور موضوعاتی مانند فساد و شفافیت ملی و بین‌المللی می‌چرخد.

مرکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی Centro de Investigación Periodística

<http://www.ciperchile.cl>

+56 2 638-2629

مرکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی یک سازمان مستقل و غیرانتفاعی است که به دنبال توسعه گزارشگری تحقیقاتی در شیلی می‌باشد. این گروه تمرکز خود را بر روی مهیا ساختن امکان دسترسی عموم به اسناد و اطلاعات دولتی با استفاده از قوانین شیلی و روش‌های گزارش‌دهی حرفه‌ای گذاشته است.

مرکز روزنامه‌نگاری دیجیتال Centro Periodismo Digital

<http://www.centroperiodismodigital.org>

+52 3 268-8888

مرکز آموزش روزنامه‌نگاری دیجیتال در دانشگاه گوادالاخارا از روزنامه‌نگاران مشغول یادگیری برای کار با رسانه‌های جدید پشتیبانی می‌کند و همچنین آموزش روزنامه‌نگاران شهروند را ترویج می‌نماید. این مرکز دوره‌ها و کارگاه‌های آموزشی همچنین دوره‌های آموزش در کلاس درس و منابع آنلاین را ارائه می‌کند.

بنیاد روزنامه‌نگاری تحقیقاتی اروپایی European Fund for Investigative Journalism

<http://www.journalismfund.eu>

+45 4082-2168

این بنیاد از روزنامه‌نگاران در حال انجام دادن گزارشگری تحقیقاتی در سطح بین‌المللی یا روزنامه‌نگاران در حال تلاش برای همکاری با خبرنگاران در کشورهای دیگر حمایت می‌کند. این بنیاد یک پروژه از **بنیاد روزنامه‌نگاری تحقیقاتی** **پاسکال دکروز** است، که آموزش و سایر کمک‌های مالی را برای بهبود بخشیدن به تحقیقات روزنامه‌نگاری فراهم می‌نماید.

Forum for African Investigative Reporters

انجمن خبرنگاران محقق آفریقایی

<http://www.fairreporters.org>

+2711-482-8493

انجمن خبرنگاران محقق آفریقایی یک انجمن حرفه‌ای برای روزنامه‌نگاران محقق آفریقایی مشغول کار در جهت بهبود این حرفه و شیوه‌های عملی آن است. این انجمن پایگاه داده‌ها، برگه‌های حاوی نکات، کتابچه‌های راهنما، و کمک‌های مالی فراهم نموده، و به دنبال حمایت از آن دسته از روزنامه‌نگاران پژوهشگر در آفریقا است که به علت عدم آموزش، دستمزد پایین و شرایط تهدید کننده زندگی با موانع مواجه هستند.

Global Investigative Journalism Network

شبکه جهانی روزنامه‌نگاری تحقیقاتی

<http://www.globalinvestigativejournalism.org>

شبکه جهانی روزنامه‌نگاری تحقیقاتی یک سازمان با بیش از ۴۰ سازمان غیرانتفاعی در سراسر جهان است، که همه آنها بر روی گزارشگری تحقیقاتی یا گزارشگری با کمک رایانه متمرکز شده‌اند. این شبکه برای تشویق بهترین شیوه‌ها و حمایت از شکل‌گیری گروه‌های جدید پیگیر آزادی اطلاعات، کنفرانس‌های منطقه‌ای سازماندهی می‌کند. وبسایت این شبکه جهانی نیز دارای یک فهرست راهنمای بزرگ از سازمان‌های عضو و سایر شبکه‌های پشتیبان گزارشگری تحقیقاتی می‌باشد.

International Consortium of Investigative Journalists کنسرسیوم بین‌المللی روزنامه‌نگاران محقق

<http://www.publicintegrity.org/investigations/icij>

+1 202-446-1300

کنسرسیوم بین‌المللی روزنامه‌نگاران محقق مربوط به مرکز صداقت عمومی مستقر در واشنگتن دی سی، یک انجمن بین‌المللی برای همکاری میان روزنامه‌نگاران محقق مشغول کار بر روی مسائلی فراتر از مرزهای کشوری است. این کنسرسیوم توسط **مرکز صداقت عمومی** مورد حمایت و بر روی گزارشگری جنایت و فساد بین‌المللی متمرکز شده است.

Investigative News Network

شبکه خبر تحقیقاتی

<http://www.investigativenetwork.org>

+1 213-290-3466

+1 818-582-3533

شبکه خبر تحقیقاتی به منزله یک دیده‌بان رسانه‌ها و یک شبکه پشتیبان برای کمک به سازمان‌های روزنامه‌نگاری غیرانتفاعی خدمت می‌کند. این شبکه متشکل از بیش از ۵۰ رسانه خبری غیرانتفاعی آمریکای شمالی می‌باشد.

Investigative Reporters & Editors

سرمدبیران و خبرنگاران محقق

<http://www.ire.org>

+1 573-882-2042

سردبیران و خبرنگاران محقق یک سازمان آموزشی غیرانتفاعی برای روزنامه‌نگاران محقق در مدرسه روزنامه‌نگاری میسوری است. این سازمان از خبرنگاران پشتیبانی می‌نماید و در عین حالی که به دفاع از استانداردهای بالای عمیق گزارشگری پرداخته، از حقوق روزنامه‌نگاران محافظت می‌کند.

پروژه گزارشگری جنایت و فساد سازمان‌یافته Organized Crime and Corruption Reporting Project

<http://reportingproject.net>

+387 33-56-0040

پروژه گزارشگری جنایت و فساد سازمان‌یافته یک طرح مشترک بین چندین سازمان خبری اروپای شرقی و مراکز گزارشگری تحقیقاتی برای به اشتراک گذاشتن منابع و نکات ایمنی به منظور تولید گزارش‌های تحقیقاتی در مورد جنایت سازمان‌یافته طرح‌ریزی شده است.

مرکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی فیلیپین Philippine Center for Investigative Journalism

<http://www.pcij.org>

+63 2 431-9204

مرکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی فیلیپین گزارشگری تحقیقاتی در فیلیپین را ترویج می‌کند. این مرکز برای روزنامه‌نگاران هم در فیلیپین و هم در جاهای دیگر جنوب شرقی آسیا دوره‌های آموزشی عرضه می‌نماید.

ProPublica

<http://www.propublica.org>

info@propublica.org

+1 212-514-5250

پروپابلیکا یک سازمان اتاق خبری غیرانتفاعی مستقر در ایالات متحده است که در مورد سوء استفاده از قدرت گزارش تحقیقاتی تولید می‌کند. این گروه دارای تمرکز صریح و روشن روی گزارشات است، به گونه‌ای که به آن به عنوان داشتن نوعی الزام اخلاقی می‌نگرد، و از طریق گزارش‌هایش به دنبال برانگیختن ایجاد اصلاحات مثبت می‌باشد.

پروپابلیکا

Publica

<http://www.apublica.org>

پابلیکا اولین مرکز غیرانتفاعی روزنامه‌نگاری تحقیقاتی برزیل است و هدفش ترویج روزنامه‌نگاری به عنوان یک کالای عمومی با تقویت گزارشگری مستقل تحقیقاتی است. این مرکز برای تامین مالی پروژه‌های گزارشی عمیق با سایر رسانه‌های خبری در برزیل و در سطح بین‌المللی کار می‌کند.

پابلیکا

SCOOP

<http://www.i-scoop.org>

اسکوپ یک شبکه از روزنامه‌نگاران محقق در شرق و جنوب شرقی اروپاست که هدف آن همکاری در پروژه‌های بین‌المللی و به اشتراک گذاشتن تجربیات و ایده‌هاست. اسکوپ در ۱۲ کشور کار می‌کند و در وبسایت خود فهرست گسترده‌ای از مراکز روزنامه‌نگاری تحقیقاتی در سراسر جهان قرار داده است.

اسکوپ

پیوست ج: سایر منابع

انجمن بین‌المللی مطالعات استرس پس از سانحه International Society for Traumatic Stress Studies

www.istss.org

+1 847-480-9028

انجمن بین‌المللی مطالعات استرس پس از شوک به اشتراک‌گذاری اطلاعات در مورد اثرات استرس پس از سانحه و کاهش عواقب دراز مدت آن اختصاص یافته است. وبسایت این انجمن تحقیقات و منابع، مطالب آموزشی، و دستورالعمل‌های درمان استرس سانحه و استرس پس از سانحه را فراهم می‌کند.

مرکز ملی طب مکمل و جایگزین National Center for Complementary and Alternative Medicine

<http://nccam.nih.gov>

+1 888-644-6226

مرکز ملی طب مکمل و جایگزین بخشی از موسسات ملی بهداشت ایالات متحده به شمار آمده و به تحقیق در مورد شیوه‌های بهداشت و درمان که به طور معمول به عنوان بخشی از طب سنتی غربی در نظر گرفته نمی‌شود، اختصاص یافته است. این مرکز اطلاعات مربوط به سانحه و استرس تهیه می‌کند و در مورد درمان‌های جایگزین بالقوه موثر، و همچنین هشدار در مورد خطرات بهداشتی درمان‌های تقلبی تحقیق و مطالعه می‌نماید.

National Institute of Mental Health

www.nimh.nih.gov

+1 866-615-6464

موسسه ملی بهداشت روان بخشی از موسسات ملی بهداشت ایالات متحده محسوب می‌شود و به انجام تحقیقات پرداخته و در مورد سلامت روان اطلاعات و خدمات فراهم می‌کند. وبسایت این موسسه در مورد انواع بسیاری از اختلالات روانی از جمله استرس سانحه اطلاعات ارائه می‌دهد.

موسسه ملی بهداشت روان

رایین: شبکه ملی تجاوز جنسی، سوء استفاده جنسی، و زنا با محارم

RAINN: The Rape, Abuse, & Incest National Network

<http://www.rainn.org>

+1 202-544-1034

رایین، یک سازمان مستقر در ایالات متحده، در مورد پیشگیری از تجاوز جنسی، زنده ماندن و گذراندن دوره نقاهت بعد از تجاوز جنسی اطلاعات فراهم می‌کند. خط ملی ویژه تجاوز جنسی به صورت آنلاین بر روی وبسایت رایین یا از طریق تلفن در دسترس می‌باشد. علاوه بر این، در وبسایت این شبکه یک فهرست راهنما از منابع بین‌المللی وجود دارد.

مراکز کنترل و پیشگیری بیماری ایالات متحده U.S. Centers for Disease Control and Prevention

<http://www.cdc.gov>

(خط تلفن ویژه ۲۴ ساعته اطلاعات بهداشتی، از دوشنبه تا جمعه) +1-800-232-4636

این آژانس دولتی آمریکا یک منبع عمومی برای اطلاعات در مورد بیماری‌های شایع، اختلالات و درمان است. وبسایت مراکز کنترل و پیشگیری بیماری اطلاعات در مورد مرض و بیماری، زندگی سالم، ایمنی و مراقبت‌های فوری، و آمادگی و واکنش در برابر فاجعه فراهم می‌کند.

سازمان بهداشت جهانی، بازوی بهداشت عمومی سازمان ملل متحد، نظارت بر شرایط بهداشت جهانی را بر عهده دارد و پیدایش شیوع بیماری در سراسر جهان را پیگیری می‌کند. این سازمان برنامه دستورالعمل جامع برای مسافران در مورد واکسیناسیون، بهداشت، و پیشگیری از بیماری‌ها، و همچنین هشدارها و محدودیت‌های مسافرتی تهیه می‌کند.

پیوست چ: ارزیابی امنیت پیش از ماموریت

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران این الگو را با بر گرفتن از طرح اصلی تهیه شده توسط کارشناسان امنیتی دیده‌بان حقوق بشر تهیه کرده است. این الگو فقط جهت راهنمایی ارائه شده است. توجه داشته باشید که هر روزنامه‌نگار و سازمان خبری با شرایط منحصر به فردی روبروست که نیازمند انجام تغییرات روی این الگو می‌باشد.

۱. شرح ماموریت

شناسایی تاریخ سفر، برنامه سفر، و اسامی اعضای کارکنان ثابت، کارکنان آزاد، و دیگران (شامل مشاوران محلی استخدام شده) که در این ماموریت شرکت می‌کنند.

۲. تجزیه و تحلیل خطر

خطرات بالقوه امنیتی مرتبط با انجام وظیفه ماموریت را شناسایی کنید.

۲,۱. سوژه‌های خصمانه

شناسان احتمال تحت نظارت یا مورد حمله قرار گرفتن شما، تیم شما، یا افراد محلی دارای تعامل با شما در محل را ارزیابی کنید.

افراد بالقوه متخاصم، از جمله مسئولین دولتی، جنایت سازمان‌یافته، گروه‌های شورشی و نیروهای نامنظم را شناسایی کنید. میزان درجه نسبی ساماندهی و انسجام و هر گونه اقدامات خصمانه یا حمله پیشین و احتمالی مربوطه را شناسایی کنید.

۲,۲. خطرات مکانی

خطرات مرتبط با گزارش‌دهی در محل را شناسایی کنید. این خطرات می‌تواند شامل آغاز خصومت‌ها / تشدید درگیری؛ ربوده شدن / آدم ربایی؛ تعامل با مسئولین متخاصم (مشکلات عبور از مرز / ایستگاه‌های بازرسی، دستگیری، بازداشت)؛ نظارت فیزیکی یا الکترونیکی؛ مصادره / سوء استفاده از اطلاعات حساس؛ خطرات بهداشتی؛ خطرات مرتبط با وسایل مختلف حمل و نقل؛ جرم و جنایت رایج باشد.

۲,۳. امنیت برای مخاطبین محلی

خطراتی که ممکن است اشخاصی که با شما کار می‌کنند یا تعامل دارند (مترجمان محلی، رانندگان، منابع، شهود، و غیره) با آن روبرو شوند را شناسایی کنید. افرادی که ممکن است نقشی داشته باشند را ارزیابی کرده، و هر نوع ارتکاب عمل نظارت، اقدامات، یا حملات قبلی مانند اینها را شامل نمایید.

۲,۴. خطرات تحقیق

به طور خاص به خطرات مرتبط با انجام کار خود (انجام مصاحبه، گرفتن عکس، فیلم‌برداری، بازدید از صحنه‌های خبری، به دست آوردن و حمل اسناد و عکس‌هایی که ممکن است دارای ارزش مستند باشند) بپردازید.

۲,۵. مشخصات

توضیح دهید که چگونه مشخصات خود شما، دیگر اعضای تیم شما، و سازمان‌های خبری شما ممکن است باعث افزایش یا کاهش خطر گردد.

۲,۶. قابلیت اطمینان اطلاعات

توضیح دهید که آیا تیم به آخرین اطلاعات به‌روز امنیتی منطقه دسترسی دارد، چه چیز و چه کس منبع اصلی اطلاعات برای تجزیه و تحلیل خطر بوده است، و تا چه درجه‌ای اطلاعات موجود ممکن است منسوخ یا در غیر این صورت محدود باشد.

۳. اقدامات پیشنهادی برای به حداقل رساندن خطر

اقداماتی که توسط شما، تیم شما، دفتر مرکزی، و دیگران برای به حداقل رساندن خطرات مرتبط با مأموریت انجام خواهد گرفت را تشریح نمایید.

۳/۱. اقامتگاه □

تمامی هتل‌ها، مهمانخانه‌ها، خانه‌های خصوصی، و انواع دیگر محل اقامت در تمام نقاط در طول مدت سفر را شناسایی کنید. توضیح دهید که چرا گزینه اقامتگاه پیشنهاد شده بی‌خطر به نظر می‌رسد. (آیا در حال حاضر امنیت وجود دارد؟ آیا توسط کارمندان سازمانهای بین‌المللی مورد استفاده قرار می‌گیرد؟ آیا در یک منطقه امن واقع شده است؟) مشخص کنید که آیا این اقامتگاه دارای وسایل ارتباطی در حال کار است (خطوط تلفن، دسترسی به اینترنت). اطلاعات تماس اقامتگاه را تهیه کنید.

۲.۳. تمهیدات حمل و نقل □

تمهیدات حمل و نقل برای سفر را توضیح دهید. اگر قصد استفاده از حمل و نقل عمومی یا تاکسی دارید، مشخص کنید که آیا خطری در ارتباط با این مسئله وجود ندارد و چگونه می‌توان به آنها رسیدگی کرد. اگر خودرویی را کرایه می‌کنید، توضیح دهید که راننده چگونه بوده یا چگونه انتخاب خواهد شد. اطلاعات راننده را در زیر بخش **مخاطبین** وارد نمایید.

۳،۳. ارتباطات □

توضیح دهید که آیا شما یا تیم شما از یک تلفن همراه بین‌المللی، تلفن‌های همراه محلی، تلفن‌های ماهواره‌ای، خطوط ثابت زمینی، و / یا بی‌سیم قابل حمل استفاده می‌کنید، و مشکلات استفاده از هر کدام از روش‌های ارتباطی را شرح دهید. (چنین مشکلاتی می‌تواند شامل فقدان یا قطع بالقوه پوشش تلفن‌های همراه در مکان‌های مختلف؛ پوشش تلفن‌های ماهواره‌ای و هر گونه مشکلات قانونی و امنیتی آن در استفاده از چنین تلفن‌هایی، و نظارت تلفن باشد.) مشخص کنید که آیا تیم به اینترنت به طور منظم دسترسی خواهد داشت. بهترین ابزار ارتباطی که در شرایط موجود برای داشتن مکالمات پیگیری دقیق با دفتر مرکزی با آن احتیاج خواهد بود را شناسایی کنید.

۳،۴. پروفایل‌ها □

توضیح دهید که آیا شما یا تیم شما در نظر دارید با یک مشخصات قابل دسترس عموم بودن یا نبودن در کشور مورد نظر عمل نمایید و اقدامات روبرو شدن با خطرات مرتبط با هر کدام از رویکردها را شرح دهید. چگونگی ورود شما و تیم شما به کشور مورد نظر و ظاهر شدن خود در موقعیت‌های مختلف (در مرز، در ایستگاه‌های بازرسی، در تعامل با مسئولین) را توصیف نمایید. اگر هر گونه خطری مرتبط با مشخصات فردی اعضای تیم (مانند ملیت، قومیت، نژاد، جنسیت، یا گرایش‌های جنسی) وجود دارد، توضیح دهید آیا و چگونه می‌توان به آنها رسیدگی کرد و اینکه آیا هر گونه اقدامات بیشتر برای به حداقل رساندن خطرات لازم است.

۳،۵. تحقیقات و فعالیت‌های دیگر □

توضیح دهید که شما یا تیم شما در نظر دارید چگونه به شیوه‌ای که برای شما و افراد شما امن باشد گزارش خود را انجام دهید. اگر به کار شما مربوط می‌شود، مشخص نمایید آیا اقدامات ویژه‌ای برای حصول اطمینان از فاش نشدن افراد خاصی لازم است و از چه روشی برای تماس با افراد برای جلوگیری از قرار گرفتن در موقعیت نامطلوب استفاده می‌شود.

۳،۶. امنیت اطلاعات □

تدابیر لازم برای محافظت از اطلاعات حساس در هنگام مأموریت را مشخص کنید. خاطر نشان کنید که آیا شما یا تیم شما از دستگاه‌های الکترونیکی برای جمع‌آوری و ذخیره‌سازی اطلاعات (ضبط صوت، دوربین، رایانه، و غیره) استفاده خواهند کرد و اقدامات برای اطمینان از امنیت اطلاعات در صورت مصادره شدن دستگاه‌ها یا در صورت پایین آمدن کیفیت آنها، یا در صورت دسترسی غیرمجاز دیگران به اطلاعات را شرح دهید. اگر فقط از دست نوشته استفاده می‌نمایید، مشخص کنید که چه تدابیری برای محافظت آنها در برابر دسترسی‌های غیرمجاز یا از دست دادن آنها خواهد شد.

□ ۳,۷. امنیت دیگران

بر اساس تجزیه و تحلیل خطر بالا، اقدامات و تدابیر پیشنهادی برای اطمینان از امنیت افراد مشغول کار یا در تعامل با تیم شما — این اشخاص می‌توانند شامل اما محدود نشده به مشاوران، مفسران و رانندگان محلی باشد — را تشریح کنید.

□ ۳,۸. سایر تدابیر امنیتی

هر گونه اقدامات امنیتی بیشتر که ممکن است برای به حداقل رساندن خطرات مرتبط با مأموریت لازم باشد را توصیف نمایید. این ممکن است شامل اقداماتی برای مقابله با خطرات بهداشتی (واکسن‌های ضروری، جعبه کمک‌های اولیه پیشرفته، و غیره) و، اگر به مورد شما مربوط می‌شود، روش‌های انتقال اورژانسی فرد مصدوم از منطقه یا کشور باشد.

□ ۴. مراحل شروع به کار

مراحل شروع به کار برای مأموریت را تعیین کنید:

قاعده و زمان‌ها (خواه چندین مکان مختلف، خواه سفر طولانی، و غیره، برای هر بخش مکان و سفر)؛ وقتی که زمان را مشخص می‌کنید، ساعت محلی منطقه سفر و مکانی که فرد امین در آن مقصد مستقر شده را ذکر کنید.

روش (تماس تلفنی از تلفن ثابت / همراه / ماهواره‌ای؛ اس‌ام‌اس؛ ایمیل)

افراد مسئول امنیت در مقصد. (هنگامی که چنین افرادی را تعیین می‌کنید، ساعات محلی متناسب، و همچنین میزان خطر مربوط به مأموریت، نوسانات شرایط کاری، و تجربه تیم شما در انجام عملیات در مقصد را در نظر داشته باشید، در صورت لزوم، اعضای تیم‌های مختلفی را برای انجام بخش‌های مختلف مأموریت مشخص کنید.)

روش اقدام در صورت به مقصد نرسیدن شما یا تیم شما. معمولاً مدت زمان امن برای ورود به هر مقصد یک ساعت است، به این معنی که اگر بعد از یک ساعت از زمان رسیدن مشخص شده تماسی با تیم صورت نگرفته باشد، عمل پیگیری انجام خواهد شد. نشان دهید که آیا در بخش خاصی از مأموریت (به عنوان مثال، عبور از مرز یا ایستگاه بازرسی) باید در فاصله زمانی کوتاه‌تری برای عمل پیگیری اقدام نمود. علاوه بر این، معلوم شود که:

- اگر یک موسسه مسئول امنیت در مقصد است، در چه زمانی باید به سرپرست خود اطلاع دهد؛
- درچه هنگام و تحت چه شرایطی سازمان خبری باید با مخاطبین مواقع اضطراری در مورد وضعیت پیش آمده تماس برقرار نماید؛
- چه اقدام بیشتری سازمان خبری ذیربط باید یا نباید انجام دهد (اقداماتی که ممکن است شامل آگاه ساختن بستگان، اطلاع دادن به دیگر رسانه‌ها، یا تماس با سفارت باشد).

□ ۵. مخاطبین

اطلاعات تماس (شماره تلفن‌های همراه و ثابت، آدرس ایمیل) افراد زیر را تهیه کنید:

- کارکنان همراه سفر برای انجام مأموریت
- کارکنان مکلف به انجام عملیات در مقصد
- سرپرست‌ها و دیگر افراد کمکی در تماس با دفتر مرکزی
- افراد شرکت‌کننده غیر از کارکنان (مشاوران، مفسران، رانندگان)

□ ۶. مخاطبین مواقع اضطراری

مخاطبین در داخل کشور: (الف) یک فرد پشتیبان در داخل کشور تعیین نمایید (به عنوان مثال، یکی از همکاران قابل اعتمادتان) که به طور منظم از برنامه‌ها، جابجایی‌ها، و موقعیت‌های مکانی شما مطلع گردد؛ (ب) یک لیست از مخاطبین بیشتر در داخل کشور که قادر به کمک به سازمان‌های خبری در صورت وقوع یک حادثه امنیتی، از دست دادن تماس با تیم، یا دیگر وضعیت اضطراری فراهم کنید (این ممکن است شامل افراد سفارتخانه مربوطه، سازمان ملل متحد یا کارکنان موسسات بشردوستانه، سازمان‌های غیردولتی محلی، مقامات خوش رفتار محلی، و مسئولین مجری قانون باشد).

دیگر مخاطبین مواقع اضطراری: در صورت امکان، مخاطبین دیگری که قادر به کمک به سازمان‌های خیری در صورت وقوع یک حادثه امنیتی، از دست دادن تماس با تیم، یا دیگر شرایط اضطراری هستند را تهیه کنید.

تشکر و قدردانی

کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران از روزنامه‌نگاران و کارشناسان زیر برای کمک‌های ارزشمند خود در تهیه این راهنما سپاسگزاری می‌نماید:

مصطفی حاجی عبدی نور، مالی بینگهام، عمر چیمه، کارولین کول، بیل جنتایل، اریک اس. جانسون، سباستین یونگر، ربکا مک کینون، جودیت متلاف، فابیو پامپتی، دیوید رود، دیوید شلزینگر، و خاویر والدز کاردناس. همچنین کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران سپاس بی شائبه خود را برای تحقیقات حیاتی انجام شده توسط موسسه بین‌المللی ایمنی اخبار، مرکز روزنامه‌نگاری و آسیب روانی دارت، دیده‌بان حقوق بشر، و شماری از سازمان‌های روزنامه‌نگاری محلی و بین‌المللی ابراز می‌دارد. آسوشیتد پرس، خبرگزاری فرانسه، و رویترز خدمات عکس را فراهم نمودند.

انتشار این راهنما با کمک‌های مالی بنیاد ادسیوم⁸⁷، شبکه امیدیار⁸⁸، و بنیاد ریل نت ورکس⁸⁹ امکان پذیر گشت.

مدیر تحریریه: بیل سوئینی

سردبیر ارشد: النا بیزر

معاون سردبیران: کمال سینگ ماسوتا، شازده عمری

طراح: جان امرسون

پژوهشگر ارشد: کیسی نیچ

پژوهشگر: فی استاینهوزر

ویراستار: کمیل رنکین

ویدئو: دانا چیواس

حق نشر ۲۰۱۲ کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران

⁸⁷ Adesium Foundation

⁸⁸ Omidyar Network

⁸⁹ RealNetworks Foundation

درباره نویسندگان

فرنک اسمیت، نویسنده اصلی این راهنما، مشاور ارشد کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در امور امنیت روزنامه‌نگار است. اسمیت یک روزنامه‌نگار کهنه کار است که در موضوعات درگیری مسلحانه، جنایت سازمان‌یافته، و حقوق بشر تخصص دارد. وی از کشورهای مختلفی در سراسر جهان، از جمله السالوادور، گواتمالا، کلمبیا، اریتره، اتیوپی، رواندا، سودان، اردن، و همچنین عراق، جایی که در آن وی به مدت ۱۸ روز در سال ۱۹۹۱ به زندان افتاده بود، گزارش تهیه کرده است. در طول سال‌های دهه ۱۹۹۰، اسمیت به تحقیق درباره قاچاق اسلحه برای سازمان دیده‌بان حقوق بشر مشغول بود. وی برای شبکه سی‌بی‌اس نیوز گزارش تهیه کرده، و برای نشریه نیشن⁹⁰، ویلج وویس⁹¹، نیو ریپابلیک⁹²، واشنگتن پست، نیویورک تایمز، وال استریت ژورنال، اینترنشنال هیرالد تریبیون⁹³، ورلد پالیسی جورنال⁹⁴، و فورین افیرز⁹⁵ مطلب نوشته است. اسمیت در برابر سازمان ایالات آمریکایی، کمیسیون بین‌المللی حقوقدانان، و کنگره ایالات متحده برای تلاش در امور آزادی مطبوعات شهادت داده است. اسمیت بنیانگذار و مدیر اجرایی شرکت امنیت روزنامه‌نگار جهانی است، شرکتی که خدمات مشاوره‌ای و آموزشی برای روزنامه‌نگاران و دیگران فراهم می‌نماید. وی به طور منظم در مورد مسائل امنیتی روزنامه‌نگار برای کمیته حمایت از روزنامه‌نگار مطلب می‌نویسد.

تام لونتال، کارشناس تکنولوژی کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران در سانفرانسیسکو، مسئول آخرین تغییرات در فصل مربوط به امنیت در تکنولوژی در این راهنماست. تام علاقه ویژه‌ای به امنیت عملیاتی و شیوه‌های مردمی دفاع از خود در مقابل تحت نظر قرارگرفته‌شدن دارد. با اعتقاد قوی نسبت به حریم خصوصی افراد و آزادی‌های شخصی، لونتال به عنوان هماهنگ‌کننده پروژه در پروژه تور⁹⁶ و به عنوان کارشناس تکنولوژی در تیم حریم خصوصی و سیاست‌های عمومی تیم موزیلا⁹⁷ فعالیت کرده است. وی همچنین یک روزنامه‌نگار آزاد است و در نشریه آرس تکنیکا⁹⁸ در خصوص امنیت و سیاست‌های تکنولوژی مقاله نوشته‌است. او مدرک کارشناسی خود را در رشته تئوری سیاسی با گرایش‌ات علوم کامپیوتر و سیاست تکنولوژی از دانشگاه پرینستون اخذ کرده است. این اثر انگشت کلید عمومی GPG وی میباشد:

1ADE 9951 1A97 95FA 3557 53DC 51E7 1B75 4A09 B187

دنی اوبراین، که اولین نسخه فصل امنیت اطلاعات را نوشت، از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۱۳ هماهنگ‌کننده کنشگری اینترنتی کمیته حمایت از روزنامه‌نگاران بود. اوبراین که در حال حاضر مدیر جهانی بنیاد مرزهای الکترونیک میباشد، در خط مقدم مبارزه برای حقوق دیجیتال در سراسر جهان بوده، قرار داشته است. وی یکی از اعضای اصلی مجله *وایرد بریتانیا*⁹⁹ و از بنیانگذاران گروه حقوق باز¹⁰⁰، یک سازمان حقوق دیجیتال در کشور بریتانیا بود. وی همچنین به عنوان یک روزنامه‌نگار مشغول به کار بوده، و به پوشش موضوعات فن‌آوری و فرهنگ برای *نیو ساینتیست*¹⁰¹، *سندی تایمز لندن*¹⁰²، و *ایریش تایمز*¹⁰³ پرداخته است.

⁹⁰ The Nation

⁹¹ The Village Voice

⁹² The New Republic

⁹³ International Herald Tribune

⁹⁴ World Policy Journal

⁹⁵ Foreign Affairs

⁹⁶ Tor Project

⁹⁷ Mozilla

⁹⁸ Ars Technica

⁹⁹ Wired UK

¹⁰⁰ Open Rights Group

¹⁰¹ New Scientist

¹⁰² The Sunday Times of London

¹⁰³ The Irish Times